

Вперше українською — бестселер «Warriors»!
Понад 30 000 000 книг у всьому світі!

Ерін Гантер

КОТЫ ВОЯКИ

Ліс таємниць

є таємниці,
які не приховаєш навіть у диких лісових хащах...

С Е Р І Я

КОТИ-ВОЯКИ

WARRIORS

by

Erin Hunter

Book Three **FOREST OF SECRETS**

*To Schrödi, hunting with StarClan,
and to Abbey Cruden,
who has met the real Fireheart*

Special thanks to Cherith Baldry

Ерін Гантер

КОТЫ — ВОЯКИ

Ліс таємниць

Переклад

Катерини Дудки та Остапа Українця

Оформлення

Олега Панченка

**Erin Hunter
WARRIORS
Book Three: Forest of Secrets**

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською для опису загального устрою
котячих кланів та громадянства їх членів була використана
термінологія Національної скаутської організації України
«Пласт»

**Гантер Ерін
Ліс таємниць**

Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця
Худ. О. Панченко.

ISBN 978-617-7660-79-7

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «ACCA», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2016
© mrgaser, e-pub, 2019

Аннотація

Крок за кроком Вогнесерд та його друзі намагаються викрити жахливі таємниці воєводи Громового Клану. Розгадка, здається, так близько — за декілька мишачих хвостів. Але доля знову збиває їх зі сліду та готує несподівані повороти подій. Можливо, і не варто сувати носа в чужі таємниці... Адже ніхто напевне не знає, чим обернеться для котів правда, яку приховує цей темний прадавній ліс.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.assa.ua

© Publisher: ASSA., Kharkiv, UA. 2018

Громадянство

Громовий клан

Провідниця

Синьозірка — синьо-сіра кицька з мордочкою, облямованою сріблястим пушком.

Воєвода

Тигрокіготь — великий темно-бурий смугастий кіт із незвично довгими пазурами на передніх лапах.

Медикицька

Жовтоікла — стара темно-сіра кицька із широкою, приплюснутою мордою.

Вояки

Дорослі коти і кицьки без кошенят

Білоштурм — великий білий кіт.

Темносмуг — елегантний чорно-сірий смугастий кіт.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Вітрогон — спритний смугастий кіт.

Верболоза — світло-сіра кицька із блакитними очима.

Мишишубка — маленька густо-коричнева кицька.

Порохощуб — темно-бурий смугастий кіт.

Вогнесерд — вродливий та сміливий рудий кіт, який потрапив до Клану з угідь Двоногів.

Сіросмуг — довгошерстий кремезний сірий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Новаки

Коти старші шести повень, які готуються стати вояками

Прудколап — спритний чорно-білий котик, учень Довгохвоста.

Орляколап — бурій смугастий кіт, учень Сіросмуга.

Шиполап — рудий котик, учень Мишошубки.

Яснолапка — біла киця зrudим хвостом, учениця Білошторма.

Попелапка — сіра пухнаста кішечка, спочатку була новачкою Вогнесерда, а потім стала ученицею Жовтоіклой.

Хмаролап — біле пухнасте кошеня із впертою вдачею. Ще зовсім малим його до Клану віддала сестра Вогнесерда — хатня кицька Принцеса. Згодом котик став новаком свого дядька.

Королеви

Кицьки, які виношують або доглядають кошенят

Морозощубка — киця з чудовим білосніжним хутром і блакитними очима.

Ряболиця — гарненька кицька.

Злотоквітка — кішка з блідо-рудою шубкою.

Крапохвістка — світла кицька, найстарша серед королев-доглядачок.

Старійшини

Колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок

Куцохвіст — великий темно-бурий кіт, якому бракує шматочка хвоста.

Дрібновух — сірий кіт із дуже маленькими вушками. Найстарший кіт Громового Клану.

Плямошкур — маленький чорно-білий кіт.

Тіньовий Клан

Провідник

Ночезір — чорний старий кіт.

Воєвода

Попелюх — худий сірий кіт.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий котик.

Вояки

Мокроніг — котяра із сірою шубкою і гарними бойовими навичками.

Річковий Клан

Провідник

Кривозір — великий світлий кіт зі скривленою щелепою.

Воєвода

Леопардошубка — могутня воївниця зі строкатою шубкою.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

Каменешуб — мужній кіт із сірим хутром.

Чорнокіготь — великий димчасто-сірий котяра з довгими кігтями.

Срібнострумка — красива воївниця зі сріблястою шубкою.

Королеви

Мрячконіжка — струнка, граційна срібляста кішка.

Яроквітка — красива світла киця.

Старійшини

Сиротоня — надзвичайно мудра сіра кішка.

Вітряний Клан

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — молодий крапчастий, брунатний котик.

Королеви

Ранньоквітка — триколіррова кішка з бурштиновими очима.

Коти поза Кланами

Принцеса — світло-буруватна киця з білосніжними грудьми і білими передніми лапками.

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі разом із Круколапом неподалік від лісу.

Хвостолом — колишній кровожерний провідник Тіньового Клану, який став вигнанцем.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Пролог

Холод пронизував ліс, поля й болото крижаними пазурами. Сніг укривав усе навколо, блідо відблискуючи в сяйві молодого місяця. Ніщо не порушувало лісової тиші, окрім м'якого шурхоту снігу, що падав із гілля, та тихого шарудіння сухої рогози. Навіть жебоніння ріки затихло під кригою, яка скувала береги докупи.

Аж тут на березі щось ворухнулося. Великий кіт, настовбурчиваючи своє брунатне хутро супроти холоду, вийшов із хащ очерету. Він нетерпляче обтрусив сніг зі своїх лап, бо ж із кожним кроком глибоко провалювався в замети.

Просто попереду нього двоє малесеньких кошенят пробиралися вперед крізь сніги, тихенько няючи від знемоги. Малеча потопала в пухкій білій ковдрі, хутро на лапках і животиках позбивалося у промерзлі ковтихи. Та щоразу, як вони намагалися зупинитись, кіт підганяв їх уперед.

Трійко котів ішли вздовж річки, аж поки русло її не поширшало. Неподалік берега вони вилізли на невеликий острівець, оточений товстою стіною рогози, яка витикала свої сухі тростинки крізь лід. Миршаві, безлисті верби вкривали центр острівця своїми обліпленими снігом галузками.

— Майже прийшли, — підбадьорливо мовив брунатний кіт. — За мною.

Він ковзнув униз берегом на вузеньку промерзлу стежину, що вела поміж очерети, і стрибнув на суху, хрустку землю острівця. Більшеньке із двох кошенят подерлося за ним, але менше впало просто на кригу, розпластавшиесь, і жалісно заняячало. Після секундної паузи кіт зістрибнув до нього вниз і спробував підвести малого на лапки, але той був надто виснаженим, щоб рухатись. Кіт лизнув його вушка, грубо підбадьорюючи цей безпорадний клубочок, а тоді обережно взяв його зубами за карк і виніс на острівець.

За вербою простягалася смуга відкритої землі, порослої чагарниками. Сніг, що укривав землю, тут і там перетинали численні сліди котів. Галявина здавалася порожнісінькою, але з укриття яскраво поблискували очі. Хтось спостерігав, як кіт іде до найбільшого скучення чагарів, легко минувши зовнішнє хитросплетіння гілок.

Крижане повітря, що пронизувало все надворі, поступилося теплу ясел і запаху молока. У гніздечку з моху і вересу сіра кішка годувала кошеня. Коли кіт підійшов близче і делікатно опустив свій клубочок на землю, вона, зрештою, підвела голову. Друге кошеня самотужки придибало до ясел услід за котом і спробувало залізти до гнізда.

— Дубосерде? — няякнула кицька. — І що ж це має бути?

— Кошенята, Сиротоню, — відповів Дубосерд. — Ти їх візьмеш? Їм потрібна мама, їх треба доглядати.

— Але... — у бурштинових очах Сиротоні майнуло здивування. — Чиї ж це кошенята? Вони не з Річкового Клану. Де ти їх знайшов?

— У лісі, — відповідаючи, Дубосерд намагався не дивитися в очі кішці. — Щастя, що першим був я, а не лисиця.

— У лісі? — голос королеви аж тримтів від недовіри. — Дубосерде, не говори зі мною так, наче в мене мишаці мізки. Що за кіт покине кошенят у лісі, тим паче за такої погоди?

Дубосерд знизав плечима:

— Волоцюги, мабуть, або Двоноги. Звідки я знаю? Та не міг же їх там залишити, правда?

Він потерся носом об найменше кошеня, яке лежало геть нерухомо. Тільки груди малюка здіймалися вгору-вниз, коли він дихав.

— Сіротоню, будь ласка... Майже всі твої кошенята померли, і ці теж помруть, якщо ти їм не допоможеш.

Очі Сіротоні затуманив біль на згадці про її мертвих діток. Вона глянула на двох кошенят. Їхні маленькі ротики блискали рожевизною щораз, як вони жалісно нявкали.

— У мене вдосталь молока, — наполовину сама до себе промуркотіла королева. — Звісно ж, я візьму їх.

Дубосерд полегшено перевів подих. Він узяв кошенят по одному й поклав їх до Сіротоні. Кішка лагідно підштовхнула малих до свого живота поруч із власним кошеням, і вони негайно ж заходилися смоктати.

— Я все ще не розумію, — нявкнула Сіротоня. — Чому це двос кошенят опинилися геть самі в лісі серед гололисту? Їхня мати, мабуть, просто навіжена.

Кіт збентежено шубонув клапоть моху своєю масивною передньою лапою:

— Я їх не крав, якщо раптом ти про це подумала.

Довгу-довгу мить Сіротоня пильно на нього дивилася.

— Ні, я про це не думала, — нарешті нявкнула вона. — Але й ти не сказав усієї правди, еге ж?

— Я сказав усе, що тобі треба знати.

— Ні, не сказав! — очі Сіротоні спалахнули люттю. — Як щодо їхньої матері? Я знаю, як це — втрачати кошенят, Дубосерде. І жодній кішці не побажаю такого лиха.

Дубосерд підвів голову і зиркнув на неї. Приглушене гарчання зародилося десь у глибинах його горлянки:

— Їхня матір, певно, з тих волоцюг. Шукати її в таку погоду не найкраща ідея.

— Але Дубосерде...

— Просто подбай про кошенят, прошу тебе! — брунатний кіт підвісся на лапи і рвучко повернувся до виходу з ясел. Та перш ніж вийти, він кинув через плече: — Я принесу тобі свіжини.

Коли Дубосерд пішов, Сіротоня схилила голову до кошенят, облизуючи їх, щоб трохи зігріти. Талий сніг забрав із собою більшість запахів, проте королева досі ще відчувала слабкі пахощі лісу, прілого листя й скутої морозом землі. Та щось було під цими ароматами, щось іще слабше...

Сіротоня спинилася. Вона справді це відчула чи в неї просто розігралася уява? Кішка знову схилила голову, цього разу роззявивши рота, щоб запах кошенят долинув до нюхових залоз на її піднебінні.

Її очі розширились від подиву, і королева вступилася в тіні, що колом обстутили ясла. Вона не помилилася. Хутро цих двох сиріт, походження яких Дубосерд відмовився обговорювати, безсумнівно, пахло ворожим Кланом!

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 1

Крижаний вітер жбуруляв пригорщі снігу просто в обличчя Вогнесерда, поки той уперто спускався вниз крутосхилом до табору Громового Клану. Зубами він міцно стискав щойно спійману мишу. Білі мухи летіли настільки густо, що важко було розібрати щось далі власного носа.

Від запаху свіжини, що лоскотав ніздрі, у Вогнесерда текла слинка. Він нічого не єв іще з учорашнього вечора: під час гололисту здобич вельми убога. У животі дряпався голод, але Вогнесерд і не думав про те, щоб порушити вояцький правильник: першим єсть Клан.

Холодний сніг обліпив вогняну шубку вояка. Але Вогнесерда зігрівала маленька іскорка гордощів: він пригадував битву, що відбулася всього три дні тому. Громові вояки допомогли Вітряному Клану, коли на нього напали два інші Клани цього лісу. Багатьох котів поранили у тій битві, тож зараз тим, хто досі ще міг полювати, було як ніколи важливо приносити до табору здобич.

Коли Вогнесерд пройшов ялівцевим тунелем, він зачепив гілля над головою і відчув, як холодні пластівці снігу летять йому на голову. Терня, що росло довкола, давало сякий-такий захист від вітру, але на галявині посеред табору було порожньо. Коли залягали настільки глибокі сніги, коті сиділи у своїх кублах, гріючи одне одного. Пощерблені пенськи та гілля повалених дерев тут і там стриміли з-під снігової ковдри. Єдина смуга слідів перетинала терен від новацького кубла до ожинового чагаря, в якому доглядали кошенят. Побачивши сліди, Вогнесерд не зміг не згадати, що тепер у нього не було новака: його учениця Попелапка покалічилась на узбіччі Громошляху.

Пробираючись снігами до середини табору, Вогнесерд кинув мишу на купу свіжини біля куща, за яким у кублі спали вояки.

Купа виглядала жалюгідно малою. Та здобич, яка ще траплялася, була худа і геть миршава — на один зуб для дорослого вояка. Тепер до новолисту не буде жодної тобі жирної мишки, а до новолисту зоставалася ще одна повня.

Вогнесерд повернувся, готовий знову вирушити на полювання, але його спинив гучний нявкіт позаду:

— Вогнесерде! — з вояцького кубла широким кроком саме виходив воєвода Клану, Тигрокіготь.

Вогнесерд побрів до нього крізь сніги, шанобливо схиливши голову. Він відчув, як погляд бурштинових очей воєводи буквально пропікає його наскрізь. Молодого вояка знову охопила хвиля сумнівів. Тигрокіготь був сильним, шанованим і винятково вправним бйцем, проте Вогнесерд знову, що в його серці загніздилася темрява.

— Більше не йтимеш на полювання, — прогарчав Тигрокіготь, коли Вогнесерд підійшов до нього ближче. — Синьозірка вирішила, що ви із Сіросмугом підете на Зборище.

Вогнесердові вуха радісно смикнулися. Супроводжувати провідника на Зборище, де всі чотири Клани мирно зустрічаються під час повні, було неабиякою честю.

— Ти б поїв, — додав темношубий воєвода. — Виходимо, як зійде місяць.

Тигрокіготь повільно вирушив галявиною до Високого Каменя, де Синьозірка, провідниця Клану, облаштувала своє кубло. Там він затримався і, повернувшись своєю масивною головою, знову глянув на Вогнесерду.

— І дай зрозуміти котам на Зборищі, до якого Клану ти належиш, — просичав воєвода.

Вогнесерд відчув, як його хутро наїжається від люті, що закипала всередині. Він підвів голову і сміливо зробив кілька

кrokів у напрямку воєводи:

— І до чого це було сказано? Ти сумніваєшся в моїй відданості власному Кланові?

Тигрокіготь дивився просто на Вогнесерда, який з усіх сил намагався не позадувати перед загрозою, що явно відчувалася в напруженіх плечах великого кота.

— Я бачив тебе в останній битві, — відповів воєвода. А потім, прищупивши вуха, прогарчав: — Я бачив, як ти дозволив Річковому вояку втекти.

Вогнесерд наморщився, повернувшись думками до битви у таборі Вітряного Клану. Тигрокіготь мав рацію. Він дозволив войовници Річкового Клану втекти без жодної подряпини, але не тому, що був боягузом чи зрадником. Тісю войовницею була Срібнострумка. Вогнесерд не міг змусити себе заподіяти їй шкоди, бо з цією кицькою потай від усіх інших любився його найкращий друг Сіросмуг.

Вогнесерд зробив усе, що тільки міг, аби відрадити товариша від побачень зі Срібнострумкою, адже ці стосунки суперечили вояцькому правильнику й наражали закоханих на смертельну небезпеку. Проте Вогнесерд знов, що ніколи не зрадить Сіросмуга.

До того ж Тигрокіготь не мав жодного права звинувачувати будь-якого кота у браку відданості. Він сам стояв остронь битви, спостерігаючи, як Вогнесерд бився на смерть із іншим Річковим вояком. Воєвода просто відвернувся замість того, щоб допомогти. І це ще не найгірше звинувачення, які проти нього міг висунути Вогнесерд. Він підозрював, що Тигрокіготь убив колишнього воєводу Громового Клану, Рудохвоста, і навіть планував убити саму провідницю.

— Якщо ти сумніваєшся у моїй відданості, скажи про це Синьозірці, — виклично нявкнув Вогнесерд.

Тигрокіготь закопилив губи у вищирі й трохи пригнувся, висуваючи довгі пазури.

— Та нашо мені тривожити Синьозірку, — прошипів він. — Із такою кицюнею, як ти, я й сам упораюся.

Воєвода ще якусь мить пильно дивився на свого суперника. І тут Вогнесерд, стрепенувшись, побачив, що, окрім недовіри, у цих палахких бурштинових очах промайнув страх. «Тигрокіготь намагається зрозуміти, що саме мені відомо», — зненацька подумав він.

Вогнесерд пригадав свого друга Круколапа — Тигрокігтевого новака, який став свідком убивства Рудохвоста. Тигрокіготь спробував убити і його, щоб той, бува, не обмовився. Вогнесерд врятував Круколапа і поселив із Ячменем — самітником, що мешкав біля ферми Двоногів на протилежному боці угідь Річкового Клану. На жаль, коли Синьозірка почула Круколапову історію, вона відмовилася повірити, що її хоробрій воєвода міг таке скоїти. І зараз, дивлячись на Тигрокігтя, Вогнесерд відчував, як повертається злість — було так важко, наче дерево впало і притисло його до землі.

Не сказавши більше ні слова, Тигрокіготь повернувся і рушив геть. Поки Вогнесерд спостерігав за воєводою, щось зашаруділо у вояцькому кублі, а тоді Сіросмуг вистромив свою голову назовні.

— Що ти, скажи на милість, робиш? — нявкнув він. — Отак під'юджувати Тигрокігтя! Та він тебе знищить!

— Ніхто не сміє називати мене невідданним Клану, — заперечив Вогнесерд.

Сіросмуг схилив голову і кілька разів похапцем лизнув свої груди.

— Пробач, Вогнесерде, — пробурмотів він. — Я знаю, це все через мене та Срібнострумку...

— Ні, не через вас, — перебив Вогнесерд, — і ти сам це знаєш. Справа в Тигрокігті, а не в тобі. — Він обтрусив сніг зі своєї шубки. — Ходімо поїмо.

Сіросмуг вибрався із кубла і побрів до купи свіжини. Вогнесерд пішов за ним, уяв собі водяну мишу і, оскільки надворі й досі густо сніжило, поніс її до вояцького кубла. Сіросмуг присів біля нього, одразу за галузками, що затуляли вхід.

Білошторм та ще кілька старших вояків скрутилися всередині кубла, але загалом тут було порожньо. Дихання поснулих котів зігріло повітря, а сніг не міг проникнути досередини крізь густе плетиво галузок.

Вогнесерд відкусив шматок миши. М'ясо було жорстке й жилаве, але голодним котам воно все одно видавалося смачнічим. Усе ж це було краще, ніж нічого, і мало дати сили, необхідні для подорожі на Зборище.

Коли Сіросмуг кількома жадібними укусами покінчив зі своєю трапезою, друзі повлягалися, вилизуючи шерсть одне одному. Вогнесерд відчував величезне полегшення. Нарешті минули неспокійні часи, коли здавалося, що Сіросмугова закоханість у Срібнострумку зруйнусє їхню дружбу.Хоч Вогнесерд і досі переживав через заборонену інтрижку свого друга, після битви у таборі Вітряного Клану їхня із Сіросмугом дружба поновилася — так само міцна, як і раніше. Вони повинні довіряти одне одному, якщо хочуть вижити у довгий сезон гололисту. До того ж Вогнесерд знав, що йому знадобиться підтримка Сіросмуга ще й супроти Тигрокігтя, який виявляв усе більшу ворожість.

— Щікаво, які новини ми почуємо сьогодні, — пробурмотів він просто у сіре вухо свого друга. — Сподіваюся, Річковий та Тіньовий Клани засвоїли урок. Котів Вітряного Клану більше не виженуть із їхніх угідь.

Сіросмуг незручно засовався.

— Та битва була не просто жага до земель, — зауважив він. — Зараз здобичі ще менше, ніж завжди, а Річковий Клан голодує, відколи Двоноги прийшли на їхні угіддя.

— Знаю, — Вогнесерд знехотя співчутливо смикнув вухами, розуміючи, як сильно його друг прагне захистити Клан Срібнострумки. — Але й виганяті інший Клан із його угідь не вихід.

Сіросмуг забурмотів, погоджуючись, і затих. Вогнесерд розумів, як той почувається. Усього кілька повені минуло, відколи вони перетнули Громошлях, щоб знайти Вітряний Клан і повернути його додому. А все ж Сіросмуг не міг не співчувати Річковому Кланові через своє кохання до Срібнострумки. Простих відповідей не було. Брак здобичі буде однією величезною проблемою, спільною для усіх Кланів, аж поки гололист не послабить міцний хап, в якому він тримав ліс.

Нараз Вогнесерд стрепенувся від шурхоту гілок біля виходу з кубла. Увійшов Тигрокігть, за ним — Темносмуг та Довгохвіст. Уся трійця загарчала на Вогнесерда, вмощуючись разом близьче до середини кубла. Рудий вояк спостерігав за котами крізь примружені повіки, марно сподіваючись розібрati їхні балачки. Надто вже легко уявлялося, що ці троє змовляються проти нього. Вогнесердові м'язи напружились від думки, що майнула в голові. Поки не викриється зрада Тигрокігтя, йому не бути в безпеці навіть у власному Клані.

— У чому річ? — запитав Сіросмуг.

Вогнесерд потягнувся, намагаючись знову розслабитися.

— Я йому не довірюю, — пробурмотів він, нашорошуючи вуха в напрямку Тигрокігтя та інших.

— І я тебе не звинувачую, — нявкнув Сіросмуг. — Якщо Тигрокігть коли-небудь дізнається про Срібнострумку...

Сіросмуг здригнувся, і Вогнесерд тісно притулився до нього, намагаючись заспокоїти. Проте й досі вуха Вогнесерда були нашорошенні, він намагався почути, що каже Тигрокіготь. Йому навіть здалося, що там пролунало його власне ім'я. Вогнесерд піддався спокусі пересунутись трішки близче до них, але тут раптово зустрівся поглядом із Довгохвостом.

— А ти на що витріщаєшся, *киционю*? — прошипів вояк. — Громовому Клану потрібні тільки *віddані* коти.

Довгохвіст демонстративно повернувся спиною до Вогнесерда, а той миттю зірвався на лапи.

— І хто ж дав *tобі* право сумніватися в моїй відданості? — кинув він.

Довгохвіст проігнорував виклик.

— От бачиш! — розлючено, але тихенько нявкнув Вогнесерд до Сіросмуга. — Ясно, що Тигрокіготь поширює чутки про мене.

— А що ти можеш зробити? — Сіросмуга, здається, не турбувала відверта ворожість Тигрокігтя.

— Я хочу знову поговорити з Круколапом, — нявкнув Вогнесерд. — Можливо, він пригадає ще щось про ту битву.

— Але Круколап зараз живе на фермі Двоногів. Тобі ж доведеться пройти через усі угіддя Вітряного Клану. Як ти поясниш свою відсутність? Це, навпаки, додасть правдоподібності брехням Тигрокігтя.

Вогнесерд знат, що готовий ризикнути. Він ніколи не випитував у Круколапа жодних деталей про загибел Рудохвоста в битві проти Річкового Клану багато повенъ тому. На той час важливішим було забрати новака геть із-перед очей Тигрокігтя.

Вогнесерд мав достеменно з'ясувати, що саме бачив Круколап. Він усе більше і більше впевнювався в думці, що його

друг *мусить* знати ще щось. Тигрокіготь становить небезпеку для Клану, і хтось має це довести.

— Піду сьогодні, — м'яко нявкнув Вогнесерд. — Після Зборища якось тихцем вислизну. Якщо принесу свіжини, то завжди зможу сказати, що просто полював.

— Ти дуже ризикуеш, — нявкнув Сіросмуг, лагідно лизнувши Вогнесердове вухо. — Але Тигрокіготь — це й моя проблема теж. Якщо вже ти вирішив піти, то я піду з тобою.

* * *

Снігопад припинився, а хмари порозліталися з неба до того часу, коли Вогнесерд та Сіросмуг разом з іншими Громовими котами вийшли з табору і рушили лісом до Чотиридерева. Укрита снігом земля поблискувала в сяйві повні, а паморозь мерехтіла на кожній галузці та на кожному камінці.

Назустріч котам віяв легіт, збурюючи поверхню снігу і доносячи до них запах ворожих вояків. Вогнесерд здригнувся від передчууття. Землі всіх чотирьох Кланів зустрічалися у священній лощовині. Тут, під чотирма великими дубами, посеред захованої за крутосхилами галеви, щоповні збиралися представники усіх Кланів. І на цей час між ними проголошувався мир.

Вогнесерд порівнявся із Синьозіркою, яка вже припала до землі, готовуючись проповзти кілька останніх котячих хвостів до верхівки схилу й стрімко збігти униз. Посеред галевини, між дубами, височів пощерблений камінь, виділяючись своєю чорнотою на білому снігу. Очікуючи сигналу від Синьозірки, Вогнесерд спостерігав, як там унизу коти з інших Кланів вітаються одне з одним. Він не міг не помітити наїжачених спин і лютих поглядів, якими Вітряні коти зустрічали вояків Річкового і Тіньового Кланів. Звісно, що ніхто з них ішче не забув

нешодавню битву. Якби не перемир'я, вони б уже вчепилися одне одному в хутро.

Вогнесерд упізнав Високозорого, провідника Вітряного Клану, що сидів біля Великого Каменя разом зі своїм воєводою Мертвоногом. Неподалік від них умостилися Носошморг і Багношуб, медикоти Тіньового та Річкового Кланів, витріщаючись на інших котів очицями, в яких віддзеркалювався місяць.

Вогнесерд відчув, як Сіросмуг напружив м'язи, сповненими захвату очима вдивляючись у лощину. Простеживши за його поглядом, рудий вояк побачив Срібнострумку, що виходила з тіней, поблизукою у місячному сяйві своєю прекрасною чорно-срібною шубкою.

Вогнесерд ледь стримався, щоб не зітхнути.

— Якщо збираєшся з нею зустрітися, дивись, щоб тебе ніхто не побачив, — застеріг він друга.

— Не переймайся, — нявкнув Сіросмуг.

Він уперся у тверду землю передніми лапами в нетерплячому очікуванні миті, коли знову буде поруч із Річковою кицею.

Вогнесерд зиркнув на Синьозірку, сподіваючись, що вона дасть знак усім спускатися на галевину, але натомість побачив Білошторма. Білий вояк підійшов і присів біля провідниці на сніг.

— Синьозірко, — Вогнесерд розчув мурмотіння шляхетного Громового кота. — Що ти плануєш казати їм про Хвостолома? Ти скажеш іншим Кланам, що прихистила його?

Вогнесерд напружено чекав, що відповість Синьозірка. Хвостолом колись був Зореломом, провідником Тіньового Клану. Він убив Зорещерба, власного батька, потім викрав

кошенят у Громового Клану. Громові коти допомогли Тіньовим вигнати жорстокого провідника геть у ліси. Опісля Зорелом привів цілу банду котів-воловоцюг, щоб напасті на табір Громового Клану. У тій битві Жовоїкла, медикицька Громового Клану, видряпала йому очі. Звідтоді він, сліпий та безсилій, був їхнім бранцем. Колишнього провідника позбавили дарованого Зорекланом імені та утримували під надійною вартою. Але Богнесерд знов, що цього замало. Інші Клани будуть вимагати смерті воловоцюги чи принаймні вигнання. Вони не надто зрадіють звістці про те, що Хвостолом досі живий.

Синьозірка все пильно дивилася на котів, що походжали там, унизу.

— Я не скажу нічого, — відповіла вона Білоштормові. — Інші Клани це не обходить. Хвостолом тепер наша відповідальність.

— Гучні слова, — прогарчав Тигрокіготь з іншого боку. — Чи ми просто соромимося зробленого?

— Громовому Кланові нічого соромитися власного милосердя, — холодно відрізала Синьозірка. — Але й перти на рожен не варто.

Перш ніж Тигрокіготь устиг заперечити, провідниця підвелаєсь на рівні й глянула на решту Клану.

— Слухайте, — нявкнула вона. — Ніхто з вас не має плескати язиками про напад воловоцюг або згадувати Хвостолома. Це стосується тільки нашого Клану.

Синьозірка почекала, поки всі коти згідливо замуркотіли. Тоді вона махнула хвостом, даючи знак приєднатися до решти Кланів унизу. Провідниця помчала униз крізь кущі, Тигрокіготь — одразу за нею, розкидаючи сніг навсібіч своїми могутніми лапами.

Богнесерд кинувся за ними. Вибігши із кущів на галевину, він побачив, що Тигрокіготь зупинився просто неподалік, з

підозрою поглядаючи на нього.

— Сіросмуже, — напівозирнувшись, тихенько засичав Богнесерд, — не думаю, що сьогодні тобі варто йти кудись зі Срібнострумкою. Тигрокіготь...

І тут Богнесерд усвідомив, що Сіросмуг уже не стоїть поруч із ним. Розирнувшись, він побачив, як його друг зникає за Великим Каменем. Ще мить чи дві — і ось уже Срібнострумка, вислизнувши з гурту Річкових котів, шмигнула за ним.

Богнесерд зітхнув. Він глянув на Тигрокігтя, гадаючи, чи не побачив воєвода зникнення його друга. Але Тигрокіготь уже почапав геть до Одновуса з Вітряного Клану, тож Богнесерд трошки розслабився.

* * *

Знервовано шмигаючи галявою, Богнесерд мимохіть підійшов до гурту старійшин — там був Плямошкур із Громового Клану, решти він не знав. Старі коти повсідалися під лискучим листям куща падуба, де сніг був трошки мілкіший. Краєм ока стежачи за Сіросмугом, Богнесерд умостився, щоб послухати їхню розмову.

— Я собі пригадую гололист, гірший навіть за цей, — говорив старенький чорний кіт із посрібленою сивиною мордочкою й пошрамованими у численних битвах боками. Його коротка плямиста шерсть пахла Вітряним Кланом. — Річка тоді замерзала більш ніж на три повні.

— Твоя правда, Крукошубе, — погодилася смугаста королева. — І здобичі було куди менше, навіть у Річкового Клану.

На якусь хвилю Богнесерд зачудувався, як це двоє старійшин із Кланів, що нещодавно так ворогували, зараз

спокійно собі розмовляють і не плюють одне на одного жовчю. Але потім зрозумів: це ж старійшини. За своє довге життя вони бачили не одну жорстоку битву.

— А подивітесь на молодих вояків, — додав старий чорний кіт, зиркнувши на Богнесерда. — Вони навіть не знають, що таке скрута.

Богнесерд незручно зачовгав прілими листям і спробував напустити на себе шанобливий вигляд. Плямошкур, що сидів поруч із ним, дружньо підмахнув хвостом.

— То ж, здається, саме тієї зими Синьозірка і втратила своїх кошенят, — няvkнув Громовий старійшина.

Богнесерд нашорошив вуха. Він пригадав, що Крапохвістка якось розповідала про кошенят, які народилися у Синьозірки. Це сталося саме перед тим, як вона стала воєводою Клану. Але він нічого не чув про те, скільки було кошенят і коли вони померли.

— А пригадуєте, яка відлига була того гололисту? — Крукощуб перебив роздуми Богнесерда, поринувши у власні спогади. — Річка в каньйоні тоді розлилася майже до борсучих нір.

Плямошкур здригнувся.

— Аякже, добре пригадую. Громовий Клан не міг навіть перетнути струмок, щоб прийти сюди на Зборище.

— Деякі коти тоді потонули, — смутно нагадала Річкова королева.

— Здобич також, — додав Крукощуб. — Ті коти, що вціліли, мало не вмерли з голоду.

— Не приведи нас Зореклан до такого! — палко сказав Плямошкур.

Крукощуб плюнув:

— Та цей молодняк нізащо не впорається. У ті часи ми були всі разом.

Вогнесерд не стримався:

— Але ми й зараз маємо сильних вояків...

— Хто тебе запитував? — прогарчав старий котяра. — У самого ще молоко на вусах не обсохло!

— Але ми... — Вогнесерд урвав мову, бо повітря розітнув пронизливий крик і всі навколо затихли. Він повернувся до чотирьох котів, що вже сиділи на верхівці Великого Каменя. Провідники Кланів здавалися лише чорними обрисами у срібному сяйві місяця.

— Тсс! — прошипів Плямошкур. — Віче зараз почнеться. Він ще раз смикнув вухами і лагідно промуркотів: — І не зважай ти на Крукощуба. Він би і в Зореклані знайшов приключчку.

Вогнесерд вдячно лизнув Плямошкура, підбгав під себе лапи і наготовився слухати. Високозорий, провідник Вітряного Клану, розпочав із розповіді про те, як його коти оклигують після битви проти Річкового та Тіньового Кланів.

— Один наш старійшина помер, — нявкнув він, — але всі вояки вижили... — і після паузи провідник значуще додав: — ...щоб знову битися, коли настане час.

Ночезір прищулів вуха і примружив очі, а от Кривозір глибоко й загрозливо загарчав.

Вогнесерд увесь найжачився. Якщо провідники кинуться один на одного, інші коти теж розпочнуть бій. Чи траплялося таке на Зборищі? Звісно ж, навіть Ночезір, провідник Тіньового Клану, не ризикне накликати на себе гнів Зоряного Клану, порушивши священий мир!

Поки Вогнесерд із осторогою спостерігав за розлютованими котами, наперед вийшла Синьозірка.

— Це добрі новини, Високозорий, — делікатно нявкнула вона. — Ми всі маємо радіти звістці про те, що Вітряний Клан знову почувається сильним.

Блакитні очі кішки сяяли у свіtlі місяця, коли вона дивилася то на Тіньового, то на Річкового провідника. Ночезір відвернувся, щоб уникнути її погляду. А Кривозір тільки схилив голову, і тому неможливо було збагнути, про що він думає.

Вогнесерд пригадав, що саме Тіньовий Клан під керівництвом колишнього жорсткого лідера Зорелома багато повень тому вигнав Вітряний Клан. І лише заради того, щоб розширити власні угіддя. Річковий Клан скористався з відсутності Вітряних котів і почав полювати на спорожнілих землях. Але після вигнання Зорелома Синьозірка переконала інших провідників у тому, що життя в лісі залежить від усіх чотирьох Кланів і Вітряний Клан повинен повернутися. Вогнесерд здригнувся на згадці про тривалу і дуже складну мандрівку, яку він здійснив із Сіросмугом. Друзі отримали завдання знайти Вітряний Клан і привести його додому, на височини.

Це нагадало Вогнесерду, що він мав намір знову перетнути ці височини в пошуках Круколапа. Рудий вояк важко зітхнув: у нього не було палкого бажання вирушати в цю подорож. «Принаймні Вітряний Клан добре ставиться до Громового», — подумав він. — Тож на нас із Сіросмугом не нападуть дорогою».

— Громові коти також оклигають, — провадила Синьозірка. — А з часу останнього Зборища двоє наших новаків стали вояками. Тепер ви знатимете їх як Порохощуба і Піскошторму.

Під Великим Каменем почулися схвальні вигуки. Як помітив Вогнесерд, нових вояків підтримали криками коти переважно з Громового і Вітряного Кланів. Він мигцем глянув на Піскошторму, що сиділа, гордо піднявши свою блідо-руду голівку.

Далі Зборище відбувалося мирно. Вогнесерд пригадав попередню зустріч Кланів, коли всі звинувачували одне одного в тому, що вони полюють на чужій території. Але зараз про це ніхто не згадував. Насправді то група волоцюг, очолювана Хвостоломом, полювала на угіддях Кланів. І ці самі волоцюги спробували напасті на табір Громового Клану, де їх, власне, ущент розгромили. Але новини про цей напад ще не розійшлися серед котів. Таємниця Синьозірки та Хвостолома залишалася таємницею.

Коли віче добігло кінця, Вогнесерд роззирнувся в пошуках Сіросмуга. Щоб знайти Круколапа, ім слід вирушати негайно, поки інші Громові коти були ще в лощовині й не побачили, в якому напрямку вони зникли.

Вогнесерд перехопив винуватий погляд Прудколапа — учня Довгохвоста. Новак сидів посеред гурту молодих котів із Тіньового Клану. Іншим разом Вогнесерд гукнув би його, наказавши відшукати наставника та рушати з ним додому, але зараз йому хотілося якомога швидше знайти Сіросмуга. Він забув про Прудколапа, щойно побачив, як друг прямує йому назустріч. Поблизу не було ані сліду Срібнострумки.

— Ось ти де! — гукнув Сіросмуг, сяйнувши своїми жовтими очима.

Вогнесерд бачив, що Зборище сподобалось його товаришу, хоч той навряд чи слухав багато балачок.

— Готовий? — нявкнув він до Сіросмуга.

— Маєш на увазі піти зустрітися з Круколапом?

— Не так голосно! — зашипів Вогнесерд, стривожено роззираючись.

— Так, готовий, — уже тихіше нявкнув Сіросмуг. — Хоч і не скажу, що мені аж кортить. Проте я ладен на все, аби скинути собі з хвоста Тигрокігтя. Чи ти маєш кращі ідеї?

Вогнесерд похитав головою.

— Це єдиний варіант.

Лощовина досі кишила котами, які тепер ладналися рушати на всі чотири сторони. Ніхто, здається, не звернув уваги на Вогнесерда і Сіросмуга. Друзі вже майже вилізли угору схилом, що вів до височин Вітряного Клану, аж тут позаду них пролунав няvkіt:

— Агов, Вогнесерде! Куди це ти?

То була Піскошторма.

— Ем... — Вогнесерд безпорадно глянув на Сіросмуга. — Ми підемо кружним шляхом, — на ходу вигадував він. — Вояк із Вітряного Клану розповів нам про кролячий садок просто біля наших угідь. Хотілося б принести додому трохи свіжини.

Раптово Вогнесерд збагнув, що Піскошторма може запропонувати свою допомогу, тому швиденько додав:

— Ти ж передаси Синьозірці, якщо вона запитає, куди ми поділися?

— Звісно, — позіхнула Піскошторма, демонструючи гострі білі зуби. — Я буду уявляти, як ти ганяєшся за кроликами, коли вляжуся собі в гарному тепловому гніздечку!

Махнувши на прощання хвостиком, вона рушила геть. Вогнесерд відчув неабияке полегшення, хоч йому й неприємно було брехати.

— Ходімо, — няvkнув він Сіросмугові. — Поки нас іще хтось не помітив.

Двоє молодих вояків шугнули під кущі й попрямували вгору схилом. На верхівці Вогнесерд на мить затримався, розираючись і перевіряючи, чи ніхто часом не йде за ними назирці. Тоді вони із Сіросмугом проминули гребінь улоговини

й помчали в напрямку трясовини, за якою стояла ферма Двоногів.

«Це єдиний спосіб», — знай повторював собі Вогнесерд, біжучи вперед. Він мусив дізнатися правду. Не лише заради Рудохвоста і Круколапа, але заради усього Клану. Тигрокіття треба спинити... перш ніж йому випаде нагода вбити ще когось.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 2

Вогнесерд обережно принюхався до стежки. Сніг був прим'ятий, на ньому були сліди Двоногів. У їхньому гнізді світилися вогні, десь неподалік було чутно собачий гавкіт. Вогнесерд пам'ятав розповідь Ячменя про те, що Двоноги спускають своїх псів із ланцюгів на ніч. Але сподівався, що їм із Сіросмугом вдасться знайти Круколапа до того, як їх помітять.

Сіросмуг прослизнув крізь огорожу й підійшов ближче. Морозяний вітер притискав попелясте хутро вояка до тіла.

— Чуєш що-небудь? — запитав він.

Вогнесерд підвів голову, щоб понюхати повітря, і майже відразу вловив запах, який шукав, — слабкий, але знайомий. Круколап!

— Сюди, — нявкнув він.

Кіт плазував стежиною, під його лапами хрумтіла паморозь. Він крадькома йшов за запахом до щілини під дверима стодоли, де прогнила деревина.

Вогнесерд принюхався знову, вдихаючи аромат сіна і сильний, свіжий запах котів.

— Круколапе? — прошепотів він і, оскільки не почув відповіді, повторив голосніше: — Круколапе?

— Вогнесерде, це ти? — почувся здивований голос з-за дверей.

— Круколапе! — Вогнесерд протиснувся у щілину, радий сковатися від вітру. Від запахів, які долинули до нього, у вояка потекла слинка. Він зачув мишу! Крізь маленьке вікно під стелею тъмяно пробивалося місячне сяйво. Коли очі звикли до

темряви, Вогнесерд побачив чорного кота, який стояв за кілька хвостів від нього.

Його товариш виглядав ще гладшим і вгодованішим, ніж тоді, коли вони востаннє бачилися. Вогнесерд усвідомив, яким миршавим й обшарпаним виглядає порівняно з ним.

Круколап щасливо замуркотів, підійшов до Вогнесерда і доторкнувся носом до його носа.

— Ласкаво просимо, — нявкнув він. — Радий вас бачити.

— Раді *тебе* бачити, — відповів Сіросмуг, протискаючись крізь щілину під дверима услід за Вогнесердом.

— Ви провели котів Вітряного Клану до їхнього табору живими-здоровими? — спитав Круколап. Вогнесерд і Сіросмуг ночували в нього під час своєї подорожі з Вітряним Кланом.

— Так, — нявкнув Вогнесерд, — але це довга історія. Ми не можемо...

— Що відбувається?

Вогнесерд почув голос іншого кота неподалік. Він крутнувся, прищуливши вуха, готовий до бою, якби новоприбулий їм чимось загрожував. Але це був Ячмень, чорно-білий самітник, який охоче прийняв до себе Круколапа.

— Привіт, Ячменю, — пронявчив Вогнесерд. — Нам потрібно поговорити з Круколапом.

— Та я зрозумів, — нявкнув Ячмінь. — Це мусить бути щось важливе, якщо ви прийшли аж сюди через болота в таку погоду.

— Саме так, — погодився Вогнесерд. Він поглянув на колишнього новака Громового Клану, і його ніби мокрим рядном накрило від усвідомлення нагальності їхньої справи. — Круколапе, не можна гаяти часу.

Круколап виглядав збентеженим.

— Ти знаєш, що ми можемо говорити скільки завгодно.

— Тоді я вас залишу, — запропонував Ячмінь. — Не соромтеся, полюйте, як у дома. Тут багацько мишей.

Він дружньо кивнув гостям і протиснувся надвір крізь щілину.

— Полювати? Справді? — нявкнув Сіросмуг.

Вогнесерд відчув, як у нього замлоїло в животі.

— Звісно, — відповів Круколап. — Чом би вам спочатку не пойсти? Тоді зможете мені розповісти, чому прийшли.

* * *

— Я знаю, що Тигрокіготь убив Рудохвоста, — наполягав Круколап. — Я був там і бачив, як він це зробив.

Тroe котів влаштувалися на сіні у стодолі Двоногів. Полявання не зайняло багато часу. Після того як воякам доводилося шукати здобич у засніженому лісі, стодола здавалася їм котячим раєм. Тепер Вогнесерд зігрівся та наївся. Йому хотілося б скрутитися клубочком і заснути у м'якому пахучому сіні, але він знов, що треба поговорити з Круколапом негайно. Вони із Сіросмугом повинні повернутися в табір до того, як їхню відсутність помітять.

— Розкажи нам все, що ти пам'ятаєш, — попросив Вогнесерд, глянувши на Сіросмуга, який підбадьорливо кивнув Круколапові.

Очі чорного кота потемніли, коли він подумки перенісся до битви на Сонячних Скелях. Вогнесерд помітив, що його

впевненість потрохи вгасала. Круколап розчинився у спогадах, знову переживаючи страх і тягар того, що йому було відомо.

— Мене поранили у плече, — почав він, — а Рудохвіст (тоді він був воєводою) сказав мені заховатися в ущелині, поки не буде безпечно звідти вийти. Я вже було кинувся до укриття, аж побачив, як Рудохвіст атакує Річкового кота. Думаю, це був вояк на ім'я Каменешуб. Наш воєвода збив Каменешуба з лап і, судячи з усього, планував увігнати в нього ікла.

— Чому ж він цього не зробив? — втрутівся Сіросмуг.

— Раптом казна-звідки прибіг Дубосерд, — пояснив Круколап. — Він схопив Рудохвоста зубами за карк і відтягнув від Каменешуба. — Голос оповідача затремтів від напруги. — Каменешуб утік.

Чорний кіт замовк, несвідомо притискаючись до землі, ніби був наляканий чимось.

— Що було далі? — м'яко заохотив його Вогнесерд.

— Рудохвіст гаркнув на Дубосерда й запитав, чи Річкові коти настільки слабкі, що не можуть битися самі за себе. Рудохвіст був хоробрий, — додав Круколап. — Воєвода Річкового Клану був удвічі більший за нього. А тоді... тоді Дубосерд сказав дивну річ: «Жоден Громовий кіт не зачепить Каменешуба».

— Що? — жовті очі Сіросмуга звузилися. — Це не має сенсу. Ти впевнений, що все правильно почув?

— Так, — наполягав Круколап.

— Але Клани воюють весь час, — нявкнув Вогнесерд. — Що такого особливого в Каменешубові?

— Не знаю, — знизав плечима Круколап, ніби ухиляючись від їхніх доскіпливих запитань.

— А що Рудохвіст зробив після того, як Дубосерд це сказав? — запитав Сіросмуг.

Круколап нашорошив вуха, і зіниці його розширилися.

— Він напав на Дубосерда. Рудохвіст штовхнув його лапами і повалив під прискалок. Я... я не бачив їх, але чув їхнє гарчання. А тоді почувся гуркіт, і на них звалився камінь!

Круколап зупинився. Він увесь третмтів.

— Будь ласка, продовжуй, — нявкнув Вогнесерд. Його серце обливалося кров'ю від того, що він змушував Круколапа знову переживати це, але дуже потрібно було знати правду.

— Я почув зойки Дубосерда і побачив його хвіст, що стирчав із-під каміння. Його придавило! — Круколап заплющив очі, а за мить знову відкрив. — Тоді я почув позаду Тигрокігтя. Він наказав мені повернутися до табору. Я відійшов недалеко і раптом усвідомив, що не знаю, чи вижив Рудохвіст після каменепаду. Тому я подався назад повз Річкових вояків, які тікали геть. А коли добіг до скель, Рудохвіст обтрушувався від пилу. Його хвіст стояв щіткою, а хутро наїжачилося, але з ним все було гаразд. Я не помітив жодної подряпини. Він побіг прямо до Тигрокігтя, який стояв у тіні.

— І тоді він... — почав Сіросмуг.

— Так, — Круколап випустив кігті, ніби досі був на полі бою. — Тигрокіготь схопив Рудохвоста і притиснув його до землі. Рудохвіст намагався вирватися, але не міг. I... — Круколап нервово ковтнув і втупився в підлогу. — Тигрокіготь впився зубами в горло Рудохвоста, і тоді все скінчилося.

Він опустив підборіддя на лапи.

Вогнесерд підійшов ближче до Круколапа і притулився до його боку.

— Отже, Дубосерд загинув від каменепаду. Це був нещасний випадок, — промурчав він. — Його ніхто не вбивав.

— Це все ще *не доводить*, що Тигрокіготь убив Рудохвоста, — наголосив Сіросмуг. — Не розумію, як це може нам допомогти.

Вогнесерд розчаровано глянув на нього. Але через мить його зіниці розширилися, і він сів. Лапи вояка тремтіли від хвилювання.

— Доводить. Це означає, що Тигрокіготь збрехав, коли сказав, що Дубосерд убив Рудохвоста, а він помстився йому.

— Хвилинку, — перебив Сіросмуг. — Круколапе, на Зборищі ти не казав нічого про каменепад. Ти стверджував, ніби Рудохвіст убив Дубосерда.

— Хіба? — закліпав Круколап, ніби намагаючись зосередити погляд на Сіросмугові. — Я не хотів. Я розповів правду, чесно.

— І тому Синьозірка не хотіла нас слухати, — захоплено продовжував Вогнесерд. — Вона не вірила, що Рудохвіст міг убити іншого воєводу. Але насправді Рудохвіст і *не убивав* його. Тепер Синьозірка *мусить* нас вислухати!

Після всього того, що вони дізналися, у голові Вогнесерда роїлися думки. Він хотів запитати Круколапа про ще одну річ, але відчував запах його страху і бачив старий загнаний вираз у його очах, ніби розповідь нагадала йому про його нещасливе життя у Громовому Клані.

— Є ще щось, що ти міг би нам розказати, Круколапе? — нявкнув він.

Круколап похитав головою.

— Це дуже багато важить для Клану, — сказав йому Вогнесерд. — Сподіваюся, тепер ми зможемо переконати Синьозірку, що Тигрокіготь небезпечний.

— Якщо вона захоче нас послухати, — додав Сіросмуг. — Шкода, що ти розповів їй першу історію Круколапа. Тепер він все змінив, і вона не знатиме, у що вірити.

— Але він не змінив усе, — заперечив Вогнесерд, помітивши, як здригнувся Круколап від роздратованого тону Сіросмуга. — Ми просто неправильно його зрозуміли. Я якось переконаю Синьозірку. Принаймні ми тепер знаємо правду.

Круколапа це, здається, втішило, але було видно, що він не хоче більше згадувати минуле. Вогнесерд вмостиився біля нього, підбадьорливо муркочучи, а потім троє котів поділилися язиками.

Нарешті Вогнесерд підвівся на лапи.

— Нам час рушати, — нявкнув він.

Круколап востаннє лизнув Вогнесердове вухо.

— Шануйтесь, — застеріг друзів чорний кіт. — І пильнуйте за Тигрокігтем.

— Не переймайся, — заспокоїв його Вогнесерд. — Ти забезпечив нас зброєю проти нього.

І двоє вояків Громового Клану прослизнули під дверима на сніг.

— Тут холодно! — буркотів Сіросмуг, поки вони чеберяли до огорожі на краю ферми Двоногів. — Треба було захопити із собою кілька мишей, щоб нагодувати Клан, — додав він.

— Ага, точно, — відрізав Вогнесерд. — І як би ти пояснив Тигрокігтеві, де в цю погоду знайшов таких вгодованих мишей?

Місяць хилився на західний пруг. Скоро почне світати. Сніг забивався у Вогнесердове зимове хутро і здавався ще холоднішим після теплої стодоли. Лапи нили від утоми. Ніч видалася довгою, а щоб дістатися до свого табору й відпочити,

ще треба перейти територію Вітряного Клану. Вогнесердувесь час думав про те, що йм сказав Круколап. Він вірив, що друг каже правду, але решту Клану буде не так легко переконати. Синьозірка відмовилася повірити в першу Круколапову розповідь.

Та це було тоді, коли Вогнесерд і сам думав, що Рудохвіст убив Дубосерда. Синьозірка не могла повірити, що Рудохвіст завдав смертельної шкоди іншому воякові без поважної причини. Тепер Вогнесерд розумів, що насправді Дубосерд загинув від нещасного випадку... Але як йому звинуватити Тигрокігтя, якщо він не має жодних доказів, окрім Круколапової історії?

— Річкові коти повинні знати, — раптом усвідомив Вогнесерд. Він зупинився під скелястим виступом на заболоченому схилі, де сніг був не такий глибокий.

— Що? — нявкнув Сіросмуг, приєднавшись до нього під накриттям. — Що знати?

— Як помер Дубосерд, — відповів Вогнесерд. — Вони мусили бачити його тіло. Тож вони могли б нам сказати, що він помер від каменепаду, а не від смертельного удара іншого вояка.

— Точно, сліди на тілі це довели б, — погодився Сіросмуг.

— І вони також могли б пояснити, чому Дубосерд сказав, що жоден Громовий кіт не має права зачепити Каменешуба, — додав Вогнесерд. — Нам потрібно поговорити з вояком Річкового Клану, який брав участь у тій битві. Може, навіть із самим Каменешубом.

— Але ми не можемо просто так прийти до табору Річкового Клану і запитати, — заперечив Сіросмуг. — Пригадай Зборище. Ще не так багато часу минуло після битви.

— Я знаю одного Річкового вояка, який був би радий тебе бачити, — промуркотів Вогнесерд.

— Якщо ти про Срібнострумку, то її я міг би запитати, — запропонував Сіросмуг. — А тепер ходімо до табору, перш ніж мої лапи примерзнуть до землі.

Двоє друзів попростували далі, тепер повільніше. Утому їх геть зморила. Вони вже були недалеко від Чотиридерева, коли помітили інших трьох котів, які піднімалися схилом. Вітер приніс запах Вітряного патруля. Вогнесерд не відчував великого бажання пояснювати, що він робить на території Вітряного Клану. Він швидко озирнувся в пошуках прихистку, але сніг замітив з усіх боків, ховаючи кущі та кругляки. До того ж Вітряні коти вже помітили їх, бо змінили напрямок руху в їхній бік.

Вогнесерд упізнав нерівний поступ Мертвонога — воєводи Клану. За ним ішли вояк Клаптевух і його учень Стрімколап.

— Привіт, Вогнесерде, — крикнув Мертвоніг, шкутьльгаючи до них зі спантеличеним виразом. — Ви далеко від дому.

— М-м... так, — погодився Вогнесерд і шанобливо вклонився. — Ми просто... ми взяли слід Тіньового Клану, і він привів нас сюди.

— Тіньовий Клан на нашій території?

Хутро Мертвонога настовбурчилось.

— Гадаю, це старий слід, — поспішно зауважив Сіросмуг. — Не варто перейматися. Пробачте, що порушили ваш кордон.

— Вам завжди раді, — нявкнув Клаптевух. —Інші Клани знищили б нас в останній битві, якби ви не допомогли. Тепер вони триматимуться подалі, бо знають, що їм доведеться мати справу з Громовим Кланом.

Вогнесерд засоромився від похвал Клаптевуха. Колись вони із Сіросмугом допомогли Вітряному Кланові, але зараз йому було ніяково від того, що Вітряні коти бачили їх на своїй території.

— Нам, мабуть, варто повернутися, — промурчав він. — Здається, тут вельми спокійно.

— Нехай освітить Зореклан вашу путь, — вдячно нявкнув Мертвоніг.

Інші Вітряні коти побажали Вогнесердові та Сіросмугові вдалого полювання й повернули до свого табору.

— Це не піде нам на користь, — прогарчав Вогнесерд, коли вони із Сіросмугом доходили до Чотиридерева.

— Чому? — запитав Сіросмуг. — Вітряний Клан не проти того, що ми були на їхній території. Ми ж тепер друзі.

— Подумай головою, Сіросмуже, — сказав Вогнесерд. — Що, як Мертвоніг згадає про цю зустріч із нами при Синьозірці на наступному Зборищі? Йі буде цікаво дізнатися, що ми тут забули!

Сіросмуг зупинився.

— Срав пес! — вигукнув сірий вояк. — Я про це не думав.

Він зустрівся очима з Вогнесердом, і в погляді друга відбилося його власне занепокоєння.

— Синьозірці не сподобається те, що ми досі вовтузимося зі справою Рудохвоста.

Вогнесерд знизвав плечима.

— Сподіваймося, що нам вдасться все владнати до наступного Зборища. А тепер ходімо, треба ще зловити щось до нашого повернення.

Він знову припустив уперед, і за хвилину двоє котів уже бігли по снігу. Коли вони проминули улоговину біля Чотиридерева і зайшли на свою територію, Вогнесердові трохи відлягло. Він зупинився, щоби принюхатися, сподіваючись узяти

слід здобичі. Сіросмуг із надією обнюхав коріння поблизу дрібного дерева і повернувся з розчарованим виглядом.

— Порожньо, — буркнув він. — Жодної мишкі, навіть сліду!

— У нас немає часу далі шукати, — вирішив Вогнесерд.

Небо над деревами вже помітно свіtlішало. У друзів закінчувався час, і з кожною секундою зростали шанси, що їхнє зникнення помітяться.

Коли коти дійшли до яру, вже майже розвиднілося. Їхні лапи нили від утоми, м'язи задубіли від холоду. Вогнесерд мовчки простував між валунами до ялівцевого тунелю. Щасливий нарешті бути вдома, він попрямував у тінистий прохід. Але, увійшовши до табору, так раптово загальмував, що ззаду в нього врізався Сіросмуг.

— Рухайся, ти, клубок хутра! — Сіросмуг невдоволено няvkнув.

Вогнесерд не відповів. За кілька хвостів від нього, прямо посеред галівини, сидів Тигрокіготь. Він схилив голову між своїми масивними плечима, а його жовті очі переможно палахтили.

— Може, хочете мені розказати, де ви були? — прогарчав воєвода. — І чому дорога зі Зборища забрала у вас так багато часу?

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 3

— Ну? — запитально подивився Тигрокіготь.

— Ми збиралися на полювання, — підвів голову Вогнесерд, зустрівшись із бурштиновим поглядом воєводи. — Кланові потрібно щось їсти.

— Але ми нічого не знайшли, — додав Сіросмуг, приєднувшись до Вогнесерда.

— Уся здобич раптом поховалася в норах, правда? — прошипів Тигрокіготь. Він підійшов до Вогнесерда настільки близько, що йхні носи майже торкнулися, обнюхав його, а потім зробив те саме із Сіросмугом. — То як так сталося, що ви обидва пахнете мишами?

Вогнесерд і Сіросмуг перезирнулися. Здавалося, що вже минуло багато часу відтоді, як вони полювали у стодолі Двоногів. Того, що запах залишився, друзі не врахували.

Сіросмуг безпорадно глянув на товариша широко розплющеними очима.

— Варто розповісти про все Синьозірці, — прогарчав воєвода. — Ідіть за мною.

Молодим воякам нічого не залишалося, окрім як послухатися. Тигрокіготь повів їх через гаявину до гнізда Синьозірки біля піdnіжжя Високого Каменя. За завісовою з лишайника Вогнесерд побачив провідницю, яка спала, скрутившись у клубок. Коли воєвода зайшов за завісу, Синьозірка одразу підвела голову й сіла.

— Шо трапилося, Тигрокігто? — пронявчала вона спантеличено.

— Ці двоє сміливців ходили на полювання, — голос Тигрокіття звучав презирливо. — Вони добре наїлися, але не принесли для Клану жодного шматочка.

— Це правда? — Синьозірка звернула свої кришталево-сині очі на молодих вояків.

— Ми не ходили в мисливчий патруль, — пробурмотів Сіросмуг.

«Це була правда», — подумав Вогнесерд. Властиво, вони не порушили вояцький правильник, не принісши здобичі, але це не є виправданням.

— Ми з'їли перше, що зловили, щоб набратися сил, — нявкнув він, — але більше нічого не вплюювали. Ми справді хотіли принести Кланові їжу, просто нам не пощастило.

Тигрокітоть зневажливо форкнув, показуючи, що не вірити жодному слову Вогнесерда.

— Навіть якщо й так, — пронявчала Синьозірка, — коли здобичі мало, кожен кіт повинен подумати найперше про Клан і поділитися всім, що в нього є. Ви мене дуже розчарували.

Вогнесердові було соромно. Синьозірка привела його у Громовий Клан ще кошеням, і йому не хотілося зрадити її довіру. Якби він був із нею наодинці, то міг би спробувати пояснити справжню причину пізнього повернення в табір. Та це було неможливо під пильним поглядом Тигрокіття.

До того ж Вогнесерд ще не був готовий розповісти Синьозірці останню Круколапову версію про битву на Сонячних Скелях. Він хотів спершу поговорити з Річковими котами — з'ясувати, як насправді помер Дубосерд.

— Пробач, Синьозірко, — промурмотів кіт.

— Твоїм «пробач» Клан не нагодуєш, — відповіла провідниця. — Вам обом доведеться прийняти кару за свою

жадібність. Ви повинні зрозуміти, що потреби Клану важливіші за ваші власні, особливо під час гололисту. Тому до наступного світанку будете полювати для Клану. І зможете поїсти лише тоді, коли нагодуете всіх інших, — її погляд пом'якшав. — Ви виглядаєте змученими. Йдіть поспіть поки. Але до сонцепіку вже мусите вирушити по здобичі.

— Добре, Синьозірко, — Вогнесерд схилив голову й вийшов із гнізда.

Сіросмуг рушив за ним. Від нього пахло сумішшю страху й сорому.

— Я думав, вона нам хвости повідробує! — нявкнув Сіросмуг, коли вони повернули до вояцького кубла.

— Тоді вважайте, що вам пощастило.

Позаду них пролунало низьке гарчання. Вогнесерд озирнувся і побачив, що Тигрокіготь ішов назирці.

— Якби я був провідником Клану, я б покарав вас як слід.

Вогнесерда пересмикнуло від злості. Він показав зуби, збираючись загарчати, але його застеріг Сіросмуг. Вогнесерд відвернувся від Тигрокігтя, тримаючи при собі те, що збирався сказати.

— Правильно, кицюню, — глузував воєвода. — Тікай у своє гніздечко. Ти можеш думати, що Синьозірка тобі вірить, але я — ні. Я бачив тебе під час битви у таборі Вітряного Клану, май це на увазі.

Він пробіг перед котами і зайшов до вояцького кубла.

Сіросмуг протяжно і нервово видихнув.

— Вогнесерде, — просичав він, — ти або найхоробріший, або найдурніший кіт з усіх Кланів! Заради Зореклану, не заїдайся більше з Тигрокігтем.

— Я не просив його мене ненавидіти, — сердито відрубав Богнесерд. Він прослизнув під гілками і побачив Тигрокігтя, який вмощувався на своєму місці посередині. Темний кіт не звернув уваги на Богнесерда, пововтузився трохи, а тоді скрутися і заснув.

Богнесерд підійшов до свого кубельця. Поблизу від нього рядком лежали Піскошторма і Порохушуб.

Піскошторма почула кроки і підвелається.

— Тигрокігть шукав вас відтоді, як ми повернулися зі Зборища, — прошепотіла вона. — Я передала йому твоє повідомлення, але він мені не повірив. Що ти зробив, щоб його втихомирити?

Богнесерда заспокоїв її співчутливий погляд, але він не зміг одразу відповісти, бо на нього напала позіхота.

— Пробач, — промурмотів він. — Мені треба трохи поспати. Поговоримо пізніше.

Кіт гадав, що руда войовниця образиться, але вона натомість звелася на лапи і підійшла до нього. Коли він вмостився в м'якому мохові, вона лягла і притулилася до нього.

Порохушуб розплюшив одне око, щоб глянути на Богнесерда. Тоді форкнув і показово відвернувся.

Та Богнесерд був занадто стомлений, аби перейматися ревнощами Порохушуба. Він уже засинав. Останнє, що відчув перед тим, як зануритися у сон, — тепло від хутра Піскошторми біля його боку.

* * *

Вогнесерд крокував мисливським шляхом. Його тіло пашіло енергією, і він розкрив рота, щоб відчути запах здобичі. Кіт знав, що це йому сниться, але почув, як бурчить живіт у передчутті свіжини.

Орляк аркою вигинався над його головою. Яскраве перлисте світло заливало ліс, наче місячної ночі. Кожна папороть, кожна травинка срібно мерехтіла, а бліді келихи первоцвітів, що купчилися обабіч стежки, ніби самі випромінювали сяйво. Усе навколо пахтіло вологим теплом новолисту. Здавалося, що холодний, засніжений табір залишився за цілих дев'ять життів позаду.

Коли стежка почала вести вгору, на його шляху опинився інший кіт. Вогнесерд раптово зупинився. Його серце закалатало у грудях. Це була Плямолистка. Кицька підійшла ближче і торкнулася його носа своїм.

Вогнесерд потерся об неї мордочкою й замуркотів. Коли він уперше прийшов до лісу, Плямолистка була медикицькою Громового Клану. Вона загинула від жорстокої лапи Тіньового кота. Вогнесерд ще тужив за нею, хоча її дух неодноразово приходив до нього у снах.

Плямолистка ступила крок назад.

— Ходімо, Вогнесерде, — нявкнула Плямолистка. — Я хочу показати тобі дешо.

Вона обернулася й м'яко покрокувала назад, час від часу озираючись, щоб перевірити, чи він іде.

Вогнесерд прямував за нею слідом, задивляючись на гру місячного сяйва на її хутрі. Невдовзі вони дісталися вершини пагорба. Плямолистка вивела його з-під тунелю папороті на високий хребет, укритий травою.

— Поглянь, — сказала вона, вказавши мордочкою напрямок.

Вогнесерд кліпнув. Замість звичного краєвиду з лісом і полями він побачив безмежний простір води, який тягнувся ген за горизонт. Світло, що відбивалося від поверхні, засліплювало, і кіт заплюшив очі. Звідки взялася ця вода? Він не був навіть впевнений, чи це були землі Кланів — срібний полиск вирівняв усе й приховав звичний пейзаж.

Повітря повнилося солодким запахом Плямолистки. Її голос пролунав біля його вуха.

— Пам'ятай, Вогнесерде, — муркотіла вона. — Вода може загасити вогонь.

Вогнесерд здивовано розплюшив очі. Холодний бриз звихрив поверхню води, проникаючи йому крізь хутро. Плямолистка зникла. Вогнесерд озирався, шукаючи її всюди. Світло вже почало згасати, а разом із ним зникало тепло і трава під його лапами. За мить він занурився в темряву й холод.

— Вогнесерде! Вогнесерде!

Якийсь кіт штовхав його в бік. Вогнесерд спробував ухилитися та знову почув своє ім'я. Це був голос Сіросмуга. Вогнесерд розплюшив очі й побачив друга, який страйжено нависав над ним.

— Вогнесерде, — повторив той, — прокідайся. Уже майже сонцепік.

Вогнесерд, покрекуючи, вибрався зі свого гніздечка і сів. Бліде холодне світло пробивалося до кубла крізь гілки. Верболоза і Темносмуг ще спали, а Піскошторма з Порохощубом уже пішли.

— Ти бурмотів уві сні, — сказав йому Сіросмуг. — Усе гаразд?

— Що? — Вогнесерд ще не отямився. Після таких снів він завжди гостро усвідомлював, що Плямолистка мертвa і вони

більше ніколи не зможуть поговорити наяву.

— Уже майже сонцепік, — повторив Сіросмуг. — Нам пора на полювання.

— Я знаю, — нявкнув Вогнесерд, намагаючись остаточно прокинутися.

— Тоді поквася.

Товариш востаннє штурхнув його і вийшов із гнізда.

— Зустрінемося біля ялівцевого тунелю.

Вогнесерд лизнув одну лапу і потер обличчя. У голові трохи прояснилося, і він раптом згадав пересторогу Плямолистки: «Вода може загасити вогонь». Що вона хотіла йому сказати? Вогнесерд пригадав попереднє передбачення Плямолистки: «Вогонь врятує Клан». Вийшовши з кубла слідом за Сіросмугом, він усвідомив, що тремтить — і не від холоду. Вогнесерд передчував неприємності, що клубочилися, наче грозові хмари. Якщо вода справді загасить вогонь, тоді що врятує Клан? Чи могли слова Плямолистки означати, що Громовий Клан приречений?

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 4

Вогнесерд біг яром. Під його лапами хрускотів сніг. Сонце осявало блідо-блакитне небо і, хоча й не давало багато тепла, трохи розвеселило Вогнесерда і вселило надію на те, що невдовзі настане новолист.

Сіросмуг, який ішов позаду, ніби повторив уголос його думки.

— Якщо пощастиТЬ, на сонце вибіжить трохи здобичі.

— Тільки якщо припиниш так гупати! — піддражнила його Піскошторма, крадучись поблизу.

Орляколап, новак Сіросмуга, по-дружньому запротестував:

— Він не гупає!

Та Сіросмуг відповів лише дружелюбним гарчанням. Вогнесерд відчував, як його жилами струмус енергія. Навіть незважаючи на те, що їхні сьогоднішні обов'язки були фактично покаранням, ніхто не міг наказати їм полювати наодинці. А з друзями було значно веселіше.

Вогнесерд здригнувся, згадавши крижаний погляд Синьозірки, коли вона насварила їх за егоїзм. Він би приніс їй стільки свіжини, скільки би зміг, аби спокутувати свою брехню. Кланові була дуже потрібна їжа. Запаси вже майже скінчилися до того, як вони із Сіросмугом вирушили на полювання. Тож багато котів також пішли шукати здобич. На схилі Вогнесерд помітив Тигрокігтя, який повертається з ранкового патруля і ніс у зубах білку. Її довгий хвіст волочився по снігу. Очі воєводи лиховісно зблиснули, коли він минав Вогнесерда, але Тигрокіготь не виплюнув здобичі, щоб поговорити.

Піскошторма вибігла на вершину схилу, а тим часом Сіросмуг показував Орляколапові, де шукати мишей між

корінням дерев. Дивлячись на них, Вогнесерд згадав Попелапку, його власну новачку, і на нього ринув жаль. Зараз вона була б із ними, якби не нещасний випадок. Натомість Попелапка лежала зі зламаною ногою у своєму кублі біля Жовтої Kloї — медикицьки Громового Клану.

Відігнавши похмурі думки, Вогнесерд поплазував далі, розкриваючи рота, щоб краще вибирати аромати лісу. Слабенький вітерець розпорощив сніг і приніс знайомий запах. Це заєць!

Підвівши голову, Вогнесерд побачив коричневе створіння. Заєць вовтузився під кущем папороті, на якому крізь сніг уже пробилися перші зелені листочки. Рудий вояк по-мисливськи пригнувся й обережно, крок за кроком, наблизався. В останню мить заєць відчув його присутність і стрибнув, але було вже пізно. Він навіть писнути не встиг, як Вогнесерд схопив його.

Кіт переможно вирушив до табору, тягнучи в зубах зайця. Вогнесерд із полегшенням побачив, що на галевині вже зібралася велика купа свіжини. Біля неї стояла Синьозірка.

— Молодець, Вогнесерде, — нявкнула вона, коли вояк притягнув зайця. — Віднесеш його прямо в кубло Жовтої Kloї?

Підбадьорений схваленням провідниці, Вогнесерд потягнув здобич через галевину. Тунель із папороті, тепер сухої та коричневої, вів до віддаленого кутка табору, де в розколотому камені жила медикицька Громового Клану.

Протиснувшись попід папороттю, Вогнесерд побачив Жовтої Kloї, яка лежала в кубельці. Попелапка сиділа перед нею. Димчасте хутро молодої кицьки розпушилося, а блакитні очі невідривно дивилися на плескату морду Жовтої Kloї.

— Гаразд, Попелапко, — почувся скреготливий нявкіт старої медикицьки. — Подушечки лап Одноокої потріскалися від морозу. Як їй допомогти?

— Листя нагідок на випадок інфекції, — швидко відповідала Попелапка. — Мазь із деревію, щоб розм'якшити подушечки і прискорити загоєння. Макове насіння, щоб полегшити біль.

— Молодець, — муркотіла Жовтоікла.

Попелапка аж виструнчилася, її очі блищають від гордощів. Вогнесерд добре знат, що медикицька похвалами не розкидається.

— Правильно, можеш дати їй листя та мазь, — нявкнула Жовтоікла. — Але макові зернятка не потрібні, хіба що їй погіршає.

Попелапка підвелаля і збиралася зайти в кубло, коли це помітила Вогнесерда, який стояв біля входу. Нявкнувши від задоволення, вона поспішила до нього, тягнучи хвору лапку.

Спогади пронизали Вогнесерда гострим лезом. Колись Попелапка була швидкою як вітер — до того, як через нещасний випадок на Громошляху їй покалічило лапку. Вона більше ніколи не бігатиме, як раніше, тож мусила облишити всі мрії стати вояком Громового Клану.

Проте потвора із Громового Шляху не зламала її дух. Очі Попелапки світилися від радості, коли вона зустріла Вогнесерда.

— Їжа! — вигукнула кицька. — Це все для нас? Чудово!

— Ну нарешті! — пробурмотіла Жовтоікла, не вилазячи з кубла. — Взагалі-то кролик дуже навіть до речі. Ми втомилися, сюди сьогодні пів-Клану заходило — усі жалілися на різні болячки.

Вогнесерд перетягнув кроля до медикицьки.

Жовтоікла тицьнула в нього лапою.

— Нарешті хоч трохи м'яса, а не самі кістки, — ліниво пронявчала вона. — Гаразд, Попелапко, віднеси листя нагідок

і мазь до Одноокої та біgom повертайся. Якщо поквапишся, ще встигнеш на кролика.

Попелапка муркнула, торкнулася кінчиком хвоста плеча Жовтоіckoї та зайшла до кубла.

Вогнесерд тихо запитав:

— Як вона? Одужує?

— З нею все добре, — відрізала Жовтоікла. — Припини стільки хвилюватися.

Якби ж Вогнесерд міг змусити себе не хвилюватися! Попелапка була його новачкою. Він відчував провину за те, що з нею трапилося. Йому слід було зупинити її, не дозволити вибігати самій на Громошлях.

Вогнесерд змусив себе припинити про це думати, пригадавши, як саме все сталося. Тигрокігтъ попросив Синьозірку зустрітися з ним біля Громошляху, але провідниця була дуже хвора і не могла прийти. У таборі залишалося мало котів. Вогнесерд саме збирався вирушати на пошуки лісової м'яти для лікування зеленого кашлюка й мав намір після цього зустрітися з воєводою. Він наказав Попелапці не йти до Тигрокігті замість нього, але вона не послухалася. Нещасний випадок стався через те, що воєвода призначив місце зустрічі занадто близько до краю Громошляху. Вогнесерд підозрював, що це могла бути пастка для Синьозірки.

Попрощавшись із Жовтоіckoю, він знову вирушив на полювання. Вогнесерд відчув, що необхідно якомога швидше викрити провину Тигрокігті — заради вбитого Рудохвоста, заради вигнаного із Клану Круколапа, заради покаліченії Попелапки. І заради всіх котів Клану — тих, що є, і тих, що будуть, — які можуть постраждати через Тигрокігтеву жагу до влади.

* * *

Минув день від їхнього покарання. Вогнесерд вирішив, що не можна втрачати часу, і подався разом із Сіросмугом до Річкового Клану. Треба було з'ясувати, як насправді загинув Дубосерд. На краю лісу Вогнесерд присів, вдивляючись у замерзлу ріку. Вітер шелестів у сухому очереті, який вибився з-під снігу і льоду.

Сіросмуг принюхувався до повітря, намагаючись уловити запах інших котів.

— Чую Річкових котів, — шепнув він. — Але запах старий. Думаю, можемо спокійно перейти.

Вогнесерд усвідомив, що йм варто більше боятися зустрічі з котами власного Клану, аніж із ворожим патрулем. Тигрокіготь уже підозрював їх у зраді. Якщо воєвода дізнається, що вони зараз роблять, їм кінець.

— Гаразд, — шепнув Вогнесерд у відповідь. — Ходімо.

Сіросмуг упевнено ступав по льоду, рівномірно розподіляючи вагу і тримаючись низько, щоб не підсковзнутися. Спочатку Вогнесерд дивувався, але потім згадав, що його друг уже кілька повені таємно переходив річку, зустрічаючись із Срібнострумкою. Сам він ішов обережно, боячись, що лід під ним трісне і його затягне у чорну крижану воду. Тут, нижче Сонячних Скель, річка розділяла території двох Кланів. Хутро Вогнесерда настовбурчилось, і він час від часу озирається, чи не стежить за ними хтось із Громового Клану.

Діставши іншого берега, коти залізли в очеретяні зарості та знову принюхалися, шукаючи запах Річкових котів. Вогнесерд відчував страх Сіросмуга. Кожен м'яз попелястого вояка напружився, поки він видивлявся щось крізь комиш.

— Ми обое здуріли, — шепнув Сіросмуг. — Ти обіцяв, що я зможу зустрітися із Срібнострумкою біля Чотиридерева, коли

захочу. І от ми знову на території Річкового Клану.

— Я знаю, — відповів Вогнесерд. — Але іншого шляху немає. Нам потрібно поговорити з кимось із Річкового Клану. І Срібнострумка підходить для цього краще, ніж будь-хто інший.

Він був насторожі, як і Сіросмуг. Їх оточували запахи Річкових котів, але всі старі. Вогнесерд почувався так, ніби він знову став домашнім котом і оце вперше зайшов до лісу.

Ховаючись за очерет, двійко котів почали йти проти течії. Вогнесерд намагався ступати якомога легше, ледь-ледь торкаючись снігу животиком і ніби переслідуючи здобич. Вояка непокоїло те, як виглядала його вогненно-руда шубка на білому тлі. Запах Річкових котів ставав сильнішим — десь неподалік мав бути їхній табір.

— Ще далеко? — тихо нявкнув він до Сіросмуга.

— Не дуже. Бачиш той острів?

Вони дійшли до місця, де річка огинала землі Громового Клану і ширшала. Неподалік серед заростів комишу виднівся невеличкий острів. Навколо нього росли верболози, їхні довгі гілки були сковані кригою.

— Острів? — спантеличено повторив Вогнесерд. — А що як там річка не замерзла? Вони її перепливають?

— Срібнострумка каже, що там дуже мілко, — пояснив Сіросмуг. — Але я сам ніколи ще не був у таборі.

Берег почав поволі підійматися вбік від заростей комишу. Нагорі все поросло ялівцем і глодом, де-не-де серед снігового покриву виглядали зелені острівці падубу. Між цими кущами та узбережжям був порожній простір, де не могли би сховатися ні коти, ні здобич.

Сіросмуг поповзом рухався вперед. Нарешті він підвів голову, принюхався і схвилювано озирнувся навколо. Раптом,

без жодного попередження, сірий вояк відстрибнув від очерету та побіг угору схилом.

Вогнесерд поспішив за ним, ковзаючи лапами на снігу. Добігши до кущів, вони заскочили між гілля й зупинилися, важко дихаючи. Вогнесерд чекав на звук тривоги від патруля, але табір мовчав. Він гепнувся на купу сухого листя і полегшено зітхнув.

— Звідси видно вхід до табору, — сказав Сіросмуг. — Тут я зазвичай чекав на Срібнострумку.

Вогнесерд сподівався, що Річкова войовниця невдовзі з'явиться. Із кожною хвилиною їхні шанси бути викритими зростали. Посунувшись так, щоби добре бачити схил і табір на острові, він уже міг розрізняти силуети котів. Вогнесерд з усіх сил намагався краще роздивитися острів крізь товсте гілля. Але він так і не помітив кицьку, яка проходила повз їхне укриття, аж поки вона не опинилася за хвіст від них. У зубах кішка тримала маленьку білку, а її погляд був зосереджений на замерзлій землі.

Вогнесерд завмер, готовий у будь-яку мить вистрибнути з кущів, якщо кицька їх помітить. На щастя, подумав він, запах здобичі у неї в зубах перебиває її запах непроханих гостей із Громового Клану. Раптом Вогнесерд побачив, як четверо котів на чолі з Леопардошубкою — воєводою Річкового Клану — виrushili з табору. Леопардошубка вороже ставилася до Громового Клану. Її патруль натрапив на Вогнесерда і Сіросмуга, коли ті переходили Річкові землі, повертаючись додому після подорожі з Вітряним Кланом. Унаслідок бійки загинув Річковий вояк, і Леопардошубка не могла їм цього пробачити. Якщо вона зараз помітить Вогнесерда із Сіросмугом, то навіть не дасть їм можливості пояснити, що вони забули по цей бік річки.

На їхнє щастя, патруль вирушив у інший бік. «Коти переходили річку до Сонячних Скель, щоб перевірити кордони», — припустив Вогнесерд.

Нарешті з'явилася знайома срібляста постать.

— Срібнострумко! — замурчав Сіросмуг.

Вогнесерд дивився, як Річкова кицька делікатно ступає по льоду до берега. Вона була вельми гарною, із пропорційною мордочкою і гладеньким хутром. Не дивно, що його товариш був такий причарований.

Сіросмуг підвівся на лапи, готовуючись вистрибнути до Срібнострумки, коли це з табору її навздогін вибігли двоє котів. Одного з них — стрункого, димчасто-чорного вояка Чорнокіття — вони бачили на Зборищі. Менший кіт, напевно, був його новаком.

— Мисливський патруль, — пробурмотів Сіросмуг.

Усі троє почали підніматися схилом. Вогнесерд зашипів — частково від нетерпіння, частково від страху. Він сподівався, що вони зможуть поговорити зі Срібнострумкою наодинці. Як тепер розділити їх? Може, Чорнокітть уже почув запах чужинців? Зрештою, у нього в роті не було нічого, що би перебивало запах чужинців.

Чорнокітть зі своїм новаком бігли попереду, Срібнострумка відставала всього на хвіст чи два. Коли патруль дійшов до кущів, вона зупинилася, нашорошивши вуха, ніби зловила знайомий, але неочікуваний запах. Сіросмуг коротко й різко зашипів, і кицька повернулася на звук.

— Срібнострумко! — тихо нявкнув кіт.

Вона стріпнула вушками, і Вогнесерд полегшено зітхнув. Срібнострумка почула.

— Чорнокітю! — гукнула вона. — Тут у кущах ніби миша, я залишусь пошукати. Йдіть без мене.

Вогнесерд почув ствердний нявкіт вояка. За мить Срібнострумка прослизнула крізь гілки й дісталася до двох

Громових вояків. Кицька притулилася до Сіросмуга, голосно муркочучи, і вони задоволено потерлися мордочками.

— Я думала, ти хотів зустрітися біля Чотиридерева, — сказала Срібнострумка, коли вони закінчили вітатися. — Що ви тут робите?

— Я привів Вогнесерда, — пояснив Сіросмуг. — Йому потрібно в тебе дещо запитати.

Вогнесерд не розмовляв зі Срібнострумкою ще відколи відпустив її під час битви. Здається, вона теж про це пам'ятала, бо привітно схилила голову. Раніше вона вороже ставилася до Вогнесерда, бо той намагався віднадіти її від Сіросмуга. Але зараз від ворожості не залишилося і сліду.

— Я слухаю, — нявкнула войовниця.

— Що тобі відомо про битву під Сонячними Скелями, в якій загинув Дубосерд? — Вогнесерд почав без передмови. — Ти там була?

— Ні, — відповіла Срібнострумка. — Це дуже суттєво?

— Так. Ти можеш запитати когось, хто там був? Мені треба...

— Я можу зробити дещо краще, — перебила його кицька. — Я приведу Мрячконіжку, і ти сам із нею поговориш.

Вогнесерд із Сіросмугом перезирнулися. Чи було це гарною ідеєю?

— Не хвилуйтесь, — нявкнула Срібнострумка, ніби вгадавши, що їх непокоїло. — Мрячконіжка знає про нас із Сіросмугом. Щоправда, їй це не дуже подобається, але вона мене не видасть. Якщо я її попрошу, вона зараз прийде.

Вогнесерд завагався на мить, а тоді схвально кивнув.

— Гаразд. Дякую.

Заледве він встиг вимовити слово, як Срібнострумка обернулася і зникла в кущах. Вогнесерд дивився, як вона йде по снігу до табору.

— Ну хіба вона не диво? — промуркотів Сіросмуг.

Вогнесерд не відповів, а всівся чекати. Із кожною хвилиною він переймався все більше. Якщо вони довго сидітимуть на території Річкового Клану, хтось обов'язково їх знайде. І тоді їм доведеться постаратися, щоб вибратися звідси цілими.

— Сіросмуже, — почав Вогнесерд. — Якщо Срібнострумка не зможе...

Цієї ж миті він побачив на льоду сріблясту войовницю, яка вела за собою іншу кицьку. Вони вибігли на схил, і Срібнострумка повернула в кущі. Її товаришка виявилася стрункою королевою з пишним сірим хутром і блакитними очима. На якусь секунду Вогнесердові здалося, що він її вже знає. Можливо, бачив колись на Зборищі.

Королева помітила котів і застигла на місці. Її хутро найжачилося.

— Мрячконіжко, — тихо нявкнула Срібнострумка, — це...

— Громові коти! — зашипіла та. — Що вони тут роблять? Це територія Річкового Клану!

— Мрячконіжко, послухай...

Срібнострумка підійшла до подруги і спробувала трохи підштовхнути її до Вогнесерда і Сіросмуга.

Та Мрячконіжка й не думала рушати з місця. Вогнесерда лякав ворожий погляд її очей. Як він міг сподіватися, що кіт із Річкового Клану йому допоможе?

— Я нікому не розповідала про вас із *ним*, — нагадала вона Срібнострумці, тицьнувши мордочкою в бік Сіросмуга, — але

я не мовчатиму, якщо ти збираєшся притягнути сюди весь Громовий Клан.

— Не вигадуй, — відповіла Срібнострумка.

— Не переживай, Мрячконіжко, — швидко почав Вогнесерд. — Ми не полювали на ваших землях і не прийшли сюди шпигувати. Нам просто треба поговорити з кимось, хто брав участь у битві під Сонячними Скелями.

— Для чого? — звузила очі кицька.

— Це... важко пояснити, — пронявчив Вогнесерд. — Та це ніяк не зашкодить Річковому Кланові. Присягаюся Зорекланом!

Молода королева нібито заспокоїлася і цього разу дозволила Срібнострумці підвести її до Вогнесерда.

Сіросмуг підвівся, пригинаючи голову, щоб не зачепитися за гілля.

— Ну, ви тут розмовляйте, а ми зі Срібнострумкою залишимо вас наодинці.

Вогнесерд розкрив рота, щоб щось заперечити: його тривожила перспектива залишитися самому на ворожій території. Та двійко котів уже прослизали в кущі. Сіросмуг лише на мить обернувся.

— О, Вогнесерде, — тихо нявкнув він, — як будеш повертатися, не забудь вивалятися у чомусь пахучому, щоби приховати запах Річкових котів. — Він на мить задумався. — Лисяче лайно підійде.

— Зачекай, Сіросмуже... — Вогнесерд аж підстрибнув, але було пізно. Сіросмуг і Срібнострумка вже пішли.

— Не хвилюйся, — нявкнула Мрячконіжка позаду нього, — не з'їм тебе. Боюся, що знудить.

Вогнесерд повернувся і поглянув у її блакитні очі, які блищають від задоволення.

— Ти Вогнесерд, чи не так? — продовжила королева. — Я бачила тебе на Зборищах. Кажуть, ти колись був кицюнею, — у її голосі чувся холод і ледь прихована підроздріливість.

— Так і є, — похмуро визнав Вогнесерд, упізнаючи знайому нотку зневаги від народженої у Клані. — Але тепер я вояк.

Мрячконіжка лизнула лапку і повільно потерла нею одне вухо, не відриваючи погляду від кота.

— Гаразд, — нарешті сказала вона. — Я була під Сонячними Скелями. Що саме ти хочеш знати?

Вогнесерд на мить зупинився, збираючи думки докупи. У нього є один шанс дізнатися правду, тож помилки припуститися не можна.

— Не тягни, — прогарчала Мрячконіжка. — У мене в таборі кошенята самі.

— Це не забере багато часу, — пообіцяв Вогнесерд. — Ти можеш розповісти, як загинув Дубосерд?

— Дубосерд? — Мрячконіжка опустила погляд. Глибоко вдихнувши, вона знову звела очі на Вогнесерда. — Він був моїм батьком, ти знати?

— Ні, не знати, — відповів Вогнесерд. — Мені шкода. Я ніколи його не бачив, але чув, що він був хоробрим вояком.

— Він був найкращим і найхоробрішим, — погодилася Мрячконіжка. — І батько не мав тоді померти. Це був нещасний випадок.

У Вогнесерда пришвидшилося серцебиття. Це саме те, що йому потрібно було дізнатися!

— Ти певна? — запитав він. — Його не вбив інший кіт?

— Він був поранений у бою, але не настільки, щоби хтось міг його вбити, — пронявчала королева. — Після битви ми знайшли тіло батька серед завалів каміння. Наша медикицька сказала, що він загинув від цього.

— Отже, Дубосерд помер не від чужої лапи... — бурмотів Богнесерд. — Круколап казав правду.

— Що? — сіра кицька насупилася.

— Нічого, — поспіхом нявкнув Богнесерд. — Нічого особливого. Дякую, Мрячконіжко. Це все, що мені потрібно було дізнатися.

— Ну, як це все...

— Ой, ні, почекай! Є ще дещо. Один із наших котів під час битви почув, як Дубосерд сказав, що жоден кіт Громового Клану не повинен завдати шкоди Каменешубу. Ти знаєш, що твій батько мав на увазі?

Річкова королева помовчала якусь мить, вдивляючись удалину. Тоді вона тріпнула головою, ніби обтрущувалась від води.

— Каменешуб — мій брат, — відповіла вона.

— То Дубосерд і його батько теж, — усвідомив Богнесерд. — Тому він хотів захистити його від Громових котів?

— Hi! — очі Мрячконіжки спалахнули блакитним вогнем. — Дубосерд ніколи не захищав нас. Він хотів, щоб ми були такими вояками, як він, і принесли славу Кланові.

— Але чому тоді?..

— Не знаю.

* * *

Вогнесерд намагався пригасити розчарування. Принаймні він дізнався, як Дубосерд насправді загинув. Та все ж його не полішало відчуття, що слова Річкового воєводи про Каменешуба були дуже важливими. Якби ж він тільки міг зрозуміти!

— Моя мама Сиротоня може знати, — раптом нявкнула Мрячконіжка. Вогнесерд повернувся до неї, нашорошивши вуха. — Якщо вона не зможе це пояснити, то ніхто вже не зможе.

— Ти могла би в неї спитати?

— Можливо... — Мрячконіжка поводилася все ще насторожено, але Вогнесерд був упевнений, що її саму зацікавило значення батькових слів. — Та було би краще, якби ти сам із нею поговорив.

Вогнесерд від несподіванки моргнув. Дивно, що кицька сама це запропонувала. Особливо зважаючи на те, як неприязно вона з ним спершу поводилася.

— А можна? — запитав він. — Зараз?

— Ні, — Мрячконіжка завагалась на мить. — Надто ризиковано тобі залишатися тут надовше. Патруль Леопардошубки скоро повернеться. До того ж Сиротоня вже старійшина й рідко коли залишає табір. Доведеться її трохи повмовляти, щоб вона вийшла. Але не переймайся, я вигадаю якусь причину.

Вогнесерд мусив погодитися. Якась частина його нетерпляче хотіла почuti розповідь Сиротоні негайно, але інша частина розуміла, що Мрячконіжка мала рацію.

— Як я дізнаюся, де з нею зустрітися?

— Я пошлю оповістку зі Срібнострумкою, — пообіцяла Мрячконіжка. — А тепер іди. Якщо Леопардошубка застане тебе

тут, я вже ніяк не допоможу.

Вогнесерд підвів очі. Він хотів вдячно лизнути королеву, але боявся, що після цього комусь доведеться зализувати його вухо. Мрячконіжка вже нібіто переборола свою ворожість, але вона не забула, що вони з різних Кланів.

— Дякую, Мрячконіжко, — пронявчав вояк. — Я не забуду твою допомогу. Якщо тобі коли-небудь буде від мене щось потрібно...

— Та *йди* вже! — засичала кицька.

Коли Вогнесерд уже залазив у кущі, вона задоволено муркнула:

— І не забудь про лисяче лайно!

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 5

— Не можу повірити, що я справді це зробив, — пробурмотів Вогнесерд, пролазячи в табір крізь прохід у кущах ялівцю.

Він знайшов десь у лісі свіжий лисячий послід і вивалявся в ньому, аж поки весь не просякнув смородом. Тепер жоден кіт не збегне, що він бував на землях Річкового Клану. Та чи пустять його до вояцького кубла — це вже інше питання. Принаймні на зворотному шляху Вогнесерд примудрився спіймати білку, тож повертається не з порожніми лапами.

Вийшовши з тунелю, він побачив Синьозірку, що стояла на верхівці Високого Каменя. Вогнесерд усвідомив, що саме пропустив її клич, бо інші коти вже збиралися під каменем.

Вояк поклав білку на купу свіжини й подріботів до інших. На протилежному кінці галявини кошенята Ряболицьої вилазили з ясел у супроводі матері. Вогнесерд легко помітив Хмарка — сестрине кошеня, яке виділялося своєю переливчастобілою шубкою. Принцеса, Вогнесердова сестра, яка й досі мешкала в угіддях Двоногів, не хотіла відмовлятися від затишного життя кицюні. Але оповідки брата про пригоди в дикому лісі захопили її, тож вона віддала свого первістка Клану.

Поки що котам Клану нелегко було прийняти ще одну кицюнню як рівну собі, хоча Ряболиця ставилася до нього як до свого. Вогнесерд із власного досвіду знов, яких великих зусиль доведеться докласти Хмаркові, щоб вибити собі місце серед інших.

Наблизившись, він почув, як біле кошеня гучно скаржиться Ряболицій:

— А чому я не можу стати новаком? Я майже такий же великий, як те недолуге руде кошеня Морозошубки!

Вогнесерд зацікавився. Синьозірка, мабуть, збиралася провести церемонію назовництва для двох останніх кошенят Морозошубки. Їхні брат і сестра, Орляколап і Попелапка, одержали новацькі імена ще кілька повень тому. Тож ці двоє вже, либонь, не можуть дочекатися свого назовництва. Він був радий, що повернувся саме вчасно і зможе це побачити.

— Тсс! — цитьнула на Хмарка Ряболиця, зібралиши своїх кошенят і підшукавши місце, де можна сісти. — Ти не станеш новаком, поки тобі не буде шести повень.

— Але ж я хочу стати новаком *зараз*!

Вогнесерд відійшов від королеви, яка намагалася пояснити звичаї Клану наполегливому Хмаркові, та сів біжче до каменя, біля Піскошторми.

Блідо-руда войовниця стривожено озирнулася, коли він умостився поруч.

— Вогнесерде! Де ти був? Смердиш, як лисиця, що здохла ще повню тому!

— Пробач, — буркнув Вогнесерд. — То я випадково.

Йому цей запах не подобався так само, як і будь-якому іншому коту. До того ж не хотілося брехати Піскоштормі про те, чому саме він так смердить.

— Ну то поки не змиєш — до мене навіть не підходить! — хоч це було сказано твердо, в очах кицьки блискотіли іскринки сміху, коли вона відсувалася від нього на довжину хвоста.

— І помийся, перш ніж заліти в кубло, — прогарчав знайомий голос. Озирнувшись, Вогнесерд побачив Тигрокігтя, що стояв одразу позаду нього. — Я не збираюся спати в такому смороді!

Вогнесерд присоромлено понурив голову, а коли Тигрокігтъ відійшов, знову глянув на Синьозірку, яка саме

заговорила:

— Сьогодні ми зібралися тут, щоб дати двом кошенятам Клану їхні новацькі імена.

Провідниця зиркнула вниз, на Морошошубку, що гордо сиділа, обгорнувши лапи хвостиком. Кошенята влаштувались обабіч неї. Коли Синьозірка заговорила, більшенький рудий котик миттю підірвався на лапи.

— Так, підходьте сюди, обоє, — тепло запросила їх провідниця.

Руде кошеня рвонуло вперед і загальмувало саме біля піdnіжжя Високого Каменя. Його сестра поводилася спокійніше. Вона була біла, як і матуся, лише脊на була поцяткована рудими плямками, а хвіст — повністю рудий.

Вогнесерд на мить заплющив очі. Не так давно Попелапка стала його ученицею. Він хотів би бути виховником одного з цих кошенят. Але якби Синьозірка обрала його на цю роль, вона б його принаймні попередила.

«Мабуть, вона ніколи знову мене не обере, — подумав він, відчуваючи, як похололо на серці. — Це й не дивно, після того як я провалився з Попелапкою».

— Мишошубко, — нявкнула Синьозірка, — Ти казала мені, що вже готова взяти собі новака. Тож ти будеш виховницею Шиполапа.

Мишошубка, в'юнка невеличка киця з коричневим хутром, підвelasя і підійшла до рудого кошеняти, яке кинулось їй назустріч.

— Мишошубко, — провадила Синьозірка, — ти зарекомендувала себе хороброю та розумною войовницею. Подбай про те, щоб передати хоробрість та мудрість своєму учневі.

Поки Синьозірка говорила, Мишошубка виглядала не менш гордою, ніж новак Шиполап. Вони торкнулися носами і відійшли на край галяви. Богнесерд чув, як несамовито муркоче Шиполап, засипаючи свою виховницю запитаннями.

Біло-руде кошеня досі стояло під Високим Каменем, дивлячись угору на Синьозірку. Богнесерд був настільки близько, що бачив, як у нетерплячому передчутті дрижать вуса маленької киці.

— Білошторме, — виголосила Синьозірка, — тепер, коли Піскошторма стала войовницею, ти можеш узяти собі нового учня. Ти будеш виховником Яснолапки.

Великий білий кіт, що лежав, простягнувшись, попереду, підвівся і побрів до Яснолапки. Вона вже чекала на нього, блимаючи яскравими очицями.

— Білошторме, — нявкнула Синьозірка, — ти навдивовижу вправний і досвідчений вояк. Я знаю, що свої знання ти зможеш передати цій новачці.

— Аякже, — промуркотів Білошторм. — Вітаю, Яснолапко, — він торкнувся її носа і провів назад до свого місця.

Коти Клану з'юрмилися навколо, вітаючи двох новоспечених новаків і вигукуючи їх імена. Рушивши до гурту, Богнесерд помітив Сіросмуга позад усіх котів, біля тунелю. Його друг, либонь, щойно непоміченим повернувся до табору, поки інші коти слухали Синьозірку.

— Я про все домовився, — тихенько нявкнув Сіросмуг, підходячи до Богнесерда. — Якщо завтра буде сонячно, Срібнострумка і Мрячконіжка переконають Сіротоню вийти з табору, щоб розім'ятися. Вони зустрінуться з нами десь у сонцепік.

— Де? — запитав Богнесерд, не надто впевнений у тому, чи хочеться йому заходити в угіддя Річкового Клану два дні

поспіль. Не надто безпечно було б залишати там стільки свіжих запахів Громового Клану.

— Там є тихенька галявка одразу за межею, неподалік від мосту Двоногів, — пояснив Сіросмуг. — Ми зі Срібнострумкою вже зустрічалися там перш ніж, знаєш...

Вогнесерд зрозумів. Сіросмуг дотримувався обіцянки і зустрічався зі Срібнострумкою лише біля Чотиридерева. І зараз друзі наражалися на такий незмірно більший ризик тільки через прагнення Вогнесерда з'ясувати правду про битву на Сонячних Скелях.

— Дякую, — щиро промурмотів він.

Підійшовши до купи свіжини, щоб узяти собі шматочок, Вогнесерд відчув, як йому аж у лапах закрутіло від передчуття наступного сонцепіку. Він нарешті почує, що Сиротоня може йому розповісти.

* * *

— Це тут, — прошепотів Сіросмуг.

Вони з Вогнесердом були всього за кілька кролячих стрибків від межі Річкового Клану, хоча все ще зі свого боку річки. Земля провалювалася у глибокий байрак, затінений терновими кущами. Сюди коли-не-коли залітав сніг, а невеличкий струмок, зараз промерзлий до самісінського дна, проорав глибокий канал між двома каменюками. Вогнесерд подумав, що з настанням новолисту це місце перетвориться на гарний прихисток.

Двійко котів пролізли під терновим кущем і трохи розворушили пріле листя, щоб зручно повсідатися для очікування. Дорогою Вогнесерд спіймав мишку на подарунок Сиротоні. Він поклав здобич туди, де листя було найсухіше. Намагаючись забути про власний голод, вояк вмостиився на землі

та підібгав під себе лапи. Вогнесерд зінав, що, йдучи на цю зустріч, ризикує безпекою своїх друзів, та і своєю власною. Не кажучи вже про те, що він порушував вояцький правильник і брехав власному Кланові. Та Вогнесерд вірив: він робить це заради Клану. Йому лише хотілося переконатися, що обраний шлях правильний.

Слабеньке сяйво сонця блискотіло на снігу байраку. Повернуло із сонцепіку, і Вогнесерд уже почав думати, що ніхто насправді не прийде. Та раптом він уловив запах Річкових котів і почув високий старечий голос, що скаржився десь у напрямку річки:

— Це надто далеко для моїх старечих кісток. Я тут замерзну на смерть.

— Не розказуй, Сіротоню, сьогодні чудовий день, — це говорила Срібнострумка. — Вправи підуть тобі на користь.

У відповідь Вогнесерд почув погірдливе пирхання. Перед ними з'явилися три кицьки, що протоптували собі шлях униз схилом байраку. Дві з них — Срібнострумка і Мрячконіжка. Третью була старійшина, яку він ніколи не бачив, — кощава кицька з плямистим хутром і з пошрамованою, вже сивою від старості мордочкою.

На півдорозі вниз байраком старійшина завмерла і принюхалась до повітря.

— Там унизу Громові коти! — прошипіла вона.

Вогнесерд побачив, як Срібнострумка і Мрячконіжка стурбовано перезирнулися.

— Так, я знаю, — Мрячконіжка спробувала заспокоїти стару кицьку. — Все нормальну.

Сіротоня підозріливо глянула на неї.

— І що це має означати, твоє «нормально»? Що вони тут роблять?

На якусь мить Богнесерд злякався, що вона повернеться і піде геть, закричить, здійме тривогу, але, на його величезне полегшення, цікавість Сіротоні взяла гору над обережністю. Вона підійшла до Мрячконіжки, з огидою обтрушуючи з лапок пухкий сніг.

— Сіросмуже? — тихо нявкнула Срібнострумка.

Сіросмуг вистромив голову з куща.

— Осьде ми.

Три Річкові кішки увійшли до їхнього шпиччастого сховку. Сіротоня трохи напружила, зустрівшись віч-на-віч із Богнесердом і Сіросмугом, а її жовті очі вороже спалахнули.

— Це Богнесерд, а це Сіросмуг, — нявкнула Срібнострумка. — Вони...

— Їх двосе, — перебила Сіротоня. — Краще б цьому було якесь переконливе пояснення.

— Воно є, — запевнила її Мрячконіжка. — Вони достойні коти, принаймні як для Громового Клану. Дай їм можливість усе пояснити.

І вона вичікувально глянула на Богнесерда.

— Нам треба з тобою поговорити, — почав Громовий вояк, відчуваючи, як від хвилювання дрижать його вуса. Однією лапою він підштовхнув їй шматок свіжини. — Ось, глянь, я тобі приніс.

Сіротоня зиркнула на мишку.

— Що ж, принаймні ти пам'ятаєш про манери, із Громового ти там Клану чи ні, — вона присіла і почала вгризатися

у свіжину, оголюючи покришенні від старості зуби. — Жилава, але я впораюсь, — видихнула кішка, ковтаючи.

Поки вона їла, Вогнесерд спробував підібрати потрібні слова.

— Я хочу запитати тебе про те, що сказав Дубосерд перед смертю, — наважився він.

Сіротоня смикнула вухами.

— Я чув, що трапилося під час битви біля Сонячних Скель, — правив далі Вогнесерд. — Перед смертю Дубосерд сказав, що ніхто із Громового Клану не сміє зашкодити Каменешубові. Ти не знаєш, що він мав на увазі?

Сіротоня не відповідала, аж поки не ковтнула останній шматочок миші й облизала рожевим язичком свою мордочку. Тоді сіла й обгорнулася хвостиком. На кілька довгих митеї кішка зосередила свій замислений погляд на Вогнесердові, аж поки тому не стало здаватися, ніби вона розуміє все, про що він думає.

— Здається, вам треба вийти, — нарешті нявкнула вона до двох молоденьких Річкових киць. — Давайте, геть звідси. Ти теж, — кинула старійшина Сіросмугові. — Я поговорю лише з Вогнесердом. Він, бачу, єдиний, кому це справді варто знати.

Вогнесерд прикусив язика, щоб не заперечити. Якщо він наполягатиме, щоб Сіросмуг залишився, Річкова старійшина може взагалі відмовитись говорити. Він глянув на друга і побачив у його очах відображення власного збентеження. Що такого мала сказати Сіротоня, що навіть її власний Клан не мав цього чуті? Вогнесерд здригнувся, хоча холодно не було. Інстинкт підказував йому, що тут прихована таємниця, темна, як тінь від воронячого крила. Але якщо це була таємниця Річкового Клану, він не розумів, до чого тут Клан Громовий.

Судячи з поглядів, якими обмінялися Срібнострумка і Мрячконіжка, вони були збентежені не менше за Громових вояків. Але кицьки не сказали наперекір ані слова.

— Ми зачекаємо біля мосту Двоногів, — нявкнула Срібнострумка.

— Нема потреби, — нетерпляче шикнула Сіротоня. — Я, можливо, стара, але ж не безпорадна. Сама знайду дорогу додому.

Срібнострумка знизала плечима, й обидві Річкові киці вийшли з кущів у супроводі Сіросмуга.

Сіротоня сиділа мовчки, аж поки запах котів, які оце вийшли, не послабшав.

— Отож, — почала вона, — Мрячконіжка казала тобі, що я її мати, її та Каменешуба?

— Казала, — Вогнесерд уже не нерував так, як спершу. Зараз це відчуття заступила повага до старезної ворожої королеви. Він відчув мудрість під покровом її крутого норову.

— Що ж, — прогарчала кішка, — Мрячконіжка помиляється. Я їй не мати. — Вогнесерд роззявив рота, готовий заговорити, але вона вже провадила далі. — Я доглядала їх з дитинства, але не я їх народила. Мрячконіжку та Каменешуба мені приніс Дубосерд посеред гололисту, коли їм було всього по кілька днів.

— Але звідки Дубосерд дістав цих кошенят? — не стримався Вогнесерд.

Сіротоня примружила очі.

— Він сказав мені, що знайшов їх у лісі, що малих, мовляв, покинули якісь волоцюги, — нявкнула вона. — Але ж я не дурна, та й ніс у мене завжди працював добре. Кошенята пахли лісом, так, але під цим запахом був іще один. Запах Громового Клану.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 6

— Що? — Вогнесерд був настільки приголомшений, що заледве здобувся на слово. — То ти кажеш, що Мрячконіжка і Каменешуб родом із Громового Клану?

— Так, — Сіротоня кілька разів лизнула свої груди. — Саме це я тобі й кажу.

Вогнесерд просто стороپів.

— То Дубосерд їх викрав? — запитав він.

Сіротоня наїжачилася і закопилила губи у вищирі.

— Дубосерд був шляхетним вояком. Він би ніколи не опустився до крадіжки кошенят!

— Пробач, — стривожившись, Вогнесерд припав до землі та прищулів вуха. — Я ж не хотів... У це просто дуже важко повірити!

Сіротоня пирхнула, однак поступово заспокоїлась. Вогнесерд і досі не міг усвідомити того, що він щойно почув. Якщо Дубосерд не крав кошенят, можливо, якісь волоцюги забрали їх із Громового табору. Але навіщо? І чому вони так швидко покинули малих, поки з їхнього хутра ще навіть не стерся запах Клану?

— Тоді... якщо вони були кошенятами Громового Клану, чому ти їх гледіла? — нарешті здобувся на слово Вогнесерд. Який Клан із власної волі візьме до себе ворожих кошенят, тим паче у пору, коли здобичі й так обмаль?

Сіротоня знизала плечима.

— Бо мене попросив Дубосерд. Він у той час, можливо, ще не був воєводою, але всі знали його як доброго молодого вояка.

Я сама тоді якраз привела кошенят. На жаль, усі вони, крім одного, померли під час холоднечі. У мене було вдосталь молока, а ті маленькі бідолашки без мене й до світанку б не дожили. До того ж їхній запах Громового Клану невдовзі зник, — правила Річкова старійшина. — Так, Дубосерд не сказав мені правди про те, звідки вони взялися. Але я достатньо його поважала, щоб і не розпитувати про це. Завдяки нам із Дубосердом кошенята виростили сильними. Зараз вони чудові вояки — і тут слід віддати належне їхньому рідному Клану.

— А Мрячконіжка і Каменешуб про це знають? — запитав Вогнесерд.

— Тепер слухай сюди, — зітхнула Сіротоня. — Мрячконіжка і Каменешуб нічого не знають. І якщо раптом ти скажеш їм про це, я вирву твою печінку та згодую її галичі.

Стара кішка витягla голову вперед і закопилила губи, оголивши ікла. Незважаючи на її вік, Вогнесерд здригнувся.

— Вони ніколи не сумнівалися в тому, що я їхня мати, — прогарчала Сіротоня. — Мені навіть подобається думати, що вони трошки схожі на мене.

Поки вона говорила, Вогнесерд відчув, як щось зворухнулося в його пам'яті. Наче порух опалого листочка, який зраджує мишу, що ховається під ним. Йому здалося, ніби сказане щойно Сіротонею має для нього якесь глибше значення. Та щойно Вогнесерд спробував піймати цю думку за хвіст, як вона негайно вислизнула.

— Мрячконіжка та Каменешуб завжди були віддані Річковому Клану, — продовжувала Сіротоня. — І я б не хотіла, щоб ця відданість похитнулася. До мене долинали чутки про тебе, Вогнесерде. Я знаю, що ти був кицюнею. Тож ти краще за будь-кого зрозумієш, як це — гріти кожну лапу в іншому кублі.

Вогнесерд знав, що ніколи не допустить цього. Жоден кіт не повинен страждати від непевності, яка зараз мучить його

самого, — від того, що він не цілковито належить своєму Кланові.

— Я обіцяю, що ніколи їм не розповім, — спокійно нявкнув вояк. — Присягаюся Зорекланом.

Стара кицька розслабилася і потяглася, розчепіривши передні лапи й високо піднявши крижі.

— Я вірю твоєму слову, Вогнесерде, — відповіла вона. — Не знаю, чи чимось допомогла тобі. Хоча це може пояснити, чому Дубосерд не міг дозволити Громовому кату заподіяти шкоду Мрячконіжці чи Каменешубу. Він казав, що не знає, звідки вони взялися. Але, звісно, Дубосерд мав відчути запах Громового Клану, як і я. І поки ці діти нічого не знають, вони будуть віддані лише Річковому Клану.

— Я дуже тобі вдячний, — промуркотів Вогнесерд, намагаючись говорити якомога шанобливіше. — Не знаю, що це все означає принаймні у поєднанні з тим, що вже вдалося з'ясувати. Але я впевнений: це дуже важливо для обох наших Кланів.

— Може, ѿ так, — нявкнула Сіротоня і насупилась. — Але зараз, коли я вже все розповіла, тобі варто залишити наші угіддя.

— Звісно, — нявкнув Вогнесерд. — Ти ѿ не помітиш, що ми тут були. І, Сіротоню... — він затримався, перш ніж вилізти з-під куща, і якусь мить дивився в її блідо-жовті очі. — Дякую.

* * *

Коли Вогнесерд повернувся до табору, в його голові вирував справжній ураган думок. Мрячконіжка і Каменешуб народилися у Громовому Клані! Але зараз вони цілковито віддані Річковому Клану ѿ гадки не мають про своє справжнє походження. Кревна

відданість і відданість Клану — це не завжди те саме, зміркував Богнесерд. Його власне походження від кицюні аж ніяк не применшувало його належність до Громового Клану.

І, можливо, тепер, коли Мрячконіжка підтвердила причину смерті Дубосерда, Синьозірка повірить у те, що Рудохвоста вбив Тигрокіготь. Богнесерд вирішив спитати провідницю ще й про останнє одкровення Сіротоні. Синьозірка могла б розповісти йому про пару кошенят, яких було викрадено із Громового табору.

Богнесерд попрямував до Високого Каменя. Однак, підійшовши до кубла Синьозірки, він почув нявкіт двох котів і відчув запах Тигрокігтя поруч із запахом провідниці. Воєвода вийшов із-за завіси лишайників, які приховували вход до кубла. Богнесерд швиденько притулився до каменя, намагаючись залишитися непоміченим.

— Я поведу мисливський патруль до Зміїних Скель, — гукнув Тигрокіготь через плече. — А то там жоден кіт уже кілька днів не полював.

— Добра думка, — погодилася Синьозірка, виходячи услід за ним. — Здобичі й досі небагато. Дав би Зореклан відлигу, і чимшвидше.

Тигрокіготь щось прогарчав, погоджуючись, і гайнув до вояцького кубла. Воєвода так і не помітив рудого вояка, що припав до землі за каменем.

Коли він пішов, Богнесерд наблизився до входу.

— Синьозірко, — гукнув він, коли провідниця знову повернулася до входу. — Я б хотів поговорити з тобою.

— Дуже добре, — спокійно нявкнула провідниця. — Заходь.

Богнесерд увійшов за нею до кубла. Завіса лишайників знову опустилася, затуливши їм яскраве денне світло. У цьому

напівмороку Синьозірка вмостилася й очікувально подивилася на Вогнесерда.

— У чому справа? — запитала вона.

Молодий вояк набрав повітря.

— Пригадуєш ту історію Круколапа про те, що, мовляв, Рудохвіст убив Дубосерда у битві під Сонячними Скелями?

Синьозірка заціпеніла.

— Вогнесерде, із цим *покінчено*, — гаркнула вона. — Я тобі вже казала, я маю достатньо причин вважати, що це неправда.

— Знаю, — Вогнесерд шанобливо схилив голову. — Але я з'ясував іще дещо.

Синьозірка мовчки чекала. Вогнесерд не міг збегнути, про що вона думає.

— Ніхто не вбивав Дубосерда, — провадив він, збегнувши, що відступати зараз пізно. — Річковий воєвода загинув, коли на нього впала каменюка.

Синьозірка спохмурніла.

— І звідки ти це знаєш?

— Я... я знову ходив до Круколапа, — визнав Вогнесерд. — Після останнього Зборища.

Він був готовий, що це зізнання розсердить провідницю, але вона не зворухнулася.

— То ось чому ти спізнився, — зауважила Синьозірка.

— Мені треба було з'ясувати правду, — швидко нявкнув Вогнесерд. — І я...

— Зачекай, — перебила провідниця. — Спершу Круколап сказав тобі, що то Рудохвіст убив Дубосерда. То він тепер змінив свою історію?

— Ні, зовсім ні, — запевнив Вогнесерд. — То я його неправильно зрозумів. Рудохвіст лише зіштовхнув Дубосерда під прискалок, а той обвалився просто на нього. Але Рудохвіст не хотів нікого вбивати. Ти ж саме в це не могла повірити, — обережно нагадав він Синьозірці. — Що Рудохвіст не убив би іншого кота. До того ж...

— Так? — Синьозірка була спокійною, як і завжди.

— Я ходив на той берег річки і спілкувався з Річковою кішкою, — зізвався Вогнесерд. — Просто щоб упевнитись. Вона підтвердила, що Дубосерд загинув через каменепад.

Вояк опустив очі, готовий до гніву Синьозірки через те, що заходив на ворожу територію. Але коли він підвів погляд, в очах провідниці був лише наполегливий інтерес.

Вона легенько кивнула, і Вогнесерд продовжив:

— Тож ми напевне знаємо, що Тигрокіготь брехав нам про смерть Дубосерда. Він не вбивав його, аби помститися за Рудохвоста. Ворожого воєводу убив каменепад. Чи може бути, що і про смерть Рудохвоста він також брехав?

Поки він говорив, Синьозірка примружила очі так, що у присмерку кубла блискотіли хіба дві тонесенькі сині ниточки. Тоді вона протяжно зітхнула.

— Тигрокіготь — чудовий воєвода, — промурмотіла провідниця. — А це серйозні звинувачення.

— Знаю, — швидко погодився Вогнесерд. — Але ж, Синьозірко, хіба ти не бачиш, який він небезпечний?

Синьозірка понурила голову. Вона мовчала так довго, що Вогнесерд уже замислився, чи не варто йому піти.

— Є ще дещо, — наважився він. — Дешо дивне стосовно двох вояків Річкового Клану.

Синьозірка підвела голову, її вуха нашорошилися. Якусь мить Вогнесерд іще вагався, чи варто йому розповсюджувати плітки холеричної Річкової старійшини, але потреба дізнатися правду додала йому хоробрості.

— Круколап розповів, що під час битви Дубосерд спинив Рудохвоста, не дав йому напасті на Каменешуба. Дубосерд сказав, що жоден Громовий кіт не зачепить Каменешуба. Я... я мав нагоду поговорити з однією з Річкових старійшин. Вона сказала, що Дубосерд приніс Мрячконіжку і Каменешуба ще геть малими. Був гололист, і кошенята могли б померти, якби про них ніхто не подбав. Сиротоня — ота старійшина — вигодувала їх. Вона каже, що... що вони пахли, як кошенята Громового Клану. Це може бути правдою? Коли-небудь із табору викрадали кошенят?

Кілька секунд йому здавалося, що Синьозірка його й не почула, настільки вона була спокійна. Тоді вона звелась на рівні та підійшла до нього, аж поки вони опинилися практично ніс до носа.

— І ти послухав цю дурню? — прошипіла провідниця.

— Синьозірко, але ж важливо...

— Я від тебе цього не чекала, Вогнесерде, — прогарчала Синьозірка. Її очі поблизувалися, наче дві крижинки, а шерсть на карку найжачилася. — Піти на ворожу територію, щоб там слухати всіляке пустослів'я? Повірити в базікання Річкового Клану? Краще б тобі було думати про свої обов'язки, ніж приходити сюди і розповідати баечки про Тигрокігтя.

Якусь довгу мить вона його вивчала, а тоді додала:

— Мабуть, Тигрокігть має рацію, сумніваючись у твоїй віданості.

— Я... мені шкода, — затнувся Вогнесерд. — Але мені здалося, що Сіротоня каже правду.

Синьозірка протяжно зітхнула. Від цікавості, яку вона виявляла раніше, не залишилося й сліду. Провідниця сиділа байдужа і відсторонена.

— Йди, — наказала вона. — Знайди собі якусь корисну роботу — якусь годячу для вояка. І ніколи — ніколи — не згадуй при мені про це. Зрозуміло?

— Так, Синьозірко, — Вогнесерд позадкував із кубла. — Але як щодо Тигрокігтя? Він...

— Геть! — гарикнула Синьозірка.

Він аж послизнувся на піску, кваплячись підкоритися. Вилізши з кубла, Вогнесерд повернувся і майнув навпростеъ тереном. Спинитися зміг тільки тоді, коли відбіг на кілька лисячих хвостів від Синьозірки. Почувався він геть ошелешеним. Спершу Синьозірка наче була налаштована на розмову, але варто було заікнутися про викрадених Громових кошенят, як вона більше й слухати нічого не схотіла.

І тут Вогнесерд похолов. Що, коли Синьозірка зацікавиться, як саме він спромігся поговорити з Річковими котами? Що, коли вона дізнається про Сіросмуга і Срібнострумку? І як бути з Тигрокігтем? На якусь мить Вогнесерд навіть повірив, що переконає Синьозірку і зможе їй показати, наскільки небезпечний їхній воєвода.

«Падлючки-колючки, — подумав він. — Тепер Синьозірка нічого не захоче слухати. Я все промахав!»

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 7

Покудовчений і розчарований, Вогнесерд рушив до вояцького кубла. Однак завагався, перш ніж увійти. У нього не було бажання зустрітися з Тигрокігтем, та й ділитися із друзями язиками якось не хотілося.

Натомість він майже несвідомо рушив до входу в ялівцевий тунель, що вів до кубла Жовтоїклої. Попелапка шкандиниала назустріч, ледь не зіткнувшись із ним. Вогнесерд похитнувся і звівся на задні лапи, а Попелапка рвучко загальмувала, забризкавши його мокрим снігом.

— Пробач, Вогнесерде, — пирхнула вона. — Я тебе не помітила.

Вогнесерд обтрусиився від снігу. На серці йому раптом полегшало, коли він побачив свою колишню новачку. Її блакитні оченята лукаво поблискували, а хутро стирчало навсібіч. Саме так вона й виглядала, коли була його ученицею. Якийсь час після аварії Вогнесерд боявся, що ця Попелапка зникла навіки.

— І куди квапимось? — запитав він.

— Йду шукати трави для Жовтоїклої, — пояснила Попелапка. — Так багато котів похворіло через цю погоду, що її запаси геть виснажилися. Хочу назбирати якомога більше, поки не смеркло.

— Я тобі допоможу, — запропонував Вогнесерд. Синьозірка сказала йому зайнятися чимось корисним. А до того, що він збирає трави для медикицьки, не зміг би причепитися навіть Тигрокігтъ.

— Чудово! — радо нявкнула Попелапка.

Так пліч-о-пліч вони рушили тереном у напрямку ялівцевого тунелю. Вогнесердові довелося сповільнити крок,

щоб Попелапка не відставала. Якщо вона це й помітила, то явно не звернула уваги.

Просто перед входом до тунелю Вогнесерд почув писк кошенят. Він повернувся і глянув на гілля поваленого дерева, неподалік кубла старийшин. Гурт кошенят обступив Хвостолома, якому вистелили гніздечко серед гілля.

Звідколи Синьозірка запропонувала притулок колишньому Тіньовому провіднику, він мешкав самотою у зробленому для нього кублі, де його мали охороняти вояки. Туди мало ходив, а кошенятам там і взагалі нічого було робити.

— Волоцюга! Зрадник! — гучно лунав голос Хмарка.

Вогнесерд нашорошено спостерігав, як біле кошеня кинулося вперед, лапою штурхнуло Хвостолома в ребра і відскочило назад. Одне з кошенят наслідувало його, пискнувши:

— Не зловиши!

Темносмуг, а це була його черга вартувати, навіть не спробував відігнати малих. Він сидів, підібгавши під себе лапи, на відстані лисячого хвоста і захоплено спостерігав.

Хвостолом роздратовано мотав головою з боку на бік, але його прикриті паволокою очі не могли їх помітити. Темна плямиста шерсть була брудна і скуйовдана, широка приплюснута морда поорана шрамами, деякі з них — ті, що загубили його очі. Тепер від того колишнього зверхнього і кровожерного провідника не було ані сліду.

Вогнесерд і Попелапка стурбовано перезирнулись. Чимало котів вважали, що Хвостолом заслужив на такі страждання, але це видовище старого й геть безпорадного колишнього провідника все ж розжалобило Вогнесерда. Від такого глуму і наруги в ньому стала закипати злість.

— Зачекай на мене, — нявкнув вояк до Попелапки і поквапився до краю галявини.

Він побачив, що Хмарко шарпає старого котяру за хвоста, хапаючи його своїми гострими, як голочки, зубами. Хвостолом намагався відповзти від нього на своїх нестійких лапах, а коли не зміг — спробував дістати кривдника лапою.

І тут Темносмуг умить підірвався на лапи і зашипів:

— Торкнись цього кошеняти, зраднику, і я тебе пошматую!

Вогнесердові від зlostі відняло мову. Підстрибнувши до Хмарка, він схопив його за карк і відкинув геть, подалі від Хвостолома.

Хмарко обурено запищав:

— Припини! Це ж боляче!

Вогнесерд грубо кинув його на сніг і глухо загарчав, не розтуляючи зубів.

— Зникніть! — наказав він іншим кошенятам. — Додому до матері. *Зараз же!*

Кошенята втупилися в нього, широко розплющивши очі від жаху, а тоді подріботіли геть та зникли в яслах.

— А ти... — зашипів Вогнесерд до Хмарка.

— Дай йому спокій, — перебив Темносмуг, підійшовши до білого кошеняти. — Він нікому нічого не зробив.

— Не пхай носа, Темносмуже, — загарчав Вогнесерд.

Темносмуг проминув його, мало не збивши з лап, перш ніж рушити до в'язня.

— Кицюня! — кинув він через плече.

Вогнесердові м'язи напружилися самі собою. Він хотів кинутись на Темносмуга і силою вирвати з нього вибачення, але стримався. Не той зараз час, щоб вояки одного Клану гризлися між собою. До того ж спершу треба було владнати все із Хмарком.

— Ти чув, як він мене назвав? — вимогливо запитав він, дивлячись на кошеня згори вниз. — Кицюнею.

— І? — тихесенько запитав Хмарко. — Що таке кицюня?

Вогнесерду до горла підступив клубок. Він збагнув, що малий досі ще не дізвався, як сприймає Клан його походження.

— Ну, кицюня — це кіт, що мешкає з Двоногами, — обережно почав він. — Деякі коти Кланів не вірять, що народжений кицюнею може стати добрим вояком. І я серед тих, про кого так кажуть. Я, як і ти, народився в угіддях Двоногів.

Поки Вогнесерд говорив, Хмаркові очі розплющувалися все ширше і ширше.

— Ти це про що? — нявкнув він. — Я ж народився *tum!*

Вогнесерд уважно глянув на нього.

— Ні, не народився, — нявкнув він. — Твоя мама — моя сестра Принцеса. Вона живе у гнізді Двоногів. Принцеса віддала тебе до Клану, щоб ти став вояком.

На якусь хвилю Хмарко завмер, наче зроблений зі снігу та криги.

— Чому ж ти мені не *сказав?* — вимогливо запитав він.

— Пробач, — нявкнув Вогнесерд. — Я... я ж думав, ти знаєш. Думав, Ряболиця все тобі розповіла.

Хмарко позадкував, аж поки не відійшов на кілька хвостів. Шок у його блакитних очах поволі поступився місцем холодному

розумінню.

— Тож ось чому ніхто мене не любить, — кинув він. — Вони думають, що з мене не буде користі, бо я не народився в цьому промоклому наскрізь лісі. Це ж дурість!

Вогнесерд відчайдушно підшукував правильні слова, щоб заспокоїти його. Він одразу пригадав, якою захопленою була Принцеса, доручаючи свого сина Клану. Тоді Вогнесерд пообіцяв, що попереду в Хмарка просто пречудове життя. А зараз кошеня його сестри має думати про своє минуле, про труднощі, з якими доведеться зіткнутися, щоб стати повноцінним членом Клану. Невже Хмарко буде вважати, що Вогнесерд і його мати прийняли хибне рішення?

Вогнесерд зітхнув.

— Це, може, і дурість, але так є. Повір, я знаю. Слухай, — терпляче пояснював він. — Вояки, такі як Темносмуг, вважають, що бути кицюнею погано. Це означає, що нам слід працювати вдвічі наполегливіше, аби довести їм: бути кицюнею — це не підстава соромитися себе.

Хмарко випростався.

— А мені байдуже! — нявкнув він. — Я стану найкращим вояком у Клані. І битимуся з кожним котом, який скаже, що я цього не зможу зробити. І вбиватиму таких відступників, як цей старий Хвостолом.

Вогнесерд із полегшенням збагнув, що Хмарко легко переборює шок відкриття. Проте він і досі не був певен, чи кошеня збагнуло сенс вояцького правильника.

— Бути вояком — це не значить убивати, — застеріг він Хмарка. — Справжній вояк не жорстокий, не злий. Він не зачепить ворога, коли той не може відбиватися. Яка в цьому честь?

Хмарко понурив голову, намагаючись не дивитися в очі кота. Вогнесерд же сподівався, що все сказав правильно. Роззирнувшись у пошуках Попелапки, він побачив, що вона пішла до Хвостолома перевірити його хвіст там, де його шарпав Хмарко.

— Усе гаразд, — нявкнула вона осліплому коту.

Хвостолом нерухомо припав до землі, вступившись своїми невидючими очима в лапи і не відповідав. Вогнесерд неохоче наблизився і допоміг старому звестись на лапи.

— Ходімо. Відведу тебе до кубла.

Хвостолом повернувся і рушив услід за Вогнесердом до устеленого листям кубла між гіллям старого поваленого дерева. Темносмуг мовчки спостерігав, як вони бредуть повз, лише зневажливо махнувши хвостом.

— Гаразд, Попелапко, — нявкнув Вогнесерд, коли Хвостолом умостиувся. — Ходімо по ті твої трави.

— А куди це ви? — одразу ж гукнув Хмарко, енергійно підстрибуючи. — Можна з вами?

Коли Вогнесерд завагався, Попелапка нявкнула:

— Ой, нехай піде, Вогнесерде. Він постійно влипає у неприємності, бо йому нудно. А так він зможе нам допомогти.

У Хмарка аж очі заблищали від утіхи. Він замуркотів так гучно, що не одразу й вірилось, що це його маленьке тільце видає настільки колосальний звук.

Вогнесерд знизвав плечима.

— Та гаразд. Але одна лапа вбік — і опинишся в яслах, перш ніж зможеш сказати «миша»!

Хмарко неквапом побрів уперед гребнем крутосхилу до гайочку, в якому тренувалися новаки. Сонце вже почало хилитись до заходу, відкидаючи на сніг довгі тіні. Хмарко чкурнув уперед, дорогою зазираючи в нори у скелях і вистежуючи уявну здобич.

— Як ти шукатимеш трави, коли на землі сніг? — запитав Богнесерд. — Хіба тут усе не позамерзalo?

— Ягоди досі є, — зауважила Попелапка. — Жовтоїкла сказала пошукати лікувальний ялівець — він добре допомагає від кашлю і болю в животі — і зінувать^[1] на припарки при переломах і ранах. А ще кору вільхи від зубного болю.

— Ягідки! — підбіг до них Хмарко. — Я вам цілу купу познаходжу! — і він знову кинувся геть до гущавини чагарників, що росла на узбіччі гаю.

Попелапка замилувано махнула хвостиком.

— Він допитливий, — зауважила вона. — Коли Хмарко стане новаком, він буде швидко вчитися.

Богнесерд невпевнено муркнув. Енергійність Хмарка нагадувала йому Попелапку, коли вона була його ученицею. Тільки Попелапка б нізащо не глузувала з такого безпорадного кота, як сліпий Хвостолом.

— Ну, якби він був моїм новаком, краще б йому було мене слухати, — пробурмотів він.

— О, справді? — Попелапка, дражнячись, зиркнула на Богнесерда. — Бо ти дуже жорсткий виховник — усі твої новаки тримтімуть аж до кінчиків вусів!

Богнесерд зазирнув у її пустотливі очі й відчув, що йому полегшало. Як завжди, спілкування з Попелапкою піднімало йому настрій. Йому слід було припинити перейматися Хмарком і зосерeditися на роботі.

— Попелапко! — гукнув Хмарко з протилежного кінця гаю. — Тут є ягідки — ходи глянь!

Вогнесерд витягнув шию і побачив, що біле кошеня присіло біля маленького, темнолистого кущика, що проростав між двох каменів. При самих стеблах він був усіяний маленькими червоними ягідками.

— Виглядають апетитно, — нявкнув Хмарко, коли двоє котів наблизились. Він уже роззвив рота, щоб ухопити ягоди.

У ту ж мить Попелапка гучно зойкнула. На величезне здивування Вогнесерда, вона кинулася вперед, пробираючись через сніг так швидко, як лише їй дозволяла ушкоджена лапа.

— Хмарку, ні! — вереснула вона.

Попелапка врізалася в кошеня, збивши його з лап. Хмарко вражено писнув, і обоє котів покотилися по землі. Вогнесерд підскочив до них, переймаючись, що Хмарко міг зашкодити і так уже покаліченій Попелапці. Але поки він добіг, кицька уже скинула із себе кошеня й сіла, віддихуючись.

— Ти їх торкнувся? — суворо запитала вона Хмарка.

— Н-ні, — геть збентежений, зойкнув малий. — Я тільки...

— Дивися, — Попелапка підвела його вперед, аж поки він майже не ткнувся носом у кущ. Вогнесерд ніколи не чув, щоб вона була настільки розлючена. — Дивися, але не смій торкатися. Це тис. Його ягоди такі отруйні, що їх називають душогубницями. Навіть одненька може тебе вбити.

Очі Хмарка стали круглі, наче повня. Йому відняло мову, і він нажахано витріщився на Попелапку.

— Та гаразд, — уже лагідніше нявкнула вона, кілька разів заспокійливо лизнувши його плече. — Тепер же нічого не трапилось. Але дивись уважно, щоб знову не помилитися. І ніколи, ти чуеш, ніколи не їж того, чого ти не знаєш.

— Не буду, Попелапко, — пообіцяв Хмарко.

— Тоді чухай по ягоди, — Попелапка допомогла кошеняті підвистися. — І клич мене, як тільки щось знайдеш.

Хмарко побрів геть, раз чи двічі озирнувшись через плече. Вогнесерд іще не бачив його настільки сумирним. Яким би хоробрим не було кошеня, воно пережило справжній шок.

— Добре, що ти була тут, Попелапко, — нявкнув він, відчуваючи провину через те, що не зінав достатньо, аби самому застерегти Хмарка. — Ти стільки всього вивчила від Жовтоїклі.

— З неї добрий вчитель, — відповіла Попелапка. Вона обтрусила кілька грудок снігу зі своєї шерсті й рушила до гаю вслід за Хмарком. Вогнесерд ішов поруч, усе нагадуючи собі сповільнюватись, щоб не переганяти її.

Цього разу Попелапка помітила.

— Знаєш, мої нозі вже ніколи не буде краще, ніж зараз, — тихенько нявкнула вона. — Не хочеться залишати кубло Жовтоїклі, але ж не можу я сидіти там вічно.

Попелапка озирнулася на Вогнесерда. У її очах більше не було пустотливих іскор — у синій глибині тепер були тільки біль та непевність.

— Не знаю, що я робитиму.

Вогнесерд потягнувся до неї та заспокійливо потерся щокою.

— Синьозірка знатиме.

— Може, — знизала плечима Попелапка. — Ще змалечку, від кошеня, я хотіла бути схожою на Синьозірку. Вона ж така шляхетна, вона ціле своє життя віддала Клану. Але, Вогнесерде, що я тепер зможу йому віддати?

— Я не знаю, — визнав вояк.

Усе життя кота нерозривно пов'язане із Кланом, від кошеняти через новака до вояка, а далі чекає спочинок, шанований усіма похилий вік серед старійшин. Вогнесерд гадки не мав, що трапляється з котами, які так сильно калічаться і стають непридатними для вояцького життя, для тривалих сторожових виправ, для мисливства і сутичок. Навіть королеви, які дбають про кошенят у яслах, колись були войовницями, вони набували необхідних навичок, щоб прогодувати і захистити свою малечу.

Попелапка була хоробра й розумна, а до нещасного випадку демонструвала безмежну енергію й відданість Клану. «Це все провина Тигрокіття, — похмуро подумав Вогнесерд. — Він залишив свій слід і у нещасті Попелапки».

— Тобі варто піти до Синьозірки, — вголос припустив він. — Запитай, що вона про це думає.

— Може й варто, — знизала плечима кицька.

— Попелапко! — перебив їх вигук Хмарка. — Ходи глянь, що я знайшов!

— Уже йдемо, Хмарку! — Попелапка пошканчивала вперед, уже веселіше нявкаючи до Вогнесерда. — Мабуть, цього разу якась беладона.

Вогнесерд спостерігав, як вона йде. Він сподівався, що Синьозірка зможе якось допомогти Попелапці гідно жити у Клані. Його колишня новачка мала рацію. Синьозірка була чудовою провідницею не тільки на полі бою і справді дбала про всіх своїх котів.

Знаючи це, Вогнесерд був тим паче збентежений, пригадуючи її реакцію на сказане Сіротонею. Чому Синьозірка вчинила так дивно, коли він сказав, що двоє Річкових вояків колись були Громовими кошенятами? Ця історія настільки її

роздратувала, що змусила навіть заплющити очі на небезпеку, що йшла від Тигрокіття.

Вогнесерд похитав головою й побрів услід за Попелапкою. Синьозірку оточувала якась глибоко прихована таємниця, і він почав відчувати, що збегнути її понад його сили.

¹ Зінуватъ — лікувальна, але й отруйна рослина з жовтими квітами і плодами, схожими на боби.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 8

Вогнесерд схилився біля ясел, спостерігаючи, як кошенята смокчуть материнське молоко. На якусь мить він відчув захват, споглядаючи цих малюків, майбутнє Клану.

Тоді щось промайнуло в його голові. У Громовому Клані не було настільки дрібних кошенят. Звідки вони взялися? Вогнесерд поволі перевів погляд із кошенят на їхню матір, але побачив лише сріблясто-сіру шерсть. Королева не мала обличчя.

Вогнесерд від жаху захлинувся криком. Поки він дивився, сріблясті обриси королеви стали розпліватися, залишаючи за собою п'ятьму. Кошенята вовтузилися, в їхньому писку можна було почути жах і втрату. Здійнявся холодний крижаний вітер, який геть здув теплі запахи ясел. Вогнесерд зірвався на лапи і спробував піти на звуки безпорадних кошенят, загублених у вітряній п'ятьмі.

— Я вас не бачу! — крикнув він. — Де ж ви?

Тоді з'явилося світло, м'яке і золотаве. Вогнесерд побачив іншу кішку, що сиділа просто перед ним, укриваючи дрібних кошенят своїми лапками. То була Плямолистка.

Вогнесерд уже відкрив рота, готовий заговорити. Плямолистка з безмежною теплотою глянула на нього, а тоді щезла. І ось Вогнесерд прокинувся серед роздертої лежанки з моху у своєму гніздечку.

— І треба ото так товктися? — пробурчав Порохощуб. — Тут ніхто заснути не може.

Вогнесерд усівся і пробурмотів:

— Вибач.

Він не зміг утриматися від спокуси глянути в центр кубла, туди, де спав Тигрокіготь. Воєвода вже й раніше скаржився на галас, який здіймає уві сні Вогнесерд.

На щастя, Тигрокігтя не було. Крізь плетиво гілок лилося яскраве світло, тож сонце вже, напевне, підбилося понад дерева. Вогнесерд швиденько вмився, намагаючись приховати від Порохошуба, наскільки його збентежив цей сон. Перелякані, самотні кошенята... кошенята, чия маті просто щезла. То було пророцтво? А якщо так, тоді що воно могло означати? У Клані не було таких малих кошенят.

Поки він ще вмивався, Порохошуб востаннє пильно на нього подивився і вийшов крізь гілля, що затуляло вхід до кубла. Вогнесерд залишився на самоті, якщо не зважати на Довгохвоста та Вітрогона, які спали на своїх звичних місцях.

Від Сіросмуга не було і сліду, його підстилка була холоднісінька, наче він пішов ще вдосвіта. «Пішов до Срібнострумки», — здогадався Вогнесерд. Він намагався зрозуміти силу почуттів свого друга, але не міг не хвилюватися. Не міг, зрештою, не сумувати за тими безтурботними днями, коли вони разом були новаками. Вогнесерд висунув голову з кубла й побачив, як усипаний снігом табір поблизує у променях холодного зимового сонця. Все ще не було ані сліду відлиги.

Біля чагаря крапиви Піскошторма саме доїдала свою свіжину.

— Доброго ранку, Вогнесерде, — тепло привіталась вона. — Якщо хочеш поїсти, то краще не барись, поки ще є трошки здобичі.

Вогнесерд зрозумів, що у животі в нього аж боліло від голоду. Почувався так, наче не їв добру повню. Він побрів до купи свіжини і побачив, що Піскошторма каже правду. Залишилось усього кілька шматочків. Вояк узяв собі шпака і поніс його до куща крапиви, щоб поїсти із Піскоштормою.

— Треба сьогодні пополювати, — у паузах нявкнув він.

— Білошторм і Мишошубка вже пішли зі своїми новими учнями. Яснолапка і Шиполап дочекатися не могли!

Вогнесерд подумав про те, чи Сіросмуг також узяв власного учня на полювання. Та вже за мить Орляколап самотою вийшов із новацького кубла. Брунатний смугастик роззирнувся і рушив до Вогнесерда.

— Ти не бачив Сіросмуга? — гукнув він.

— Пробач, — Вогнесерд знизав плечима. — Його вже не було, коли я прокинувся.

— Ніколи його немає, — сумовито нявкнув Орляколап. — Якщо так піде далі, то Прудколап стане вояком переді мною. Яснолапка та Шиполап також.

— Дурня, — нявкнув Вогнесерд. Він раптом знову розсердився на Сіросмуга через це його захоплення Річковою кицею. Воякам не можна так нехтувати своїми учнями. — Ти чудово вчишся, Орляколапе. Можеш піти на полювання зі мною, якщо хочеш.

— Дякую, — муркнув Орляколап, нараз просвітлівши.

— Я теж піду, — запропонувала Піскошторма, ковтаючи останній шматок і облизуючись. Вона рушила попереду, і трійця вийшла з табору.

— Ну, Орляколапе, — нявкнув Вогнесерд, коли вони підійшли до краю тренувального гаю. — Де найкраще шукати здобич?

— Попід деревами, — відповів Орляколап, махаючи хвостом. — Туди миші та білки приходять шукати насіння.

— Добре, — похвалив Вогнесерд. — Погляньмо, чи масш ти рацію.

Вони рушили довкруж гаю. Дорогою коти проминули Рябoliцю, яка захоплено спостерігала, як її кошенята бабраються у снігу.

— Ім треба розім'яти лапки, — пояснила вона. — Їх у цьому снігу не вгамуєш.

Хмарко сидів під тисовим кущем із своїми товаришами, серйозно пояснюючи їм, що це душогубниці, їх ніколи, *нізащо* не можна їсти. Помилувавшись серйозністю маленького кошенята, Вогнесерд привітався з ним і рушив далі.

Під деревами на верхівці виярка сніг був не настільки глибокий, де-не-де виднілися бурі смуги голої землі. Коли троє котів зачайлися, Вогнесерд почув шкряботіння маленьких лапок і вловив запах мишки. Він автоматично став у мисливську стійку і ковзнув уперед, ледве ступаючи на кінчики лап, щоб не сполохати здобич. Мишка не знала про його присутність, вона стояла до нього задом і теребила упале зернятко. Коли Вогнесерд був уже за хвіст від неї, він кинувся і майже негайно тріумфально повернувся до друзів, стискаючи зубами здобич.

— Гарна робота, — озвалась Піскошторма.

Вогнесерд пригорнув мишу землею, щоб забрати її згодом.

— Наступна за тобою, Орляколапе, — нявкнув він.

Новак гордо підніс голову, а тоді почав скрадатися вперед, зиркаючи туди-сюди. Вогнесерд побачив чорного дрозда, що копирсався в ягодах під кущем гостролисту, але стримався.

Орляколап помітив пташку чи не одночасно з Вогнесердом. Тихесенько, лапа за лапою, він рушив до неї. Кілька разів крутнув крижками з боку на бік, готовуючись до стрибка. Спостерігаючи за молодим котом, Вогнесерд подумав, що той чекав на мить довше, ніж треба. Дрізд почув його і злетів, але Орляколап кинувся за ним і, з усіх сил стрибонувши, збив на льоту.

Не випускаючи здобич із лап, він повернувся до Богнесерда.

— Я погано розрахував час, — визнав він. — Надто довго чекав, правда ж?

— Можливо, — відповів Богнесерд. — Але не хнюп носа. Ти спіймав здобич, і саме це важливо.

— Коли повернемось, можеш віддати дрозда старійшинам, — нявкнула Піскошторма.

Орляколап прояснів.

— Так, я... — почав він. Його перебив пронизливий, переляканій вереск, що лунав із лощовини.

Богнесерд повернувся.

— Це наче кошеня кричить!

Разом із Піскоштормою та Орляколапом він кинувся на звук. Вибралисісь із лісових хащ, коти кинулися до краю байраку і глянули вниз.

— Великий Зореклане! — видихнула Піскошторма.

Просто під ними виднівся вгодований черно-білий звір. Богнесерд відчув кислий запах борсука. Він ніколи ще не бачив цих тварин наживо, хоч не раз чув, як вони гучно бродять лісом. Масивною, пазурристою лапою борсук намагався сягнути розколини між двома каменюками, в якій сховався Хмарко.

— Богнесерде! — верещав малий котик. — Допоможи!

Богнесерд відчув, як наїжачилася кожнісінька шерстинка на його тілі. Він кинувся вниз до яру, оголивши передні пазури для нападу. Десять боковим зором помічав Піскошторму та Орляколапа, що мчали трішки позаду обабіч нього. Богнесерд упився пазурами в бік борсука, і величезна тварюка з ревом повернулася, клацаючи щелепами. Звір був швидкий. Можливо,

він навіть ухопив би Вогнесерда, якби збоку не наскочив Орляколап, націливши кігтями йому в очі.

Борсук мотнув головою назад, туди, де Піскошторма впилася зубами у його задню лапу. З усіх сил відбиваючись, він відкинув її геть, і вона впала у сніг.

Вогнесерд знову накинувся і кігтями розпанахав борсучий бік. Краплини багряної крові впали на сніг. Борсук загарчав, але вже задкуючи. Коли Піскошторма знову підвелась і підійшла вперед, відпльовуючись, він повернувся і пошкутильгав геть із яру.

Вогнесерд повернувся до Хмарка.

— Тебе поранили?

Хмарко виліз із розколини, тремтячи усім тілом — з голови до подушечок лап.

— Н-ні.

Вогнесерд відчув невимовне полегшення.

— Що трапилось? Де Ряболиця?

— Я не знаю. Ми собі гралися, а тоді я повернувся і нікого не побачив. Я вирішив пошукати тебе, аж тут борсук... — він перелякано няvkнув і укляк, поклавши голову на лапи.

Вогнесерд уже витягнув голову, щоб лизнути його та заспокоїти, коли це Піскошторма сказала:

— Вогнесерде, глянь.

Вогнесерд повернувся. Орляколап лежав на боці, а з його задньої лапи на сніг сочилася кров.

— То дрібниця, — простогнав він, хоробро намагаючись звестися на лапи.

— Ану полеж, поки ми глянемо, — наказала Піскошторма.

Вогнесерд підбіг до нього й оглянув рану. На щастя, подряпина на лапі була довга, але неглибока, тож кровотеча вже майже припинилася.

— Пощастило тобі, дяка Зореклану, — нявкнув він. — І ти врятував мене від жахливого укусу. Це було дуже хоробро, Орляколапе.

Очі новака засяяли від такої похвали.

— Це не було дуже хоробро, — несміливо нявкнув він. — У мене не було багато часу на роздуми.

— Вояк не впорався б краще, — нявкнула Піскошторма. — Але що той борсук робив тут удень? Вони ж нічні мисливці.

— Мабуть, голодний, як і ми, — здогадався Вогнесерд. — Інакше не напав би на когось настільки великого, як Хмарко, — він повернувся до кошеняти і допоміг йому підвестись. — Ходімо, відведу тебе до табору.

Піскошторма допомогла підвестись Орляколапові та підтримувала його, поки той шкутильгав угору схилом. Вогнесерд ішов за ними, поруч із Хмарком, який тепер не відходив ні на крок.

Щойно вони підійшли до улоговини перед табором, як звідти вибігла Ряболиця, з усіх сил гукаючи Хмарка на ім'я. За нею поспішли й інші коти, наполохані її панічними завиваннями. Вогнесерд помітив серед них Вітрогона і Порохощуба, а тоді обімлів, побачивши, як Тигрокіготь вибігає з тунелю вслід за ними.

Ряболиця кинулась до Хмарка і заходила його лизъкати.

— Де тебе *носило*? — заразом докоряла вона. — Я тебе вже *всюди* шукала! Не можна ж отак тікати.

— Я й не тікав! — запротестував Хмарко.

— У чому річ? — проштовхався Тигрокіготь крізь гурт котів.

Вогнесерд спробував пояснити, поки Ряболиця все прилизувала розтріпане хутро Хмарка.

— Ми відігнали борсука, — пояснив він воєводі. — Орляколап поводився дуже хоробро.

Тигрокіготь свердлив його лютим поглядом своїх бурштинових очей, проте Вогнесерд не опускав голови — цього разу не було через що почуватися винним.

— Ти краще піди до Жовтоіклії та покажи їй свою лапу, — буркнув воєвода до Орляколапа. — Ну а ти... — він повернувся і загрозливо зиркнув на Хмарка. — Чим ти взагалі думав, наражаючи себе на таку небезпеку? Ти думаєш, воякам нічого робити, крім як рятувати тебе?

Хмарко прищулив вушка.

— Пробач, Тигрокігто. Я ж не хотів зазнавати біди.

— О, ти не хотів! Тебе ніхто не навчив кращим заняттям, ніж просто валандатися без діла?

— Він же малий ще, — тихо заперечила Ряболиця, звернувшись на воєводу погляд своїх лагідних зелених очей.

Тигрокіготь виширився і гаркнув:

— Та від нього вже більше проблем, ніж від усіх інших кошенят разом узятих. Час йому чогось навчитися. І над собою попрацювати, якщо він хоче виправитися.

Вогнесерд уже відкрив рота, щоб заперечити. Хмарко справді не зробив зумисне нічого поганого, а його смертельний переляк сам собою був достатнім покаранням за те, що він відбився від Ряболицьої.

Але Тигрокіготь ще не закінчив.

— Ти будеш глядіти старійшин, — наказав він. — Чистити їхню брудну піdstилку і носити чистий мох. Дивися, щоб у них було вдосталь свіжини, і ще будеш чистити їм хутро.

— Чистити хутро! — вигукнув Хмарко, через злість забувши про свій страх. — Не буду я цього робити! Вони що, самі собі шерсть не почистять?

— Вони старійшини, — прошипів Тигрокіготь. — Ти вже мусиш знати трохи більше про життя Клану, якщо взагалі хочеш стати новаком, — воєвода зиркнув на Хмарка. — Давай. І будеш це робити, аж поки я не скажу, що досить.

Хмарко ще мав бунтівний вигляд, але навіть він не наважився б перечити Тигрокігтеві двічі. Кошеня зустріло погляд воєводи запалом у своїх блакитних очах, а тоді кинулось до тунелю. Ряболиця схвильовано нявкнула і побігла за ним.

— Я завжди казав, що приводити кицюнь до Клану — погана думка, — прогарчав Тигрокіготь до Порохощуба. Кажучи це, він дивився на Вогнесерда, наче провокуючи його на заперечення.

Вогнесерд відвів погляд.

— Ходімо, Орляколапе, — нявкнув він, проковтнувши лють. Сваритися із Тигрокігтем не було сенсу. — Відведу тебе до Жовтоїклой.

— Я піду назад і спробую зібрати нашу здобич, — запропонувала Піскошторма. — Не хотілося б, щоб усе дісталося борсуку!

Із цими словами вона знову полізла вгору. Вогнесерд вдячно нявкнув їй услід і рушив до табору з Орляколапом. Новак сильно накульгував і взагалі виглядав стомленим.

Коли вони підійшли до проходу, Вогнесерд здивовано побачив, що Хвостолом видибує з табору поруч із Жовтоїклой.

Двійко вартових, Темносмуг і Довгохвіст, ішли одразу за ними.

— Ми, певно, подуріли — виводимо його погуляти, — буркнув Довгохвіст. — А що, коли він утече?

— Утече? — кинула Жовтоїкла. — Ви там часом не вірите, що їжаки літають? Нікуди він не втече, дурний ти клубок хутра.

Вона обережно зчистила сніг із плаского каменя і підвела до нього Хвостолома. Той усівся, втупивши в небо невидючі очі, і принюхався до повітря.

— Гарний сьогодні день, — промурмотіла Жовтоїкла, міцно притуляючись до Хвостолома своїм кощавим сірим тілом. Богнесерд ніколи не чув, щоб вона говорила настільки лагідно. — Скоро сніг розтане, скоро сюди прийде новолист. Здобич буде гарна і жирна. Тоді тобі покращає.

Слухаючи її, Богнесерд пригадав те, чого не знав більше жоден кіт — Жовтоїкла була матір'ю Хвостолома. Навіть сам Хвостолом цього не знав, а зараз він і вухом не повів у відповідь на слова медикицьки. Богнесерд аж здригнувся від болю в очах Жовтоїклі. Вона була змушенана відмовитись від сина, щойно той народився, бо ж медикицькам не можна мати кошенят. Пізніше, щоб врятувати Громовий Клан від нападу волоцюг, Жовтоїкла билася із Хвостоломом та осліпила його.

Але ж вона досі любила сина, а він ставився до неї так, як і до всіх інших Громових котів. Богнесерд мало не завив, співчуваючи старій киці.

— Я розповім про це Тигрокігтеві, — нервово нявкнув Темносмуг, походжаючи біля піdnіжжя каменя, на якому сиділи коти. — Він не дозволяв в'язневі йти з табору.

Богнесерд підійшов майже впритул до Темносмуга.

— *Синьозірка* була провідницею Клану, коли я востаннє цікавився, — гарикнув він. — І кого, як ти думаєш, вона

послухає: тебе чи медикицьку?

Темносмуг став на задні лапи, закопиливши губи й оголивши ікла. Вогнесерд почув, як у нього за спиною розлютовано зашипів Орляколап. Він напружився, готовий до того, що Темносмуг нападе. Але перш ніж бійка встигла початися, сварку вояків припинила своїм гарчанням Жовтоікла.

— У чому справа? — її приплюснуте обличчя визирнуло з-над каменя, однак злість миттєво змінилася стурбованістю. — І що сталося з Орляколапом?

— Його подряпав борсук, — відповів Вогнесерд, востаннє глянувши на Темносмугу.

Стара медикицька миттю зістрибнула вниз та оглянула ногу Орляколапа, обнюхавши рану.

— Житимеш, — крекнула вона. — Іди в моє кубло. Там Попелапка, вона дасть тобі якісь трави, щоб приклести до рани.

— Дякую, Жовтоі克ло, — нявкнув Орляколап і пошкандинав теть.

Вогнесерд пішов услід, але, перш ніж пірнути до тунелю, озирнувся. Жовтоікла знову забралась на камінь. Зараз вона сиділа, притиснувшись бочком до Хвостолома і лагідно лизькаючи його хутро. Вогнесерд ледьчув, як кицька тихенько мугикає йому щось таке, що лише королеви мугикають своїм кошенятам. Але Хвостолом був мовчазний, як і завжди. Він навіть не повертає голови, щоб поділитися з медикицькою язиками.

Вогнесерд сумовито рушив до тунелю. Небагато є зв'язків у світі, тісніших за зв'язок між мамою і дітьми. Ясно, що Жовтоікла досі відчувала материнську любов. Навіть попри те, що скоїв Хвостолом, — убив свого батька, мало не занапастив Тіньовий Клан своїм кровожерним провідництвом, напав

на Громовий Клан із бандою волоцюг. Але для Жовтоіклої, для якоїсь частини її розуму, він і досі залишався її кошеням.

«Як же тоді забрали від рідної матері Мрячконіжку і Каменешуба? — роздумував Вогнесерд. — Чому Дубосерд приніс кошенят до Річкового Клану? І найважливіше запитання: чому ніхто із Громового Клану не намагався їх шукати?»

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 9

Поки Попелапка оглядала рану на нозі Орляколапа і робила йому компрес, Вогнесерд пояснив їй, що сталося.

— Тобі краще залишитися тут на ніч, — сказала сіра кицька новакові. — Але я впевнена, що за день чи два твоя нога буде як нова.

Її голос був веселий, без жодної нотки суму через те, що її власна нога ніколи вже не буде як нова. Попелапка обернулася до Вогнесерда і додала:

— Тут щойно був Хмарко. Він сказав, що мусить вишкувати кліщів у старійшин, тож я дала йому трохи мишаючої жовчі.

— Це для чого? — запитав Орляколап.

— Якщо накрапати трохи на кліща, він швидко вилізе сам, — відповіла Попелапка. Її блакитні очі сяяли іскорками сміху. — Але не облизуй після того лапи: це справжня гидота.

— Я впевнений, Хмарко буде в захваті від такого заняття, — скривився Вогнесерд. — Шкода, що Тигрокіготь вирішив покарати малого. Насправді Хмарко невинен у тому, що борсук напав саме на нього.

Попелапка знизала плечима.

— Із Тигрокігтем не дуже посперечаєшся.

— Це точно, — погодився Вогнесерд. — Я все-таки піду перевірю, чи з Хмарком усе гаразд.

Сморід мишаючої жовчі вдарив йому в носа, як тільки він зайшов до кубла старійшин. Дрібновух лежав на боці, поки Хмарко шукав паразитів у його сірому хутрі. Старійшина сіпнувся, коли котик випорснув трохи жовчі на його задню лапу.

— Обережніше, малий! Притримуй пазури.

— Я іх і не випускав, — пробурмотів Хмарко, насупившись. — Усе, кліщ виліз. Я закінчив, Дрібновуше.

Крапохвістка, яка невідривно спостерігала за ними, озирнулася на Вогнесерда.

— Твій родич дуже здібний, — проскрежетала вона. — Ні, Хмарку, — додала кицька, коли той вирушив до неї, несучи мох, просочений мишаю жовчю. — Я впевнена, що не маю кліщів. І на твоєму місці я б не будила заради цього Однооку, — Крапохвістка кивнула на старійшину, яка спала, скрутівшись біля поваленої колоди. — Вона тобі за це не подякує.

Хмарко озирнувся з надією. Більше нікого зі старійшин не було.

— То я можу йти? — запитав він.

— Прийдеш до Одноокої пізніше, — нявкнув Вогнесерд. — А тим часом можеш винести звідси брудні підстилки. Я тобі допоможу.

— І потурбуйтесь, щоб нові були сухими! — прогарчав Дрібнових.

Вогнесерд із Хмарком разом вигребли старий мох та верес і за кілька підходів винесли його за межі табору. Вояк показав кошеняті, як відмити лапи від мишаю жовчі у снігу.

— А зараз ми йдемо шукати свіжий мох, — нявкнув Вогнесерд. — Ходімо, я знаю гарне місце.

— Я вже втомився, — бідкався Хмарко, чапаючи вслід. — Я не хочу це робити.

— Ну, співчуваю, але ти мусиш, — відповів Вогнесерд. — Не журись, могло бути й гірше. Коли я ще був новаком, мене змусили доглядати за Жовтоікллю.

— За Жовтоіклою?! — здивувався Хмарко. — Фу, закладаюсь, вона була ще та буркотуха! Ти діставав від неї?

— Тільки на словах, — сказав Вогнесерд. — А словечка в неї гострі!

Хмарко коротко хихотнув. На щастя, він більше не бідкався. Малий добре попрацював, викопуючи мох з-під снігу, і навчився висушувати його.

Вони саме поверталися до табору з оберемками моху, коли це Вогнесерд помітив кота, що вислизнув із ялівцевого тунелю і попрямував угору лощинкою. Його кремезне тіло і смугасте хутро неможливо було не впізнати — це був Тигрокіготь.

Вогнесерд примружжив очі. Воєвода начебто чаївся, раз по раз озиравчючись, а тоді поспіхом вийшов із тунелю і зник за виступом. Вогнесерд захвилювався. Щось тут було не так.

— Хмарку, — сказав він, поклавши свій оберемок моху на землю, — віднеси свій мох до старійшин, а тоді повернися по мій. Мені дещо треба зробити.

Хмарко кивнув головою і з повним ротом моху почимчикував до тунелю. Вогнесерд повернувся і побіг схилом до того місця, де зник Тигрокіготь.

Воєводи вже не було видно, але його нескладно було знайти за запахом і величезними слідами на снігу. Вогнесерд вирішив не поспішати, щоб Тигрокіготь його раптом не помітив.

Стежка вела крізь Високі Сосни повз Дереворізку. Вогнесерд раптом усвідомив, що Тигрокіготь прямує до угіддя Двоногів. У нього серце впало у п'яти. Невже воєвода збирався знайти його сестру Принцесу? Можливо, Тигрокіготь настільки розізвлився на Хмарка, що хотів помститися його матері? Вогнесерд ніколи не розповідав Кланові, де саме жила Принцеса, але для Тигрокігтя нескладно було б визначити її запах, порівнюючи його із Хмарковим. Він трохи пригальмував,

намагаючись ступати тихіше. На повороті біля куща ялівцю Вогнесерд краєм ока помітив якийсь рух. Це миша шкряботіла під гіллям.

Вояк не хотів зупинятися, щоб її вплювати, але здобич ніби сама просилася до нього. Кіт інстинктивно став у мисливську стійку і поповз до миші. За один стрибок він опинився прямо над нею, ще за мить здобич уже була закопана у сніг. Вогнесерд продовжив стежити за Тигрокігтем. Тепер він пришвидшив крок, хвилюючись, щоб за час його полювання воєвода не накоїв лихого.

Вогнесерд саме обходив повалену колоду, як раптом мало не наштовхнувся на самого Тигрокігтя, який біг у протилежному напрямку.

Воєвода від подиву став дібки.

— Ти, мишоловий! — зашипів він. — Що ти тут робиш?

Спочатку Вогнесерд відчув полегшення. Очевидно, Тигрокігть не міг за цей час дійти до угіддя Двоногів і скривдити Принцесу. Але потім він усвідомив, що воєвода пропалоює його поглядом, повним підозри. «Він знає, що я за ним стежив», — із відчаем подумав Вогнесерд.

— Я... я пішов із табору, щоб показати Хмаркові, де шукати мох, — затинаючись, відповів вояк. — А тоді вирішив ще трохи пополювати.

— Я не бачу тут жодної здобичі, — прогарчав Тигрокігть.

— Я закопав її неподалік, — кивнув Вогнесерд у тому напрямку, звідки прийшов.

Воєвода примружив очі.

— Покажи.

Роздратований недовірою Тигрокігтя, Вогнесерд повів його назад і розгріб сніг там, де він щойно заховав мишу. — Задоволений?

Тигрокігтот насупився. На обличчі воєводи можна було прочитати його думки: він хотів звинуватити Вогнесерда в чомусь, але не мав до чого причепитися.

Нарешті Тигрокігтот гаркнув:

— Тоді йди полюй далі!

Воєвода нахилився, щоб підібрati Вогнесердову мишу, і попрямував до табору.

Вогнесерд провів його поглядом, а тоді побіг далі стежкою. Принаймні можна дізнатися, куди ходив Тигрокігтот. Час від часу він дослухався, аби пересвідчитися, чи не слідкує за ним воєвода, але нічого нечув, і згодом перестав зважати на це.

Тигрокігтеві помітки закінчилися біля живоплоту на території Двоногів. Вогнесерд походив туди-сюди під деревами, дивлячись під лапи. На снігу було багато різних слідів — забагато, щоб виокремити якісь одні. А ще багато незнайомих запахів. Нещодавно тут було кілька котів.

Вогнесерд наморщив носа від огиди. Котячі запахи перемішалися зі смородом воронячого їдла та відходів Двоногів. За винятком запаху Тигрокігтя неможливо було розібрати щонебудь. Вогнесерд замислився, присівши й умиваючи лапи. Він не міг визначити, чи зустрічався Тигрокігтъ із тими невідомими котами, чи просто проходив поблизу їхніх слідів. Вояк уже збирався рушати назад до табору, коли почув позаду себе нявкіт:

— Вогнесерде! Вогнесерде!

Він скочив на лапи й озирнувся. На живоплоті край саду Двоногів сиділа його сестра Принцеса. Вогнесерд миттю

заскочив на кущ і сів біля неї.

Принцеса гучно замуркотіла і потерлася об нього мордочкою.

— Вогнесерде, ти так схуд! — вигукнула вона, оглянувши брата. — Ти нормальню харчуєшся?

— Ні, як і всі у Клані, — визнав він. — У таку погоду в лісі здобичі як кіт наплакав.

— Ти зараз голодний? — запитала сестра. — У моєму гнізді Двоногів є повна миска їжі, пригощайся.

На якусь мить Вогнесерд мало не піддався спокусі. У нього аж слинка потекла від думки поїсти щось, що не вміло втікати. Але здоровий глузд переміг. Як він міг повернутися до табору, повністю просякнувши запахом Двоногів? І до того ж вояцький правительник забороняв їсти самому, не нагодувавши спершу Клан.

— Дякую, Принцесо, але мушу відмовитися, — нявкнув Вогнесерд.

— Сподіваюся, ти хоч Хмарка годуєш, — стривожено пронявчала Принцеса. — Я тебе виглядала всі ці дні. Розкажи, як він.

— З ним усе чудово, — відповів кіт. — Він скоро стане новаком.

Очі Принцеси спалахнули гордощами, але Вогнесерд відчув під шкірою неприємне поколювання від непевності. Він знов, як це важливо для його сестри — віддати свого первістка Кланові. Не можна було дозволити їй засумніватися в тому, чи добре живеться Хмаркові у таборі.

— Хмарко дуже сильний та хоробрий, — промурчав Вогнесерд. — І розумний. «А ще галасливий, розбещений

і нечесний, — додав він про себе. — Та Хмарко скоро навчиться жити у Клані».

— Я впевнений, із нього буде чудовий вояк, — нявкнув він.

Принцеса замуркотіла:

— Звичайно буде. Ти ж його навчиш.

Вогнєсерд присоромлено смикнув вухами. Принцеса думала, що йому легко давалося вояцьке життя. Вона не знала про внутрішні проблеми, про те, як важко було робити правильний вибір, коли він дізнався про загрозу для Клану.

— Мені вже пора, — нявкнув вояк. — Я скоро знову прийду до тебе, а коли настане новолист, то приведу і Хмарка.

На прощання він із любов'ю лизнув Принцесу, і вона замуркотіла ще голосніше від думки про те, що невдовзі побачить своє улюблене кошеня.

Вогнєсерд попрямував назад за слідами Тигрокіття, озираючись на всі боки. Оскільки він сказав воєводі, що пішов полювати, то краще повернутися із здобиччю. Раптом кіт почув незвичний звук. Вогнєсерд зупинився на хвилину й замислився, а тоді зрозумів. Десь неподалік крапала вода. Роздивившись навколо, він побачив сріблясту кульку на кінчику тернової гілки. Краплинка набувачіла і мерехтіла на сонці, а тоді упала й розтопила невелику дірочку на снігу.

Вогнєсерд підвів голову. Тепер він ясно почув, як крапотить вода навколо. Легенький вітерець куйовдив його хутро. Кіт радісно усвідомив, що жорстокий гололист ось-ось буде позаду. Скоро прийде новолист, і здобичі знову побільшає. Настала відлига!

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 10

Повернувшись до табору, Вогнесерд побачив, як Синьозірка виходить із ясел. Він швиденько кинув свою здобич на купу свіжини і поквапився до неї.

— Так, Вогнесерде, у чому справа? — запитала провідниця.

Голос її був спокійний, але в ньому відчувалася тривога. Вогнесерд знав, що ця прохолодність означала, що вона досі ще не пробачила йому розпитувань про загублених Громових кошенят.

Він шанобливо опустив голову.

— Синьозірко, я полював біля угіддя Двоногів, і...

— Чому там? — перебила Синьозірка. — Я іноді думаю, що ти забагато часу проводиш біля Двоногів, Вогнесерде.

— Я... я просто подумав, що там може бути більше здобичі, — затнувся молодий вояк. — Словом, коли я там полював, то винюхав якихось чужих котів.

Синьозірка нараз насторожилася. Вона прищутила вуха і вимогливо глянула на Вогнесерду.

— Скільки котів? З якого Клану?

— Не можу сказати скільки, — визнав Вогнесерд. — Принаймні п'ять чи шість. Але від них не пахне жодним Кланом, — пригадавши той запах, він аж наморщив носа. — Від них смердить воронячим ідлом, тож я точно можу сказати, що це не кицюні.

Синьозірка замислилась і, на величезне полегшення Вогнесерда, її ворожість почала зникати.

— Наскільки свіжий був запах? — запитала вона.

— Доволі свіжий. Тільки я не бачив там котів.

«Окрім Тигрокіття», — подумки додав він.

Проте цю частину історії Вогнесерд вирішив поки що не переповідати Синьозірці. Провідниця явно не мала настрою вислуховувати нові звинувачення проти свого воєводи. До того ж у нього не було жодних доказів того, що Тигрокіт якось пов'язаний із невідомими котами.

— Можливо, то волоцюги з угідь Двоногів? — припустила Синьозірка. — Дякую, Вогнесерде. Я попрошу чатових, що вирушатимуть у тому напрямку, добре все перевірити. Не думаю, що Громовому Клану насправді щось загрожує, але ж не можна на це не зважати.

* * *

Вогнесерд брів до табору, міцно стискаючи в зубах водяну мишку. З діамантово-блакитного неба яскраво сяяло сонце. Минуло лише два дні після їхньої з Принцесою зустрічі, а майже весь сніг уже розтанув. Щебетали пташки, гілля дерев укривав перший дрібненький поріст. І головне — знову з'явилася здобич. Уже значно легше було поповнити запаси свіжини, тож уперше за багато повені усі коти у Клані були ситі.

Коли Вогнесерд увійшов на терен, королеви саме витягали з ясел стару підстилку. Він кинув свою здобич на купу свіжини і відразу ж рушив їм на допомогу, втішений тим, що Хмарко теж допомагав кицькам.

— Я покажу кошенятам Ряболицьої, де знайти гарний мох! — гордо нявкнув він, тягнучи за собою чималий клапоть підстилки.

— Добра думка, — погодився Вогнесерд.

Він помітив, що навіть коли Тигрокіготь звільнив Хмарка від його обов'язку глядіти старійшин, той все одно увивався біля них і допомагав. Можливо, в кошеняті нарешті зажевріла якась іскорка відданості своєму названому Кланові.

— Але борсуків усе одно стережися!

Тоді Вогнесерд побачив Злотоквітку, що виходила з гнізда, котячи перед собою клубок моху. Її живіт округлився під вагою кошенят, яких вона виношувала.

— Привіт, Вогнесерде, — нявкнула королева. — Чи ж не чудово знову побачити сонечко?

Вогнесерд приязно лизнув їй плече.

— Скоро новолист, — нявкнув він. — Саме вчасно для твоїх кошенят. Якщо ти... — він урвав мову й озирнувся, почувши позаду себе голос Тигрокігтя.

— Вогнесерде, раптом тобі нічим більше зайнятися, крім як лялякати з королевами, я маю для тебе доручення, — прогарчав воєвода.

Вогнесерд прикусив язика, щоб випадково не нагрубіянити. Він полював цілісінький ранок, і оце щойно на хвильку спинився перевести дух та поговорити зі Злотоквіткою.

— Я хочу, щоб ти повів патруль уздовж нашої межі з Річковим Кланом, — правив воєвода. — Там уже кілька днів не було жодного кота. Тож тепер, коли походить сніг, треба поновити мітки. І переконайся, що Річкові коти не полюють на наших землях. А якщо полюють, ти сам знаєш що робити!

— Добре, Тигрокігто, — нявкнув Вогнесерд.

Мабуть, їжаки все-таки вчаться літати, подумав він, якщо вже Тигрокіготь поставив його на чолі чатових! А тоді збегнув, що воєвода був надто розумним, аби виявляти відкриту неприязнь перед усім Кланом. Ні, Тигрокіготь буде ставитися до

нього так само, як і до решти вояків, щоб його ворожості не помітила Синьозірка.

«Я все ще тобі не довірю!» — подумав Вогнесерд. А вголос нявкнув:

— Кого мені брати?

— Та кого завгодно. Чи тебе за лапку відвести? — пирхнув воєвода.

— Ні, Тигрокігтю.

Вогнесерд уже заледве стримувався. Ох, як же радо він би врізав пазурами прямісінько в пошрамовану морду воєводи. Натомість квапливо розпрашивався зі Злотоквіткою й попрямував до вояцького кубла. Там була Піскошторма, вона лежала на боці та енергійно вмивалася, а Сіросмуг із Вітрогоном ділились язиками.

— Хто зі мною на патрулювання? — гукнув Вогнесерд. — Тигрокігтю хоче, щоб ми перевірили кордони з Річковим Кланом.

Сіросмуг після слів про Річковий Клан миттю підвівся, а от Вітрогон не дуже поспішав. Піскошторма перервала вмивання і глянула на Вогнесерда.

— Саме тоді, коли я сподівалася на хвилину спокою, — поскаржилася вона. — А то від світанку вже полюю.

Тон вояовниці був цілком приязний, геть не схожий на той, який він чув від неї, коли тільки потрапив до Клану. Заледве Вогнесерд устиг про це подумати, як вона підвелається й обтрусилася.

— Але нічого, — продовжила Піскошторма. — Веди.

— Як щодо твого учня? — запитав Вогнесерд Сіросмуга. — Не хочеш і його взяти?

— Білошторм і Мишошубка позабирали новаків, — пояснив Вітрогон. — Усіх до одного — ну й дурні! Полюють свіжину для старійшин.

Вогнесерд вийшов із табору, відчуваючи, як поколюють його лапи, коли він стрибає улоговиною. Уже кілька повенів не було нагоди добре побігати, не відморожуючи ноги у снігу, тож йому хотілося розім'яти м'язи.

— Рушимо до Сонячних Скель, — нявкнув Вогнесерд. — А звідти вгору межею до Чотиридерева.

Він біг достатньо повільно, щоб помітити вже готові розпуститися діамантово-зелені пагони свіжого орляка і перші бліді пуп'янки первоцвітів, що прокльовувалися зі своїх зелених прихистків. Повітря повнилося щебетом і свіжими запахами рослин.

Коли патруль вибрався на край лісу, Вогнесерд сповільнився і перейшов на ходу. Ген попереду шуміла ріка, нарешті звільнена від крижаних кайданів.

— Ми майже на кордоні, — тихенько нявкнув він. — Тепер треба бути напоготові. Тут можуть з'явитися Річкові коти.

Сіросмуг спинився і розтулив щелепи, щоб увібрати принесені вітром запахи.

— Нікого не відчуваю, — доповів він.

Вогнесерд подумав, що його друг, мабуть, розчарований відсутністю Срібнострумки.

— Та ѿї у Річкових котів зараз має бути багато здобичі, якщо вже річка скресла, — додав Сіросмуг. — Чого б їм красти нашу здобич?

— Я б не довірював Річковому Клану, — прогарчав Вітрогон. — Вони б і твоє хутро зі шкури вкрали, якби ти відвернувся.

Після цих слів Сіросмут уже готовий був спалахнути.

— То ходімо, — нетерпляче няvkнув Богнесерд, намагаючись відволікти свого друга, перш ніж той бовкне щось і видасть свою віданість одразу двом Кланам. — Гайда.

Він швидко кинувся в бік узлісся і вибіг на відкриті землі. Побачене змусило його різко загальмувати, а спогади про дивний сон вдарили його, наче обухом.

Просто перед ними земля плавно йшла під ухил, спускаючись до річки — чи того, що раніше було річкою. Напоєна талим снігом, швидкоплинна річка розмила береги й піднялася, розлившись аж на молоду зелену траву і спинившись за кролячий стрибок від Богнесерда.

Над водою ледь виднілися чубчики рогози, а Сонячні Скелі здавалися лише купкою сірих острівців посеред бліскотливого сріблястого плеса.

Так, відлига нарешті настала, але з нею прийшла і повінь.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 11

— Милий Зореклане! — зойкнула Піскошторма.

Вогнесердові забило подих від жаху. Він умить упізнав блискучий безмір води і згадав лиховісні слова Плямолистки: «Вода може загасити вогонь».

Вогнесерд настільки відволікся, намагаючись зрозуміти, чим ця повінь може загрожувати Кланові, що не помічав спроб Сіросмуга привернути його увагу, аж поки той не притулився до нього боком. Бурштинові очі товариша панічно палали. І не дивно — він переймався долею Срібнострумки.

З боку Річкового Клану берег був нижчий, отже, вода могла все затопити. А щодо табору на острові... Вогнесерд гадав, чи залишився від нього хоч сухий клаптик. Незважаючи на все, він встиг полюбити Срібнострумку, коли познайомився з нею близче, і пройнявся глибокою повагою до Мрячконіжки та Сіротоні. Важко було уявити, що вони мусили переселитися зі свого табору або — ще гірше — потонули.

Вітрогон підступив до краю води і глянув на інший берег.

— Річковому Кланові це не сподобається, — сказав він. — Але в цьому є й перевага для нас: вони не зможуть зайти на нашу територію.

Вогнесерд відчув, як напружився Сіросмуг, почувши нотку задоволення в голосі Вітрогона. Він кинув на товариша застережливий погляд, а вголос зауважив:

— Ми тепер не можемо патрулювати кордон. Краще повернутися до табору та доповісти про це. Ходімо, Сіросмуже, — твердо додав Вогнесерд, помітивши, як його друг ще раз схвилювано глянув на противлежний берег.

* * *

Як тільки Синьозірка дізналася новини, вона заскочила на Високий Камінь і видала звичний клич:

— Нехай усі коти, достатньо дорослі для полювання, прийдуть під Високий Камінь на зборище Клану.

Одразу звідусіль почали збігатися коти. Богнесерд зайняв своє місце попереду гурту. Він роздратовано помітив, що Хмарко прискакав за Ряболицею, хоча був ще замалий для зборища. Біля входу в тунель із папороті слухали Жовтоікла та Попелапка. Навіть Хвостолом вийшов зі свого кубла — його привела Мишошубка.

Світлий ранок закінчувався. Хмари скупчилися і затулили сонце. Легкий подув змінився сильним вітром і зараз розгулював галевиною, змушуючи третіти всіх котів під Високим Каменем. Богнесерд також дрижав, хоча й не знав напевне, від холоду чи від тривоги.

— Коти Громового Клану, — почала Синьозірка. — Нашому табору загрожує велика небезпека. Сніг розтанув, і річка вийшла з берегів. Частину наших земель уже затопило.

У натовпі почалася метушня, але Синьозірка підняла голос, який залунав понад зойками:

— Богнесерде, розкажи Кланові, що ти бачив.

Він підвівся і почав описувати, як розлилася річка біля Сонячних Скель.

— Але що нам до того? — нявкнув Темносмуг, коли Богнесерд закінчив розповідь. — У нас є вдосталь здобичі на тій землі, що залишилася. Нехай Річковий Клан переймається повенями.

Дехто замуркотів, погоджуючись, хоча Вогнесерд помітив, що Тигрокіготь мовчав. Воєвода непорушно сидів біля піdnіжжя Високого Каменя і лише раз у раз посмикував хвостом.

— Тиша! — крикнула Синьозірка. — Вода може дістатися сюди раніше, ніж ми помітимо. Це важливіше за ворожнечу між Кланами. Я не хочу потім дізнатися, що якийсь Річковий кіт загинув під час повені.

Вогнесерд помітив вогник у її очах, ніби її слова мали значно глибший сенс. Він пригадав, як провідниця розлютилася після його розповіді про зустріч із Річковими вояками. Та зараз здавалося, що вона співчуває їм. Можливо, Синьозірка пригадала власних загиблих кошенят.

Плямошкур виступив з-поміж старійшин.

— Я пам'ятаю, як востаннє розлилася річка — це було багато повені тому. Тоді потонуло чимало котів. І здобичі теж. Ми всі голодували, хоч і мали сухі лапи. Це проблема не лише Річкового Клану.

— Гарно сказано, Плямошкуре, — нявкнула Синьозірка. — Я теж пам'ятаю ті часи, і тоді я молилася, щоб вони більше ніколи не повторилися. Та якщо вже так трапилося, слухайте мій наказ. Жоден кіт не повинен виходити з табору сам. Кошенятам та новакам дозволяється залишати табір лише у супроводі принаймні одного вояка. Патрулі повинні розвідувати межі повені — Тигрокігто, це під твоїм контролем.

— Так, Синьозірко, — нявкнув воєвода. — Я також розішлю мисливські патрулі. Нам потрібно поповнити запас здобичі, перш ніж вода підійде.

— Добра ідея, — погодилася Синьозірка. Вона знову підвищила голос, щоб звернутися до цілого Клану. — Збори закінчено. Повертайтесь до своїх обов'язків.

Провідниця легко сплигнула з Високого Каменя і пішла поговорити з Плямошкуром та іншими старійшинами.

Вогнесерд чекав, щоб дізнатися, чи відправлять його у патруль. Раптом він помітив Сіросмуга, який намагався вислизнути непоміченим із групки котів. Вогнесерд попрямував слідом і наздогнав його аж біля ялівцевого тунелю.

— Куди це ти зібраєшся? — зашипів він. — Синьозірка ж тільки-но наказала нікому не виходити самому.

Сіросмуг озирнувся і подивився на друга.

— Вогнесерде, я *мушу* побачити Срібнострумку, — відповів він. — Я маю впевнитися, що з нею все гаразд.

Вогнесерд роздратовано зітхнув. Він розумів почуття товариша, але той міг вигадати і кращий час, щоб зустрітися з подружкою.

— Як ти дістанешся на той берег?

— Якось упораєшся, — похмуро пообіцяв Сіросмуг. — Це ж усього лише вода.

— Не будь таким мишоголовим! — крикнув Вогнесерд, згадавши, як Сіросмуг провалився під лід і Срібнострумка його рятувала. — Ти вже одного разу мало не втопився, забув? Чи тобі мало?

Сіросмуг не відповів. Він лише обернувся і попрямував далі до тунелю.

Вогнесерд озирнувся через плече. На галевині Тигрокіготь розподіляв котів на невеликі команди для патруля.

— Стій, Сіросмуже! — зашипів Вогнесерд, спиняючи друга біля входу в тунель. — Зачекай там.

Коли Сіросмуг послухав його, він побіг через галявину до воєводи.

— Тигрокігтю! — нявкнув він. — Я і Сіросмуг готові вирушати. Ми перевіримо кордон нижче Сонячних Скель, гаразд?

Воєвода примружив очі. Він був незадоволений з того, що Вогнесерд дозволив собі обирати власний маршрут. Та для відмови не було причин, особливо коли неподалік сиділа Синьозірка.

— Добре, — гаркнув Тигрокігтю. — Спробуйте щось уполяювати перед тим, як повернутися до табору.

— Так, Тигрокігтю, — відповів Вогнесерд і кивнув, а тоді прожогом кинувся до Сіросмуга.

— Гаразд, — сказав він задихано, — ми йдемо в патруль, тож тепер ніхто не буде дорікати за нашу відсутність.

— Але ти... — почав було Сіросмуг.

— Я знаю, що тобі треба піти. Але я йду з тобою.

Вогнесерд відчув укол совісті. Навіть під час патрулю ім не можна було перетинати кордон. А якщо дізнається Синьозірка? Вона буде не в захваті від того, що двоє її вояків переходили на ворожу територію і ризикували своїм життям саме зараз, коли вони настільки потрібні Громовому Кланові. Та Вогнесерд просто не міг відпустити Сіросмуга самого. Його могло б віднести водою, і вони б ніколи більше не побачилися.

— Дякую, друже, — промуркотів Сіросмуг, коли коти виходили з тунелю. — Я цього не забуду.

Двійко вояків пліч-о-пліч дерлися вгору крутим кам'янистим схилом. Коли вони повернули до лісу, йдучи по слідах попереднього патруля, Вогнесерд помітив, як намок

ґрунт. Земля була такою вологою, ніби щойно пройшла велика злива. І це сюди ще не сягнула річка.

Друзі дійшли до краю лісу, і Вогнесерд усвідомив, що вода ще підійшла. Сонячні Скелі вже майже затонули, їх щільно обмивала течія.

— Ми ніколи не дістанемося іншого берега, — нявкнув рудий вояк.

— Спробуймо нижче за течією, — запропонував Сіросмуг. — Там можна буде перескочити по камінню.

— Можемо спробувати, — непевно нявкнув Вогнесерд. Він уже збирається піти слідом за товаришем, аж раптом почув тоненьке завивання, яке долинало через шум вітру та течії.

— Зачекай, — крикнув він. — Ти це чув?

Сіросмуг обернувся, і обое котів застигли на місці з нашорошеними вухами. Тоді звук почувся знову — панічний нявкіт кошенят, які потрапили в халепу.

— Де вони? — нявкнув Вогнесерд, виглядаючи серед дерев. — Я їх не бачу!

— Там, — Сіросмуг махнув хвостом у напрямку Сонячних Скель. — Вогнесерде, вони втонули!

Вогнесерд побачив купку гілля і сміття, яку течія несла прямо на Сонячні Скелі. Двійко кошенят намагалися втриматися на ній. Вони роззвивили свої крихітні ротики від страху і пронизливо нявчали. Зараз купка забуксувала, але течія з кожною секундою могла зірвати малих і понести далі.

— Побігли! — гукнув він Сіросмугові. — Нам треба якось до них дістатися.

Глибоко вдихнувши, Вогнесерд пірнув у потік. Холодна вода відразу промочила шерсть, і його мало не скопила судома. Течія

була настільки стрімкою, що йти було майже неможливо.

Сіросмуг зайшов у річку за ним, але коли вода намочила його живіт, він зупинився.

— Вогнесерде... — задихався сірий вояк.

Рудий кіт обернувся і підбадьорливо кивнув. Він розумів, як річка лякала Сіросмуга, адже той мало не втонув десь повню тому.

— Стій там, — нявкнув Вогнесерд. — Я спробую підштовхнути їх до тебе.

Сіросмуг кивнув. Він так сильно тримтів, що не міг говорити. Вогнесерд пройшов уперед ще кілька кроків, а тоді почав плисти, інстинктивно відштовхуючись лапами від темної води. Кошенята були над Сонячними Скелями. Якщо Зореклан змилостивиться, течія віднесе його прямо до них.

На мить Вогнесерд випустив котиків із поля зору через хвілі, які здійняв вітер. Та попереду все ще чулося перелякане нявчання. Біля нього виринув гладенький сірий виступ Сонячних Скель. Вояк сильно відштовхнувся, на якусь мить злякавшись, що його віднесе повз камінь.

Течія закрутилася. Вогнесерд активно загрібав лапами, але річка все ж таки віднесла його до каменя. Йому перебило подих. Кіт видряпався нагору і знову кинувся у стрімкий потік. Раптом він опинився прямісінько біля двох кошенят.

Вони були дуже маленькі, напевно, ще навіть не вміли самі їсти. Одне було чорне, а інше — сіре. Їхнє хутро поприлипало до маленьких тілець, а яскраві блакитні очі були сповнені жаху. Кошенята сиділи, попригинавшись, на купі сплутаних гілок, листя і сміття Двоногів, але коли побачили Вогнесерда, то почали дряпатися до нього. Купа перехилилася, і котики почали плакати ще сильніше від того, що їх намочила вода.

— Сядьте тихо! — крикнув Вогнесерд, навіжено перебираючи лапами, щоб утриматися на місці. Він замислився, чи зможе вилізти на камінь і витягнути нагору кошенят. Хтозна, скільки в нього є часу, поки Сонячні Склі повністю накриє вода. Найкращою ідеєю досі залишалося штовхати пліт до Сіросмуга. Він озирнувся і побачив, що його друг уже спустився за течією і став так, щоб можна було зручно ловити кошенят.

— Ну, що ж, — пробурмотів Вогнесерд. — Зореклане, допоможи.

Він відштовхнувся від каменя, ткнувшись мордою в купу, щоб було зручно направляти її за течією. Двійко кошенят зарюмсали і притислися до гілок.

Вогнесерд з останніх сил штовхав пліт носом і лапами. Його кінцівки знемагали від утоми. Хутро все намокло, а вода була така крижана, що він ледве дихав. Підвівши голову, кіт раптом із жахом зрозумів, що не бачить Сіросмуга і взагалі берег. Йому здавалося, ніби на світі більше нічого немає, крім бурхливого потоку, купи гілок і двох наляканіх кошенят.

Тоді він почув голос Сіросмуга, який лунав десь поблизу:

— Вогнесерде! Вогнесерде, сюди!

Вогнесерд знову штовхнув пліт, намагаючись спрямувати його на голос друга. Він віддалився, і його голова занурилася у воду. Кашляючи й давлячись, кіт пробирається до берега. Усього за кілька хвостів від нього на суші стояв Сіросмуг.

На мить Вогнесерд подумав, що вони вже майже припливли. Він глянув на кошенят, і раптом його пройняв жах. Їхній пліт розвалювався!

Вогнесерд безпомічно спостерігав, як гілки під сірим котиком розступилися, і його забрала течія.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 12

— Hi! — закричав Сіросмуг, кидаючись до потопаючого кошеняти.

Вогнесерд втратив їх із поля зору. Кошеня, що залишилось на плаву, жалібно квиліло. Воно намагалося зачепитися за тростину, яку відносило течією. З останніх сил Вогнесерд припустив уперед, вхопився зубами за карк маляти і відштовхнувся, намагаючись вибратися на сухе.

За кілька митей він відчув під лапами камінці і спромігся стати. Напівмертвий від виснаження, вояк виповз на берег і поклав кошеня на траву одразу ж над лінією води. Маленькі оченята досі були заплющені, Вогнесерд не був навіть певен, чи живий ще цей малюк.

Глянувши вниз за течією, він побачив, як Сіросмуг також вибирається на мілке, міцно тримаючи зубами сіре кошеня. Сірий кіт підійшов до Вогнесерда і лагідно опустив маля на землю.

Вогнесерд торкнувся носом до обох кошенят. Вони лежали нерухомо, але їхні бочки рівномірно підіймалися та спадали — малюки дихали.

— Дяка Зореклану, — пробурмотів Вогнесерд.

Він заходився вилизувати чорне кошеня так, як це, за його спостереженнями, робили королеви в яслах. Кицьки-матусі проводили язиком проти шерсті, щоб збадьорити кошеня і зігріти його. Сіросмуг присів біля друга і робив те саме із сірим кошеням.

Невдовзі чорне здригнулося і викашляло трохи річкової води. Сіре не опритомнювало трохи довше, але нарешті також закашлялось водою й розплющило оченята.

— Вони живі! — сповненим полегшення голосом вигукнув Сіросмуг.

— Так, але без мами довго не протягнуть, — зауважив Богнесерд. Він обережно обнюхав чорне кошеня. Річкова вода змила більшість запахів його Клану, але слабенька нотка ще відчуvalась.

— Річковий Клан, — нявкнув він, геть не здивувавшись. — Треба забрати їх додому.

Із Богнесерда миттю випарувалося все завзяття на думці про те, що доведеться перепливати повноводну річку. Він мало не втонув, рятуючи цих кошенят, і зараз почувався геть виснаженим. Його лапи змерзли й задубіли, а шерсть промокла до самої шкіри. Зараз йому найбільше хотілося залізти до свого кубла і проспати там цілу повню.

Сіросмуг, який досі не відходив від сірого кошенята, здається, почувався так само. Його густе хутро обліпило тіло, а бурштинові очі були широко розплющені від тривоги.

— Думаеш, ми зможемо перебратися на той бік? — нявкнув він.

— Ми мусимо, або кошенята загинуть, — зусиллям волі звівшись на лапи, Богнесерд знову підняв чорне кошеня за карк і рушив униз за течією. — Подивимось, може, як ти кажеш, вдастся перейти по камінню.

Сіросмуг рушив за ним, несучи кошеня понад мокрою травою, до води.

Коли ріка трималася берегів, випнуте з-під води каміння забезпечувало легкий шлях до земель Річкових котів. Найдовший стрибок із каменя на камінь був лише у хвіст довжиною, і Річковий Клан міг контролювати землі обабіч річки.

Зараз же паводок повністю вкрив камені. Але там, де вони колись випиналися понад водою, зараз навпоперек через річку лежало лише мертвє повалене дерево з оббілоаною корою. Вогнесерд вирішив, що деякі його гілки, мабуть, зачепилися за підводне каміння.

— Хвала Зореклану! — вигукнув він. — Можемо перейти по дереву.

Вояк якомога міцніше схопив кошеня й увійшов у воду, прямуючи до тріснутої основи стовбура. Кошеня, побачивши такий вир за якийсь мишачий хвіст від свого носа, заходилося нявкотіти і безсило відбиватися.

— Ану тихо, ви обое, — гаркнув Сіросмуг, на мить опустивши своє кошеня на землю, щоб міцніше вхопитися. — Підемо шукати вашу маму.

Вогнесерд не був певен, що перелякане кошеня все зрозуміло, але воно принаймні знову розслабилось, тож його було легше нести. Вояку довелося високо підняти голову, щоб не намочити малюка дорогою до дерева. На щастя, плисти не довелося, і Вогнесерд учепився лапами в м'яку, прогнилу деревину. Опинившись нагорі, він з усіх сил намагався не зісковзнути із гладенького, слизького стовбура. Лапа за лапою, обережно, наче малюючи пряму лінію, Вогнесерд рушив до протилежного берега. За ним шумувала ріка, раз у раз захльостуючи стовбур, ніби пориваючись понести його і котів за собою, униз за течією. Вогнесерд озирнувся на Сіросмуга, який ішов услід, обличчя друга виражало суцільну зосередженість.

На дальньому кінці стовбур переходив у суцільне плетиво зламаних гілок. Вогнесерд виглядав, де можна протиснутися крізь них так, щоб не ушкодити малого. Усе важче було знайти місце, щоб безпечно ступити. Уже не було жодної гілки, здатної витримати його вагу, а до протилежного берега ріки залишалося ще кілька лисячих хвостів. Вогнесерд глибоко вдихнув, низенько присів і стрибнув. Передні його лапи вдарились об тверду землю

берега, а задні ще шалено борсалися в бистрині потоку. На них ринула вода, і кошеня знову почало смикатися. Вогнесерд міцно стиснув зуби на його карку і, впившись пазурами в м'яку землю, продовжував дертися вгору, аж поки опинився на безпечному березі. Він зробив іще декілька кроків і нарешті лагідно опустив малого.

Роззирнувшись, Вогнесерд побачив, що Сіросмуг виповзає з води трошки нижче за течією. Сірий вояк опустив кошеня на траву й обтрусився від води.

— Яка ж гидотна річкова вода, — плюнув він.

— Подивись на це позитивно, — запропонував Вогнесерд. — Принаймні вона відіб'є твій запах. Річкові коти тепер не дізнаються, що то ти був вояком, який зайшов у їхні угіддя. Бо якби дізналися...

Він затнувся, коли троє котів вилетіли з кущів просто позаду Сіросмуга. Упізнавши Леопардошубку, воєводу Річкового Клану, і вояків — Чорнокігтя і Каменешуба, Вогнесерд уже почав подумки готуватися до найгіршого. Змусивши себе зрушити з місця, він пройшов уздовж берега і став поруч із Сіросмугом, який також звівся на лапи. Друзі зустріли ворогів пліч-о-пліч.

Вогнесерд подумав, чи не підслухали, бува, Річкові вояки його із Сіросмугом бесіду. Громові коти були надто виснажені, щоб вистояти в бійці проти патруля сильних, свіжих вояків. Вогнесердові аж у голові запаморочилося, коли він спробував зосередитись для бійки і підготувати до неї свої геть замерзлі лапи. Але, на його величезне полегшення, Річкові коти спинилися за кілька хвостів від них.

— І що ж це? — прогарчала Леопардошубка.

Її плямиста золотава шерсть наїжачилася, а вуха прищулились.

Чорнокігт, що став біля неї, закопилив губи увищирі.

— Чому ви влізли на наші землі? — вимогливо запитав він.

— Ми не власили, — тихенько нявкнув Богнесерд. — Ми витягли з річки двох ваших кошенят.

— Ви думасте, ми це заради забави ледь не загинули? — не стримався Сіросмуг.

Каменешуб підійшов, щоб обнюхати кошенят.

— А й справді! — його блакитні очі розширились від подиву. — Це кошенята Мрячконіжки!

Річкова королева недавно привела кошенят, і Богнесерд знов про це. Але він навіть не здогадувався, що це ті самі врятовані малюки. Зараз Богнесерд навіть сильніше зрадів, що вони із Сіросмугом врятували малих. Але Річкові коти не мали здогадатися, що Мрячконіжка мала друзів у Громовому Клані.

Проте Леопардошубка не квапилася розслаблятися.

— Як нам знати, що ви намагалися врятувати цих кошенят? — виширилась вона. — Może, ви хотіли їх украсти.

Богнесерд витріщився на неї. Важко було повірити, що їх звинувачують у викраденні, адже вони із Сіросмугом ризикували життям у цьому потоці.

— Не будь такою мишоголовою! — кинув він. — Ніхто з Громового Клану не намагався викрасти ваших кошенят, коли ми могли просто перейти річку по кризі. Чого б це нам зараз таке робити? Ми ж самі мало не загинули!

Леопардошубка замислилась, але Чорнокіготь рушив уперед і агресивно потягнувся до Богнесердового обличчя. Рудий вояк зашипів, готовий відбити удар.

— Чорнокігтю! — гостро нявкнула Леопардошубка. — Назад! Ці коти все пояснять Кривозору. От і побачимо, чи він їм повірить.

Вогнесерд уже відкрив рота, щоб заперечити, але слова так і залишилися несказаними. Їм доведеться піти з Річковими котами. Вони із Сіросмугом були настільки виснажені, що не мали жодного шансу на перемогу в бійці. Принаймні так Сіросмуг зможе дізнатися, як там Срібнострумка.

— Гаразд, — нявкнув Вогнесерд. — Сподіваюся тільки, що ваш провідник бачить те, що в нього перед носом.

Леопардошубка рушила вздовж берега. Чорнокіготь, уявивши одне кошеня, загрозливо крокував біля Вогнесерда із Сіросмугом, а Каменешуб замикав процесію, несучи іншого малюка.

Коли вони досягли табору Річкового Клану, Вогнесерд побачив, що їхній острів тепер відділяв від берега широкий канал. Низько схилене гілля верб полоскалося у воді. У просвітах не було видно жодного кота, зате Вогнесерд ясно бачив срібну воду, що плюскотіла серед кущів навколо табору.

Леопардошубка спинилася, стривожено дивлячись на острів.

— Вода ще піднялася, відколи ми пішли з табору, — нявкнула вона.

Поки воєвода говорила, на схилі, де Вогнесерд із Сіросмугом колись ховалися перед зустріччю із Срібнострумкою, пролунав крик:

— Леопардошубко! Сюди!

Озирнувшись, Вогнесерд побачив Кривозора, який виходив з-під прихистку чагарів. Світла плямиста шубка провідника геть промокла, хутро стиричало навсібіч, а звихнена набік щелепа надавала йому такого вигляду, наче він сміється з патруля та його в'язнів.

— Що трапилось? — запитала Леопардошубка, щойно вони підійшли до Кривозора.

— Табір затопило, — відповів провідник. Його голос був безбарвний і надламаний. — Довелось перейти сюди.

Поки він говорив, ще двоє чи троє котів обережно вийшли з кущів. Вогнесерд помітив, як просвітлів Сіросмуг, побачивши серед них Срібнострумку.

— І що ж ви нам принесли? — мовив далі Кривозір. Він примружив очі, глянувши на Вогнесерда і Сіросмуга. — Шпигунів Громового Клану? Наче нам і без того мало клопотів!

— Вони знайшли кошенят Мрячконіжки, — пояснила йому Леопардошубка, даючи знак Чорнокігтю й Каменешубу принести кошенят. — Кажуть, що витягли їх із ріки.

— Жодному слову не вірю! — крикнув Чорнокігтоль, опустивши кошеня на землю. — Не можна вірити Громовим котам.

На загаді про кошенят Срібнострумка повернулася і знову зникла в кущах. Кривозір підійшов уперед і обнюхав два нерухомі клубочки хутра. Кошенята поволі очунювали від заціпеніння і вже намагалися сісти, хоч і досі були мокрі з голови до лап.

— Кошенята Мрячконіжки зникли, коли затопило табір, — зауважив Кривозір, звертаючи холодний погляд своїх зелених очей на Вогнесерда і Сіросмуга. — Як сталося, що їх знайшли у вас?

Друзі обмінялися кислими поглядами, обое були роздратовані від перевтоми.

— Ми перепливли річку, — саркастично нявкнув Вогнесерд. — Пробралися до вашого табору так, що нас ніхто не помітив, а тоді...

Його перебив гучний крик. Мрячконіжка вилетіла з кущів і кинулася просто до них.

— Мої кошенята! Де мої кошенята?

Вона припала біля малих, що лежали там, як дві пухнасті купки нещастя. Королева ошаліло роззиралася навсібіч, наче ще якісь коти хотіли їх у неї відібрати. Тоді почала ретельно вилизувати кошенят, намагаючись приголубити обох одночасно. Каменешуб притиснувся до неї та заходився бурмотіти їй на вухо якісь заспокійливі слова.

Срібнострумка вийшла з кущів слідом за Мрячконіжкою і спинилася біля свого батька, Кривозора, не зводячи очей з Громових котів. Вогнесерд із величезним полегшенням побачив, як її погляд байдуже ковзнув Сіросмугом. Вона їх не видасть, він був певен цього.

Услід за Срібнострумкою виходили все нові й нові коти, зацікавлено обступаючи патруль і Громових вояків. Вогнесерд упізнав Сіротоню, яка теж не подала й знаку, що бачила його раніше, та Багношуба — Річкового медикота. Багношуб присів біля Мрячконіжки, оглядаючи її кошенят.

Усі коти були наскрізь промоклі. Шерсть щільно обліплювала їхні тіла, тож було помітно, що вони ще худіші, ніж зазвичай. Вогнесерд завжди уявляв собі Річкових котів тлустими і ситими, добре відгодованими річковою рибою. Але Срібнострумка розповіла йому, що Двоноги під час зеленлистої таборували десь біля річки і за той час украли всю їхню здобич. Двоноги давно вже пішли з лісу, але Річковий Клан не міг рибалити, поки вода була скута кригою. А тепер замість того, щоб принести їм довгоочікувану здобич, річка і зовсім вигнала котів із табору.

Незважаючи на свої жалощі, Вогнесерд не міг не помітити неприязнь у їхніх очах і ворожість, яку виказували прищулені вуха та нервові помахи хвостами. Громовим воякам доведеться неабияк постаратися, аби переконати Кривозора, що вони й справді врятували кошенят.

Але провідник принаймні дав їм можливість усе пояснити.

— Розкажіть, що сталося, — наказав Кривозір.

Вогнесерд почав із того моменту, коли він почув квиління кошенят і побачив, як вони чіпляються за купку гілля посеред ріки.

— Відколи це Громові коти стали ризикувати життям заради нас? — зневажливо втрутився Чорнокігтъ, коли Вогнесерд описував, як вони витягували кошенят із бистрини на берег.

Вогнесерд стримав злостибу відповідь, уже готову зірватися з його язика, а Кривозір зашипів на свого вояка:

— Цить, Чорнокігтъ! Хай говорить. Якщо він бреше, ми невдовзі про це дізнаємось.

— Та не бреше він, — озвалася Мрячконіжка, все ще заходячись біля своїх малюків. — Ну чого б це Громовий Клан крав кошенят, коли коти у всіх Кланах і так заледве можуть себе прогодувати?

— Вогнесердова історія цілком правдоподібна, — спокійно озвалася Срібнострумка. — Нам же довелось покинути табір й укритися в цих кущах, коли вода знову почала підніматися, — пояснила вона Вогнесердові. — А коли ми прийшли по кошенят Мрячконіжки, то знайшли тільки двох. Ще двоє зникли. Ясла залило водою. Кошенят, мабуть, змило вниз до річки — туди, де ви їх знайшли.

Кривозір кивнув, і Вогнесерд збагнув, що ворожість Річкових котів поволі вщухала — усіх, окрім Чорнокігтя, який гидливо форкнув і повернувся до Громових вояків спиною.

— Що ж, у такому разі ми дуже вам вдячні, — нявкнув Кривозір, хоч і вельми неохоче. Наче йому боліла сама думка про те, що він може чимось завдячувати Громовим котам.

— Так, — нявкнула Мрячконіжка. Вона знову підвела очі, в яких справді сяяла вдячність. — Без вас мої кошенята загинули

6.

Вогнесерд опустив голову, а тоді мимохітъ запитав:

— Що ми можемо для вас зробити? Якщо ви не можете повернутися до табору, а через повінь їжі обмаль...

— Не потрібна нам допомога від Громового Клану, — гаркнув Кривозір. — Річкові коти і самі можуть про себе подбати.

— Не будь дурнем, — озвалася Сиротоня, зиркнувши на провідника. Вогнесерд відчув нову хвилю поваги до неї. Йому подумалось, що небагато котів наважилися б розмовляти із Кривозором таким тоном. — Щось ти аж занадто гордий став, — не вгавала старенка. — Як же ми себе прогодуємо під час відлиги? Риби ж немає. Ріка отруена, сам знаєш.

— Що? — зойкнув Сіросмуг, а Вогнесерд був занадто приголомшений, щоб бодай подати голос.

— То все провина Двоногів, — пояснила ім Сиротоня. — Ще під час останнього новолисту річка була чистенька і кишіла рибою. А тепер її забруднило сміття Двоногів з того їхнього табору.

— І риба вся потруїлася, — додав Багношуб. — Коти, котрі їли ту рибу, захворювали. Я за час гололисту вилікував від болю в животі більше котів, ніж відколи став медикотом.

Вогнесерд витріщився на Сіросмуга, а тоді знову перевів погляд на голодних Річкових котів. Більшість із них уникали дивитися йому в очі, наче соромилися, що кіт з іншого Клану дізнався про їхні проблеми.

— То давайте ми допоможемо, — звернувся він до всіх. — Ми полюватимемо на своїх землях і будемо приносити здобич вам, поки не зійде паводок і ріка не очиститься.

Вимовляючи цю пропозицію, він уже зновував, що порушує вояцький правильник, який вимагав безроздільної відданості власному Кланові. Синьозірка просто ошаліє, якщо дізнається, що він надумав ділитись дорогоцінною здобиччю Громового Клану. Але Вогнесерд не міг змусити себе просто так залишити інший Клан у скрутному становищі. «Синьозірка сама сказала, що наш добробут залежить від того, що в лісі є чотири Клани, — нагадав він собі. — Така воля Зоряного Клану».

— Ви справді так зробите? — повільно запитав Кривозір, підозріливо примруживши очі.

— Так, — нявкнув Вогнесерд.

— Я допомагатиму, — пообіцяв Сіросмуг, на мить зиркнувши на Срібнострумку.

— Тоді Клан дякує вам, — крекнув Кривозір. — Жоден мій кіт не зупинить вас на наших землях, аж поки спаде вода і ми зможемо повернутись до тaborу. Але після цього ми самі будемо про себе дбати.

Провідник повернувся і рушив до кущів. Коти сумирно рушили за ним, дорогою раз у раз озираючись на Вогнесерда і Сіросмуга. Не всі вони (Вогнесерд це ясно бачив), довіряли їхній пропозиції допомогти.

Останньою пішла Мрячконіжка, позводивши своїх малят на лапки і повівші їх угору схилом.

— Дякую вам обом, — промурмотіла вона. — Я цього не забуду.

Вогнесерд і Сіросмуг залишилися геть самі, коли всі Річкові коти розчинилися в хащах кущів. Коли друзі вже рушили униз схилом, назад до річки, Сіросмуг похитав головою, наче сам собі не вірив.

— Полявати для іншого Клану? Ми, певно, подуріли.

— А що ще ми мали робити? — заперечив Вогнесерд. — Залишити їх голодувати?

— Hi! Але тепер треба бути дуже обережними. Від нас лишиться вороняче ідоло, якщо про це дізнається Синьозірка.

«Або Тигрокіготь, — подумки додав Вогнесерд. — Він уже підозрює, що у нас із Сіросмугом є друзі в Річковому Клані. І ми за крок від того, щоб він довів це».

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 13

Був холодний похмурий ранок. Вогнесерд знехотя виповз із тепленького гніздечка і пішов будити Сіросмуга.

— Що? — Сіросмуг смикнувся і знову вмостиився, прикривши хвостом носа. — Вогнесерде, забираїся.

Вогнесерд опустив голову і штурхнув широке сіре плече.

— Ходімо, Сіросмуже, — прошепотів він другові на вухо. — Треба полювати для Річкового Клану.

На цих словах Сіросмуг нарешті підвівся і роззявив щелепи, несамовито позіхаючи. Вогнесерд був не менш втомлений. Забезпечення Річкового Клану свіжиною вкупі з іхніми безпосередніми обов'язками у Громовому Клані забирало весь час і сили. Друзі вже кілька разів переходили річку зі здобиччю, і досі їм щастило. Ніхто з Громового Клану так і не виявив, чим вони займаються.

Потягуючись, Вогнесерд обережно роззирнувся кублом. Більшість вояків лежали клубочками на подушках моху і спали надто міцно, щоб ставити незручні запитання. Від Тигрокіття виднілася тільки купка темно-смугастої шерсті у гнізді.

Вогнесерд вислизнув надвір поміж гілля. Спершу він подумав, що ніхто, крім них, іще не прокинувся. Та раптом побачив, як Рябoliця вийшла з ясел і підвела голову, щоб понюхати повітря. Наче не вподобавши різкий, вологий вітер, королева миттю зникла всередині.

Вогнесерд знову глянув на Сіросмуга, який саме струшував із шерсті шматочки моху.

— Нормально, — нявкнув він. — Можна йти.

Двосі котів рушили галявиною. Однак щойно вони наблизились до тунелю, як почули знайомий голос:

— Вогнесерде! Вогнесерде!

Вогнесерд завмер і озирнувся. До них, репетуючи з усіх сил, дріботів Хмарко.

— Вогнесерде! Зачекай!

— Вогнесерде, — прогарчав Сіросмуг. — Ну чому твій родич гарбузовий увесь час з'являється у найнезручніший момент?

— Лише Зореклан святењкий знає, — зітхнув Вогнесерд.

— А ти куди? — радісно допитувався Хмарко, спинившись біля вояків. — А можна з вами?

— Ні, — відповів Сіросмуг. — Лише новаки можуть ходити з вояками.

Хмарко неприязно зиркнув на Сіросмуга.

— Але я скоро буду новаком. Я ж буду новаком, Вогнесерде?

— «Скоро» це ще не «зараз», — нагадав йому Вогнесерд, намагаючись зберігати спокій. Якщо ще хоч трохи забаритися, весь Клан уже буде на ногах і всі захочуть знати, куди це вони прямають. — Не цього разу, Хмарку. Ми виrushаємо на особливe вояцьке завдання.

Хмаркові блакитні очі округлились від подиву.

— Це таємниця?

— Так, — прошипів Сіросмуг. — А надто для кошенят, які всюди пхають свого носа.

— Але я ні кому не скажу, — завзято пообіцяв Хмарко. — Вогнесерде, ну будь ласочка, дозволь мені піти.

— Hi, — трохи роздратований Вогнесерд перезирнувся із Сіросмугом. — Слухай, Хмарку, чухай до ясел, а я тебе пізніше, можливо, візьму пополювати. Годиться?

— Годиться... мабуть, — Хмарко трохи спохмурнів, але повернуся і пошкандивав у напрямку ясел.

Вогнесерд дивився йому вслід, аж поки кошеня не дісталося до входу, і аж тоді пірнув у тунель. За якусь мить він уже мчав угору схилом поруч із Сіросмугом.

— Сподіваюся тільки, що Хмарко не розпатякає усьому Кланові, що ми рано-вранці виrushili на особливe завдання, — зітхнув Сіросмуг.

— Цим будемо перейматись пізніше, — видихнув Вогнесерд.

Двоє вояків попрямували до підводних каменів. Повалене дерево досі лежало на місці, полегшуючи доступ до протилежного берега. Якщо полювати неподалік від переходу, носити здобич доведеться недалеко. Отже, зменшується вірогідність, що їх помітять.

Поки коти вийшли з лісу, денне світло вже пояснишало, але схід сонця був прихований від очей густою пеленою хмар. Вітер доносив бризки дощу. Вогнесерд не міг позбутися відчуття, що вся пристойна здобич сьогодні вирішить не вистромляти носа зі своїх нір. Він піdnis голову і принюхався. Вітерець доносив до нього запах білки — свіжий і доволі близький. Вояк став обережно скрадатися поміж дерев. Невдовзі він таки помітив здобич, яка щось вишукувала під дубом. Поки Вогнесерд дивився, вона сіла й заходилася теребити жолудь, тримаючи його передніми лапками.

— Якщо вона дізнається, що ми тут, — дихнув йому на вухо Сіросмуг, — то вже за мить буде на дереві.

Вогнесерд кивнув.

— Обходь її, — промурмотів він. — Заходь із того боку.

Сіросмуг ковзнув убік тихим сірим фантомом серед тіней дерев. Вогнесерд припав до землі легким, відточеним тривалою практикою порухом і почав підкрадатися до білки. Побачив, як її вушка нашорошилися, а голівка кілька разів повернулася, наче щось її наполохало. Можливо, помітила якийсь порух Сіросмуга або вловила його запах.

Тієї миті, на яку вона відволіклася, саме вистачило Вогнесердові, щоб пробігти відкритим простором. Своїми пазурами він притиснув її до землі, і тут уже Сіросмуг, не криючись, завершив справу.

— Гарна робота, — крекнув Вогнесерд.

Сіросмуг виплюнув клубочок хутра.

— Трохи застара і жилава, але згодиться.

Обое вояків полювали, аж поки не знайшли ще кроля і двійко мишей. На той час, хоч сонця й не було видно, мав би вже бути сонцепік.

— Давай віднесемо Річковому Клану, що є, — нявкнув Вогнесерд. — А то нас скоро і в нашому таборі зачекаються.

І він, трішки присідаючи під масою білки та однієї мишки, рушив до поваленого дерева. На щастя, вода більше не піднімалась, і зараз, коли вони вже кілька разів це робили, перейти річку здавалося зовсім нескладно. А все ж Вогнесерд неабияк нервував, продираючись крізь гілля. Він знов, що вони тут як на долоні для будь-якого Громового кота, який, хай би й раптово, вийшов на узлісся.

Вояки пропливли кілька останніх лисячих хвостів і вилізли з річки на березі Річкового Клану. Обтрусили воду зі своїх шубок, обое швиденько рушили до кущів, серед яких Річкові коти облаштували собі тимчасовий табір.

Річкова воєвода, мабуть, спостерігала за ними, бо, щойно вони наблизилися, вистрибнула з кущів їм навпереди.

— Вітаю, — нявкнула Леопардошубка, цього разу набагато приязніше, аніж коли Громові коти вперше з'явилися там із двома порятованими кошенятами.

Вогнесерд рушив за нею в хащі колючого глоду, пригадуючи, як вони із Сіросмугом колись ховалися там, чекаючи на Срібнострумку. Річкові коти провели величезну роботу, відколи паводок вигнав їх із тaborу: понатягали моху на підстилки і порозпорпували коріння великого куща, щоб складати під ним свіжину. Сьогодні там лежав вельми сумний набір із кількох мишей і двох дроздів, тож внесок Громових вояків був більш ніж просто необхідним. Вогнесерд поклав свою здобич на купу, за ним — Сіросмуг.

— Ще свіжина? — просто за їх спинами з'явилися Каменешуб і Срібнострумка. — Клас!

— Спершу треба нагодувати старійшин і королев, — нагадала Леопардошубка.

— Я віднесу щось старійшинам, — запропонувала Срібнострумка. Вона зміряла Сіросмуга довгим поглядом і нявкнула: — Допоможеш мені. Принеси кролика, добрé?

Вогнесерд трохи стривожився. Срібнострумка, звісно, не ризикуватиме залишатись наодинці із Сіросмугом серед власного тaborу? Під час усіх їхніх попередніх візитів вона зберігала дистанцію.

Сіросмуга не треба було просити двічі.

— Звісно, — нявкнув він і, взявши кроля, почимчикував за Срібнострумкою в кущі.

— Гарно вона придумала, — нявкнув Каменешуб. — Вогнесерде, віднесеш білку королевам? Хай самі тобі подякують.

Вогнесерд погодився, хоч у нього голова йшла обертом. Дивно було дивитися на Річкового вояка і знати, що він наполовину Громовий. Тим паче що сам Каменешуб про це й не підозрював.

Вогнесерд був радий знову зустріти Мрячконіжку в тимчасових яслах — вона саме лежала на бочку, годуючи малих. Але він не міг просто забути і не турбуватися про Сіросмуга. Тож, привітавшись із королевами і віддавши їм білку, кіт промурмотів до Каменешуба:

— А куди пішов Сіросмуг? Нам варто повернутися, поки ніхто не помітив, що ми зникли.

— Добре, ходімо, — нявкнув Каменешуб.

Він повів Вогнесерда кудись далі гребнем, де на підстилці з папороті сиділи троє чи четверо старійшин і ділили свіжину. Від кроля вже зсталося небагато — лише кілька клаптиків шерсті.

Сіросмуг і Срібнострумка мовчки спостерігали за ними, сидячи поруч й обгорнувшись хвостами. Однак, тільки-но побачивши Вогнесерда, вони обое підвелися й підійшли до нього.

У жовтих очах Сіросмуга палали одночасно і захват, і страх.

— Вогнесерде! — він одразу ж перейшов до справи. — Ти не вгадаєш, що мені щойно розповіла Срібнострумка!

Вогнесерд озирнувся, але Каменешуб уже зник десь у чагарях. Старійшини, щойно пообідавши, виглядали геть сонними, тож на Сіросмуга ніхто не звертав аніякісінької уваги.

— Ну, що вже там? — нявкнув Вогнесерд, відчуваючи, як його хутро настовбурчується від недоброго передчуття. — Але не кричи тут.

Сіросмуг від нетерплячки мало зі шкіри не вистрибував.

— Вогнесерде, — прошепотів він. — У Срібнострумки будуть
від мене кошенята!

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acsa.ua

Розділ 14

Відчуваючи, як сильно калатає його серце, Вогнесерд перевів погляд із Сіросмуга на Срібнострумку. Вона аж тремтіла від щастя, а її зелені очі сяяли гордощами.

— Твої кошенята? — страйково повторив він. — Ви там обое здуріли? Це ж катастрофа!

Сіросмуг кліпнув, уникаючи дивитися другові в очі.

— Не... не обов'язково. Тобто ці кошенята навіки нас поєднають.

— Але ж ви із різних Кланів! — запротестував Вогнесерд.

Проте з виразу обличчя Сіросмуга можна було здогадатися, що той і сам добре знат, які труднощі чекають на нього через цих кошенят.

— Ти ж навіть не зможеш сказати комусь, що ці кошенята твої, Сіросмуже. А ти, Срібнострумко, — додав він, повертаючись до Річкової киці, — ти ж не зможеш сказати нікому зі свого Клану, хто їхній батько.

— То й байдуже, — не погодилася Срібнострумка, вилизуячи своє хутро. — Я знатиму. А решта мене не обходить.

Сіросмуг не здавався настільки впевненим.

— Але ж це дурість, що вони не можуть знати, — буркнув він. — Ми ж не зробили нічого, вартого осуду.

Сірий вояк притулився до Срібнострумки і безпомічно глянув на Вогнесерда.

— Я розумію, що ти вважаєш саме так, — важко погодився Вогнесерд. — Але ж із цього не буде нічого доброго, Сіросмуже, сам знаєш. Вони будуть Річковими кошенятами.

Йому аж замакітрилось, коли він подумав про проблеми, які ці кошенята можуть спричинити в майбутньому. Коли з них повиростають вояки, Сіросмугові, можливо, доведеться воювати проти них! Йому доведеться розриватися між відданістю своїм дітям і відданістю Клану і вояцькому правильнику.

«Чи було все так само із Мрячконіжкою і Каменешубом? — думав він. — Чи доводилось їхній Громовій матері битися проти них?» Він пригадав Дубосерда, який намагався захистити їх від Громового Клану. І як же Річковий вояк пояснював це їм? Така ситуація не вкладалася в голові, а тепер усе починалося знову, з новими кошенятами.

Проте Вогнесерд розумів, що зараз казати про це марно. Озираючи кущі на випадок, якщо з'явиться якийсь кіт, він няvkнув:

— Нам час іти. Уже майже сонцепік. Нас у таборі чекатимуть.

Сіросмуг лагідно торкнувся носика Срібнострумки.

— Вогнесерд правду каже, — промурмотів він. — Нам уже час. І не переймайся. Вони будуть найгарнішими кошенятами в цілому лісі.

Срібнострумка розчулено глянула на нього та ніжно замуркотіла.

— Я знаю. Ми з цим якось впораємося.

Вона стояла і дивилася, як Вогнесерд і Сіросмуг виходять із кущів та прямають униз схилом до річки. Сіросмуг постійно озирається, наче не міг витримати саму думку про те, щоб покинути Срібнострумку.

Вогнесерду ж здавалося, що у його грудях лежить холодний, важений камінь. «Скільки ще це може тривати, — думав він, — перш ніж хтось дізнається?»

* * *

Навіть перейшовши на протилежний берег, на землі Громового Клану, Вогнесерд ще відчував, як його буквально притискає до землі тривога. Він з усіх сил намагався не думати про цю проблему. Зараз значно важливіше було вирішити, що сказати, коли хтось помітить їхню відсутність.

— Я так думаю, нам варто попоплювати ще трохи, — пояснив він Сіросмугові. — Тоді принаймні...

Проте його перебив радісний няvkіt на узлісці:

— Вогнесерде! Вогнесерде!

Вогнесерд, не вірячи власним очам, витріщився на маленького білого котика, що саме вибіг із орляка на узлісся. Хмарко!

— Побий мене гріm! — вилася Сіросмуг.

Вогнесерд рушив назустріч кошеняті, відчуваючи, як усередині нього все холоне.

— Хмарку, що ти тут робиш? — запитав він. — Я ж тобі сказав сидіти в яслах.

— Я за вами стежив, — гордо оголосив Хмарко. — Від самого табору.

Глянувши в ясні сині очі кошенята, Вогнесерд відчув, що треба чекати біди. Тепер у них немає жодних шансів прослизнути назад до табору з байкою про досвітнє полювання. Хмарко явно бачив, як вони переходять річку.

— Я йшов на ваш запах аж до тих підводних каменів, — не вгавав Хмарко. — Вогнесерде, що ви із Сіросмутом робили на Річкових землях?

І перш ніж Вогнесерд устиг бодай обміркувати відповідь, в розмову втрутився ще один голос — низьке, загрозливе гарчання.

— Так, я теж хотів би дізнатися. Якщо можна.

Побачивши Тигрокіготя, що виходив із сухого брунатного орляка, Вогнесерд відчув, як його покидають сили. Він стояв із напівроззявленим ротом — здавалося, що паніка геть відключила його мозок.

— Вогнесерд дуже сміливий! — нявкнув Хмарко. — Він ходив на особливе вояцьке завдання.

— Та ну? — прошипів Тигрокіготь, а в його очах спалахнула цікавість. — Він тобі не сказав, що то було за особливе завдання?

— Ну, але я можу вгадати, — Хмарко аж нетямився з радощів. — Вони із Сіросмугом шпигували за Річковим Кланом, отак. Вогнесерде, а ти...

— Щить, малий, — урвав його Тигрокіготь. — Ну? — він повернувся до Вогнесерда. — То це правда?

Вогнесерд глянув на Сіросмуга. Його друг заціпенів, вступивши нажаханий погляд у воєводу. Очевидно, корисних порад чекати не доводилось.

— Ми хотіли побачити, як високо піднялися паводки, — нявкнув Вогнесерд. Ну бо ж це була не зовсім брехня.

— Овва? — Тигрокіготь замовк, показово роззираючись у всіх напрямках, а тоді запитав: — Що ж трапилося з рештою вашого патруля? Та й хтось же мав вас відправити, — додав він, перш ніж Вогнесерд устиг відповісти. — Я вас не посылав...

— Та ми просто подумали... — несміливо почав Сіросмуг.

Тигрокіготь на нього навіть не глянув. Він нахилився так близько до Вогнесерда, що той відчував його гарячий, затхлий

подих.

— На мою особисту думку, *кицюню*, ти щось забагато водишся з Річковим Кланом. Може, ти ходив туди шпигувати за ними — а може, ти шпигуєш для них. Ти на чиєму боці?

— Ти не маєш права мене звинувачувати! — Вогнесерд не міг стримати люті. — Я відданий Громовому Клану.

Тигрокіготь грубо загарчав:

— Тоді ти, звісно, не будеш проти, якщо я розповім Синьозірці про ці ваші походеньки. А тоді глянемо, чи *вона* вважає тебе відданим. Що ж до тебе... — він подивився на Хмарка, який намагався хоробро зустріти бурштиновий погляд воєводи, але все ж відійшов на кілька кроків. — Синьозірка наче ясно казала, що кошенятам не вільно самотою виходити з табору. Чи ти гадаєш, що правила Клану не стосуються тебе так само, як твого дядька-кицюні?

Хмарко не відповів, у його синіх оченятах відбився переляк.

Тигрокіготь повернувся і пірнув у хащі.

— Ходімо, нема часу. Давайте за мною, ви всі, — кинув він.

Коли вони прийшли до табору, Синьозірка сиділа біля піdnіжжя Високого Каменя. Їй саме звітував патруль у складі Білошторма, Довгохвоста і Мишошубки.

— Струмок вийшов із берегів угору аж до Громошляху, — долинули до Вогнесерда слова Білошторма. — Якщо вода не спаде, то на наступне Зборище ми просто не дістанемось.

— Та ж іще є час... — Синьозірка урвала мову, помітивши Тигрокігтя, що наблизався до неї. — Так, у чому справа?

— Я тут привів тобі котів, — прогарчав воєвода. — Одне неслухняне кошеня і двох зрадників.

— Зрадників! — повторив Довгохвіст. У його очах, коли він глянув на Вогнесерда, спалахнув недобрий вогнік. — Іншого я від кицюні й не чекав, — форкнув він.

— Годі цього, — наказала Синьозірка, в її голосі почулася нотка зневаги. Вона повернулась до патрульних котів. — Ви всі вільні.

Тоді провідниця звернулася до Тигрокіття:

— Розкажи, що сталося.

— Я побачив, як малий тікає з табору, — почав Тигрокітть, показуючи хвостом на Хмарка. — І це після того, як ти заборонила кошенятам і новакам виходити з табору без вояка. Я хотів його завернути, але коли піднявся на схил, то зрозумів, що він іде на запах.

Воєвода замовк, а тоді виклично глянув на Вогнесерда із Сіросмугом і продовжив:

— Слід вів до тих каменів, що зараз опинилися під водою, нижче від Сонячних Скель. Що ж я там побачив? Наших бравих вояків, — Тигрокітть зневажливо виплюнув ці слова, — які поверталися з території Річкового Клану. Я запитав, що вони там робили, і мені наплели сім мішків гречаної вовни про воду, яка розлилася.

Вогнесерд уже був готовий, що Синьозірка розлютиться, але вона зберігала спокій.

— Це правда? — запитала провідниця.

Поки вони поверталися від броду до річки, у Вогнесерда було вдосталь часу подумати. Важко навіть уявити, які неприємності на нього чекатимуть, якщо він знову спробує збрехати Синьозірці. Побачивши її мудрість і зустрівшись із пронизливим поглядом блакитних очей, Вогнесерд збагнув, що повинен сказати правду.

— Так, ми можемо пояснити, але... — він зиркнув на Тигрокіття.

На довгу-довгу мить Синьозірка заплющила очі. Коли ж провідниця знову їх розплющила, неможливо було сказати, про що вона думає.

— Тигрокітю, далі я сама. Можеш іти.

Воєвода, здавалося, хотів спершу заперечити, але під пильним поглядом блакитних очей Синьозірки не наважився розтулiti рота. Він коротко кивнув їй і рушив до купи свіжини.

— Ну а зараз, Хмарку, — нявкнула Синьозірка, повертаючись до білого кошеняті. — Чи відомо тобі, чому я наказала кошенятам і новакам не виходити поодинці?

— Бо повінь небезпечна, — похнюпившись, відповів Хмарко. — Але я...

— Ти не послухався мене, тож будеш покараний. Такий закон Клану.

На мить Вогнесерду здалося, що Хмарко почне вередувати, але малий просто схилив голову і тихенько нявкнув:

— Так, Синьозірко.

— Тигрокітъ наказав тобі допомагати старійшинам? Що ж, можеш робити це й надалі. Допомагати іншим котам зі свого Клану — велика честь. А тобі слід затямити, що слідувати волі Клану також велика честь. Тому йди і спитай старійшин, чи мають вони для тебе якусь роботу.

Хмарко знову схилив голову і подріботів галявою, високо задерши хвоста. Вогнесердові здавалося, що малому взагалі подобається глядіти старійшин. Отже, це покарання далеко не найгірший варіант із можливих. Він переймався тим, що Хмарко, можливо, досі ще не засвоїв як слід правила Клану та його устрій.

Синьозірка всілась на землю, підібгавши під себе лапи.

— Розповідайте, що там сталося, — захотила вона вояків.

Глибоко вдихнувши, Вогнесерд розповів, як вони із Сіросмугом рятували Річкових кошенят і як зустрілись із Річковим Кланом.

— От тільки в табір ми так і не потрапили, — нявкнув він. — Острів весь під водою. Коти знайшли прихисток у кущах на височині.

— Ясно... — промурмотіла Синьозірка.

— Там небагато укриття, — вів далі Вогнесерд. — І важко щось уполювати. Вони розказали нам, що Двоноги отруїли їхню річку. Коти хворіють від риби.

Розповідаючи це, він раз чи двічі перехоплював стривожений погляд Сіросмуга. Друг наче застерігав його, що небезпечно викривати стільки слабких місць Річкового Клану. Деякі коти (Вогнесерд і сам добре це розумів) тільки й чекають нагоди, щоб напасті на Річковий Клан. Але він вірив, що Синьозірка не така. Вона ніколи не скористається чужим лихом, тим паче за таких умов.

— Тож ми вирішили, що треба щось робити, — промуркотів Вогнесерд. — І запропонували, що ми будемо ловити здобич на наших землях і приноситимемо їм на той берег. Сьогодні Тигрокіготь бачив, як я та Сіросмуг поверталися до табору.

— Ми не зрадники, — додав Сіросмуг. — Просто хотіли допомогти.

Синьозірка глянула на нього, тоді знову на Вогнесерда. Вона була сувора, але в глибині її очей мерехтіла мудрість.

— Я розумію, — промурмотіла провідниця. — Я навіть поважаю ваші добрі наміри. Усі коти мають право жити, до якого б Клану вони не належали. Але ж ви чудово знаєте, що не

можна просто так брати все у свої лапи. Ви вчинили негідно, самохіт вислизнувши з табору. Ви збрехали Тигрокігтеві — ну, принаймні не розповіли йому всю правду, — додала вона, перш ніж Вогнесерд устиг заперечити. — І ви полювали для іншого Клану перед своїм власним. Вояки так не чинять.

Вогнесерд проковтнув гіркий клубок у горлі та глянув на Сіросмуга. Його друг похнюпив свою сіру голову і присоромлено розглядав власні лапи.

— Ми все це знаємо, — визнав Вогнесерд. — І нам шкода.

— Шкодувати не завжди досить, — нявкнула Синьозірка, а її голос став трохи різкіший. — Ви отримуєте пересторогу і покарання. Ви поводились не як вояки, то пригадайте, як це — бути новаком. Віднині будете полювати для старійшин і доглядати їх. На полюванні вас буде супроводжувати інший вояк.

— Що? — Вогнесерд не зміг стримати цей вигук розpacу.

— Ви порушили вояцький правильник, — нагадала їм Синьозірка. — А позаяк вам не можна довіряти, то полюватимете з тими, кому довіряти можна. Ніяких більше відвідин Річкового Клану.

— Але... ми ж не *станемо* новаками знову, правда? — стривожено нявкнув Сіросмуг.

— Hi, — тепла іскорка в очах Синьозірки пом'якшила її погляд. — Ви є досі вояки. Листок не повернути на гілку. Але ви житимете, як новаки, аж поки не засвоїте урок.

Вогнесерд насилу дихав рівно. Він же так гордився тим, що став вояком Громового Клану. Тож тепер його переповнив смуток, адже всі вояцькі привілії втрачено. Проте не було сенсу сперечатися із Синьозіркою. Глибоко в душі Вогнесерд розумів, що його покарання справедливе. Він шанобливо склонив голову.

— Гаразд, Синьозірко.

— І нам насправді шкода, — додав Сіросмуг.

— Я знаю, — кивнула Синьозірка. — Можеш іти, Сіросмуже. Вогнесерде, зостанься.

Здивований Вогнесерд дещо знervовано чекав, чого ж це віднього хоче Синьозірка.

Як тільки Сіросмуг відійшов достатньо далеко, провідниця запитала:

— Скажи, Вогнесерде, хтось із Річкових котів загинув у повені? — її голос звучав відсторонено, вона наче уникала дивитися в очі Вогнесерду. — Якісь вояки?

— Я ні про кого не чув, — відповів Вогнесерд. — Кривозір не казав нічого такого про своїх котів.

Синьозірка спохмурніла, однак більше не розпитувала. Ледь кивнула, ніби сама собі. Тоді, трішки повагавши, відпустила Вогнесерда.

— Знайди Сіросмуга, поїжте з ним, — наказала вона знову безпристрасним і суворим голосом. — І поклич до мене Тигрокігтя.

Вогнесерд схилив голову і побрів геть. Уже вийшовши на галевину, він знову озирнувся на Синьозірку. Сіра кішка досі напівлежала біля піdnіжжя каменя, її очі дивилися кудись удалину. Вогнесерд не міг не здивуватися цим розпитуванням провідниці. І чому вона так переймається Річковими вояками?

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 15

— Ну й ну, невже це наш свіженський новак Вогнелап?

Вогнесерд відволікся від своєї водяної миши і побачив Довгохвоста, який підбирається до нього, розмахуючи хвостом.

— Готовий до тренування? — форкнув вояк. — Тигрокіготь призначив мене твоїм виховником.

Вогнесерд проковтнув останній шматок миші й підвівся. Він здогадувався, що трапилося. Синьозірка розповіла Тигрокігтеві про їхнє покарання, і той, не гаючи часу, організував перший патруль. Очевидно, він підібрав двох котів, які, м'яко кажучи, були не в захваті від Вогнесерда і могли контролювати кожен його крок.

Сіросмуг біля нього скочив на лапи і підступив до Довгохвоста.

— Стеж за словами, — вищирився він. — Ми не новаки!

— Дивно, я чув трохи інше, — відповів Довгохвіст, задоволено облизуючись, ніби щойно смачно попоїв.

— Можемо тобі допомогти відправити слух, — зашипів Вогнесерд, смикаючи хвостом. — Як там твоє здорове вухо?

Довгохвіст позадкував. Він добре пам'ятав появу Вогнесерда в таборі. Кіт, якого дражнили кицюнею, люто бився із Довгохвостом, не показуючи й сліду страху. Вогнесерд зізнав, що хоч усій забули Довгохвостову поразку, роздерте вухо вояка буде нагадувати про це завжди.

— Обережніше зі словами, — спалахнув переляканій кіт. — Тигрокіготь вам хвости повідгризає, якщо ви мене зачепите.

— Воно того варте, — відрубав Вогнесерд. — Назви мене ще раз Вогнелапом — і побачиш.

Довгохвіст не відповів, лише повернув голову і лизнув своє бліде хутро. Вогнесерд послабив стійку і гаркнув:

— Тоді ходімо. Якщо йдемо на лови, то краще виходити зараз.

Вони із Сіросмугом вибігли з ялівцевого тунелю до байраку. За ними дріботів Довгохвіст, роздаючи накази, де варто полювати, ніби був за головного. Та як тільки коти опинилися в лісі, Вогнесерд із Сіросмугом з усіх сил почали його ігнорувати.

День був холодний та похмурий, сіялася мжичка. Важко було знайти яку-небудь здобич. Сіросмуг помітив якийсь рух серед папороті й пішов глянути, що там, але Вогнесерд уже майже здався. Раптом він побачив зяблика, який порпався біля корінців лісового горіха. Кіт припав до землі й поплазував до пташки, поки та безтурботно метушилася.

Він збирався стрибнути, рухаючи стегнами з боку в бік, як раптом Довгохвіст вереснув:

— І ти це називаєш стійкою? Та кролик без ноги може краще за тебе!

Поки він говорив, зяблик скрикнув і сполохано випурхнув.

Розлючений Вогнесерд обернувся і засичав:

— Це все через тебе! Він тебе почув і...

— Що ти кажеш, — нявкнув Довгохвіст. — Не треба виправдовуватися. Ти не міг би зловити і дохлої миши.

Вогнесерд прищулів вуха і вищирився, готовуючись напасті. Та раптом усвідомив, що його навмисне провокують. У Довгохвоста вийшла би чудова історія для Тигрокіття про те, як на нього напав Вогнесерд.

— Ну ѿ добре, — прогарчав вояк крізь зуби. — Якщо ти такий вправний, покажи нам, як треба.

— Навряд чи тут залишиться здобич після того, як ти всіх розлякаєш, — форкнув Довгохвіст.

— І хто тепер виправдовується? — відрізав Вогнесерд.

Довгохвіст не встиг відповісти, бо з кущів вистрибнув Сіросмуг із водяною мишою в зубах. Він кинув її перед Вогнесердом і почав рити землю, щоб закопати здобич.

Довгохвіст скористався тим, що їх перебили, і вислизнув у прохід у папороті.

Сірий вояк спостерігав за ним.

— Що з Довгохвостом? Він виглядає так, ніби мишацьої жовчі напився.

Вогнесерд знизвав плечима.

— Нічого. Ходімо далі.

Після того як Довгохвіст їх залишив, двоє вояків ще до заходу сонця наносили до табору солідну купу свіжини.

— Візьми дещо для старійшин, — попросив Вогнесерд товариша, коли вони принесли останню здобич. — Я піду до Жовтоіклі та Попелапки.

Він підібрав білочку і попрямував до кубла медикицьки. Жовтоікла стояла біля розколини у камені, перед нею сиділа Попелапка. Колишня Вогнесердова новачка виглядала щасливою і збудженою. Вона сиділа струнко, обгорнувши хвостиком лапи, а її блакитні очі були зосереджені на Жовтоіклі. Молода кицька уважно слухала.

— Можна розжувати листки жовтозілля і змішати їх з ягодами лікувального ялівцю, — сказала медикицька. — Із

цього вийде добра припарка від болю в суглобах. Хочеш спробувати її приготувати?

— Гаразд! — нявкнула Попелапка. Вона звелася на лапи й обнюхала купку трав, яку Жовтоїкла поклала на землю. — Вони гіркі на смак?

— Ні, — відповіла Жовтоїкла. — Але намагайся не проковтнути нічого. Від маленької кількості нічого страшного не буде, але якщо ковтнеш забагато, то болітиме живіт. Богнесерде, що ти хотів?

Кіт перетнув галевину, тягнучи перед собою білку. Попелапка вже схилилася над жовтозіллям, активно розжовуючи його, але привіталася з Богнесердом помахом хвоста.

— Це для вас, — нявкнув Богнесерд, поклавши білку біля Жовтоїклі.

— А, Вітрогон розповідав, що ти знову виконуєш обов'язки новака, — пробурмотіла Жовтоїкла. — Ну ти й мишоголовий! Ти мав би здогадатися, що рано чи пізно хтось дізнається про вашу допомогу Річковому Кланові.

— Ну, ми вже відбули все.

Богнесерд не хотів говорити про своє покарання.

На його превелике полегшення, Жовтоїкла охоче змінила тему.

— Я рада, що ти прийшов, — нявкнула вона. — Треба поговорити. Бачиш ті припарки? — вона вказала на зелену масу розжованих листків, яку приготувала Попелапка.

— Так.

— Це для Дрібновуха. Він зараз у моєму кублі, і його суглоби у дуже поганому стані. Гіршого я ніколи не бачила. Він ледве

рухається. І якщо ти спитаєш, через що це сталося з ним, то я скажу: через те, що його кубло застеляли вологим мохом.

Вона говорила спокійно, але її жовті очі пропалювали Вогнесерда наскрізь.

У нього серце впало у п'яти.

— Це через Хмарка, чи не так?

— Гадаю, що так, — пронявчала Жовтоікла. — Він узагалі не слідкував за тим, які підстилки приносить. Навіть не потурбувався струсити з них воду.

— Але ж я йому показував... — зронив Вогнесерд. У нього і своїх проблем вистачало, тож він не хотів возитися ще й із Хмарковими. Кіт глибоко зітхнув. — Я з ним поговорю, — пообіцяв він.

— Так і зроби, — відповіла Жовтоікла.

Попелапка підвелася, випльовуючи шматки жовтозілля.

— Так достатньо пережоване?

Жовтоікла перевірила її роботу.

— Чудово, — нявкнула вона.

Блакитні очі Попелапки засяяли гордощами. Вогнесерд захоплено глянув на стару медикицьку. Йому дуже подобалося те, що Жовтоікла змусила Попелапку почуватися корисною і потрібною.

— Тепер можеш додати ялівцю, — продовжила Жовтоікла. — Гм... трьох гілочок буде досить. Ти знаєш, де я їх зберігаю?

— Так, Жовтоікло.

Незважаючи на хвору лапку, Попелапка швидко побігла до розколини в камені, високо піднявши хвоста. Біля входу до

кубла вона обернулася.

— Дякую за білочку, Вогнесерде, — нявкнула кицька і зникла в розколині.

Жовтоїкла схвально глянула на неї і муркнула старечим голосом:

— Тепер у нас є киця, яка знає свою справу.

Вогнесерд погодився. Якби ж він міг сказати те саме про свого родича.

— Я піду пошукаю Хмарка, — зітхнув вояк, торкнувшись носом боку Жовтоїклой, і рушив геть.

Його кошеняти не було в яслах, тож Вогнесерд повернув до кубла старійшин. Зайшовши, він почув голос Куцохвоста:

— ...і провідник Тигрового Клану переслідував лиса цілу ніч і цілий день, а на другу ніч... О, привіт, Вогнесерде! Хочеш послухати історію?

Вогнесерд роззирнувся. Куцохвіст скрутівся на мохові разом із Плямошкуром та Крапохвісткою. Хмарко вмостиувся поруч і слухав із роззвяленим ротом, уявляючи собі могутніх смугастих котів Тигрового Клану. На землі лежали шматки свіжини, і з Хмаркового запаху Вогнесерд зрозумів, що старійшини поділилися з ним мишкою.

— Ні, дякую, Куцохвосте, не можу залишитися. Я лише хотів поговорити із Хмарком. Жовтоїкла казала, що він приносить мокрі підстилки.

Крапохвістка форкнула:

— Що за нісенітниці!

— Вона поговорила із Дрібновухом, — нявкнув Плямошкур. — Він би скаржився, навіть якби весь Зореклан

зійшов зі Срібносмуги і приніс йому підстилки.

У Вогнесерда побігли мурашки від сорому. Він не очікував, що старійшини будуть виправдовувати Хмарка.

— То ти приносив чи ні? — наполягав вояк, дивлячись на котика.

Хмарко зиркнув на нього.

— Я намагався зробити все правильно, Вогнесерде.

— Він лише кошеня, — сказала Крапохвістка.

— Ну, так... — Вогнесерд потоптався на місці. — У Дрібновуха хворі суглоби.

— Вони в нього хворі щосезону, — нявкнув Куцохвіст. — Він скаржився ще задовго до того, як це кошеня з'явилося на світ. Роби своє діло, Вогнесерде, а нам дозволь робити наше.

— Вибачте, — пробурмотів Вогнесерд. — Тоді я піду. Хмарку, тільки будь дуже уважний наступного разу, щоб не принести мокрий мох, гаразд?

Він пішов до виходу. Із кубельця долинув нявкіт Хмарка:

— А далі, Куцохвосте? Що зробив провідник Тигрового Клану?

Вогнесерд вийшов на галевину. Його не полішала думка, що Хмарко був необережний із підстилками, але здавалося, ніби всі старійшини готові за нього заступитися. Збираючись скористатися своїм правом на свіжину, Вогнесерд подріботів до купи і раптом помітив Хвостолома, який лежав просто надворі. Біля нього був Тигрокіготь. Двоє котів ділилися язиками, як старі друзі.

Вогнесерд зупинився, зворушений незвичною картиною. Невже це нарешті проявилася добра сторона Тигрокігтя? Він чув

голос воєводи, але не міг розібрати слів. Хвостолом відповідав коротко, виглядаючи розслабленим, ніби пройнявся Тигрокігтевою приязнню.

Раптом Вогнесерд знову засумнівався, чи треба видавати Тигрокігтя. Усі знали, що Тигрокіготь — вправний і хоробрий вояк, він упевнено справлявся з обов'язками воєводи. Та Вогнесерд ніколи не бачив у нього проявів співчуття, притаманного справжньому провідникові, — аж дотепер, із Хвостоломом...

Його думки сплуталися. Можливо, Синьозірка мала рацію і Тигрокіготь не був винен у смерті Рудохвоста. Можливо, з Попелапкою стався нещасний випадок і це була зовсім не пастка. «Можливо, весь цей час я помилявся? — подумав Вогнесерд. — Раптом Тигрокіготь насправді той, ким він відається — відданий і працелюбний воєвода?»

Та він не міг змусити себе в це повірити. І підходячи до купи свіжини, Вогнесерд усім серцем бажав звільнитися від тягаря таємниці, яка була йому відома.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 16

Вогнесерд вийшов із папоротей, які затуляли вхід до новацького кубла, і витягнув передні лапи. Сонце щойно зійшло на блідо-голубому небі, яке нарешті обіцяло гарну погоду після довгих хмарних і дощових днів.

На думку Вогнесерда, необхідність спати в новацькому кублі була найгіршою частиною його покарання. Щоразу, як він туди заходив, Шиполап і Яснолапка витріщалися на нього широко розплющеними очима, наче не могли повірити в побачене. Орляколап же радше соромився, а от Прудколап, мабуть, під'юджуваний своїм виховником Довгохвостом, відверто форкав йому у спину. Вогнесердові нелегко було розслабитись. У його сон часто вривалися видіння того, як Плямолистка прямує до нього і від чогось застерігає. Але що саме вона говорила, він не міг пригадати після пробудження.

Зараз же Вогнесерд смачно позіхнув і вмостиився на землі, щоб ретельно вмитися. Сіросмуг іще спав. Невдовзі доведеться його розбудити і знайти вояка, який супроводжуватиме їх на полюванні.

Умиваючись, Вогнесерд побачив Синьозірку і Тигрокігтя — вони сиділи під Високим Каменем і захоплено розмовляли. Він замислився, про що це вони можуть говорити, аж тут Синьозірка підклікала його помахом хвоста. Вояк миттю підвівся і кинувся навпростець через табір.

— Вогнесерде, — нявкнула Синьозірка, коли він наблизився. — Ми з Тигрокігтем вирішили, що вас уже достатньо покарано. Ви із Сіросмугом знову можете бути вояками.

Вогнесерд мало не зомлів від полегшення.

— Дякую, Синьозірко! — нявкнув він.

— Залишається сподіватися, що ти засвоїв цей урок, — гаркнув воєвода.

— Тигрокіготь очолить патруль до Чотиридерева, — повела далі Синьозірка, перш ніж Вогнесерд устиг відповісти. — Через дві ночі настане повня, тож ми мусимо знати, чи зможемо дістатися на Зборище. Тигрокігтю, візьмеш із собою Вогнесерда?

Вогнесерд ніяк не міг зрозуміти, що означав той зблиск у очах воєводи. Тигрокіготь не був радий цьому — він ніколи не був радий. Але там була якась темна втіха, наче воєвода відчував задоволення від того, що Вогнесерд піде з ним. Вогнесердові ж було байдуже. Він радів тому, що Синьозірка знову довіряла йому справжні вояцькі завдання.

— Хай іде, — нявкнув Тигрокіготь. — Але якщо він хоч раз поставить лапу не туди, куди треба, я захочу знати, чому він це зробив.

Темно-смугаста шубка воєводи збріжилась, коли він підводився на лапи.

— Я знайду ще якогось кота нам на підмогу.

Вогнесерд дивився, як він рушив через галевину і зник у вояцькому кублі.

— Це буде дуже важливе Зборище, — промурмотіла Синьозірка. — Треба дізнатися, як інші Клани дають собі раду з паводками. Нашому Клану необхідно бути там.

— Ми знайдемо спосіб, Синьозірко, — запевнив її Вогнесерд.

Але від його певності не залишилось ані сліду в ту ж мить, коли він побачив, як Тигрокіготь виходить із кубла. За ним ішов Довгохвіст. Скидалось на те, що Тигрокіготь обрав третього члена групи зумисне, щоб створити незручності Вогнесердові.

Вояка охопило погане передчуття. Він не був певен, що хоче піти в патруль наодинці з Тигрокігтем і Довгохвостом. Спогади про битву в таборі Вітряного Клану були ще занадто свіжі. Тоді Тигрокігтъ просто дивився, як Вогнесерд б'ється з розлютованим ворожим вояком, і ані кітtem не ворухнув, щоб йому допомогти. Довгохвіст же був ворогом Вогнесерда з того самого дня, як лапа рудого кота ступила на землю табору.

На якусь мить Вогнесерд уявив страшну картину, як десь у глибинах лісу ці двоє котів повертаються проти нього і вбивають його. Він змусив себе прогнati ці думки. Не треба себе накручувати, як кошеня, що слухає байки старійшин. Поза сумнівом, Тигрокігтъ висуватиме йому геть невіправдані вимоги, а Довгохвіст насолоджуватиметься кожним моментом цього походу, але Вогнесерд не боявся труднощів. Він доведе, що є справжнім вояком!

Шанобливо розпрашавшись із Синьозіркою, Вогнесерд побіг гаяльиною вслід за Тигрокігтем і Довгохвостом — геть із табору.

Сонце підбивалося все вище, а небо ставало ясно-голубе, поки коти прямували лісом до Чотиридерева. Листя папороті обважніло сяйливими крапельками роси, що обтрушувалася на хутро Вогнесердові, коли він мчав підліском. Щебетали пташки, гіочки шаруділи молоденьким зеленим листячком. Нарешті настав новолист.

Слідуючи за Тигрокігтем, Вогнесерд не раз відволікався на спокусливе шарудіння у підліску, де метушилася здобич. Через деякий час воєвода дозволив їм спинитися і пополювати для самих себе. «Якийсь у нього підозріливо гарний настрій», — подумав Вогнесерд. Воєвода навіть похвалив полум'янощубого вояка за влучний стрибок на винятково прудку мишку. І Довгохвіст утримався від ущипливих коментарів.

Коли коти рушили далі, шлунок Вогнесерда був наповнений мишкою, яку він щойно з'їв. Неспокій як лапою зняло. У такий

день він не міг не почуватись оптимістично, тож ясно, що вони принесуть Синьозірці хорошу звістку.

Нарешті вояки піднялися на схил і глянули вниз, на потічок, що протікав землями Громового Клану, відділяючи їх від Чотиридерева. Тигрокігть протяжно і тихо зашипів, а Довгохвіст згорьовано зойкнув.

Вогнесерд поділяв їхні почуття. Зазвичай цей потічок був достатньо мілкий, щоб кіт міг без проблем перейти його, навіть не замочивши лап — просто стрибаючи з каменя на камінь. Тепер же вода розлилася блискотливим безміром на обидва береги, а посередині, там де зазвичай протікав струмок, зараз нуртувала бистрина.

— І хто піде на той берег? — озвався Довгохвіст. — Бо я не горю бажанням.

Не озвавшись ані словом, Тигрокігть пішов угору течією, рухаючись самісінським берегом паводка до Громошляху. Земля поволі йшла під гору, і вже невдовзі Вогнесерд побачив, як із-під сяйливої поверхні води де-не-де видніються купини трави і кущики орляка.

— Тут уже не так глибоко, як було, коли востаннє розвідував Білоштурм, — нявкнув Тигрокігть. — Спробуємо перейти.

Вогнесерд відверто сумнівався, що струмок тут виявиться достатньо мілким, але залишив ці сумніви при собі. Він знов, що варто йому заперечити — і, як завжди, посыпляться насмішки й натяки на його комфортне минуле кицюні. Тож рудий вояк мовчки пішов за Тигрокігтем, який уже забрів у воду. Важко було не помітити, як нервово пряв вухами Довгохвіст, заходячи у воду поруч із ним.

Вода холодила лапи Вогнесерда. Він обережно просувався вперед, зигзагами проходячи найкоротший шлях до протилежного берега — з одної купини трави на іншу. Бризки води, які кіт здіймав своїми рухами, блискотіли на сонці. Одного

разу на нього несподівано плигнула жабка, мало не збивши з лап. Проте Вогнесерд спромігся зберегти рівновагу, з усіх сил впившись кігтями у промоклий дерен.

Просто попереду потік ставав брунатним від намулу, вимитого з річища. Він був занадто широкий, щоб кіт зміг його перестрибнути, а брід цілком сковався під водою. «Сподіваюся, Тигрокігть не накаже нам плавати», — здригнувшись, подумав Вогнесерд.

І тільки-тільки ця думка промайнула в голові, як він одразу ж почув голос Тигрокігтя:

— Сюди! Погляньте!

Воєвода стояв вище за течією, тож Вогнесерд рушив до нього. Тигрокігть із Довгохвостом залишилися на березі потічка. Перед ними на воді лежала гілка, явно занесена сюди течією, і простягалась вона практично від одного берега до іншого.

— Саме те, що треба, — вдоволено крекнув Тигрокігть. — Вогнесерде, перевір, чи вона безпечна, гаразд?

Вогнесерд невпевнено глянув на гілку. Вона була значно тонша, ніж повалене дерево, яким він переходив на землі Річкового Клану. З неї навсібіч стирчали галузки із сухим листям. Гілка тихенько потріскувала, наче течія знову хотіла її забрати.

Із будь-яким старшим вояком, навіть із самою Синьозіркою, Вогнесерд би для початку обговорив безпечність такого завдання. Але жоден кіт не обговорював накази, одержані від Тигрокігтя.

— Злякався, кицюню? — уколов його Довгохвіст.

Раптово Вогнесерд спалахнув рішучістю. Він *не викаже* страху перед цими котами, він *не дастъ їм нагоди* пліткувати

про це перед цілим Кланом. Вищиривши зуби, вояк ступив на кінець гілки.

Вона негайно прогнулася під його вагою, тож кіт впився в неї зубами, намагаючись зберегти рівновагу. Брунатний потік мчав просто під його лапами, і на якусь мить Вогнесерду здалося, що ось він шубовсне прямісінько в ці глибини.

Проте вояк зберіг рівновагу. Він почав обережно просуватися вперед, акуратно ставлячи лапу за лапою. Тонесенька гілка прогиналася з кожним кроком. Галузки чіплялися за шерсть, вибиваючи його з рівноваги. «Ми так ніколи не дістанемось до Зборища», — подумав Вогнесерд.

Поступово він дійшов майже до середини потоку, де течія була найсильніша. Гілка, що все вужчала, тут стала завтовшки, як його хвіст. Важко було навіть знайти місце, щоб поставити лапу. Зупинившись, Вогнесерд оцінив відстань, яку залишилося подолати. Чи можна було вже безпечно перестрибнути?

І тут гілка під ним накренилася. Кіт інстинктивно ще міцніше вчепився в неї кігтями. Раптом до нього долинув крик Тигрокігтя:

— Вогнесерде! Повертайся!

Якусь мить Вогнесерд іще балансував. Тоді гілка знову хитнулася і раптом зірвалася, підхоплена швидкоплинним потоком. Вогнесерд остаточно втратив опору, і коли до нього знову долинув крик воєводи, над його головою саме зімкнулися хвилі.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 17

Навіть занурившись у воду, Вогнесерд однією лапою тримався за гілку. Він почувався так, наче доводилось битися з якимось колючим дерев'яним ворогом. Галузки навіть під водою хльоскали його і смикали за хутро, а подих бульбашками виходив у темну воду. Кіт спромігся випірнути над водою, але не встиг навіть ковтнути повітря — гілка перекрутилася, і він знов опинився знизу.

Від жаху в нього з'явився якийсь незвичайний спокій, наче час сповільнився. Якась частина Вогнесердового розуму наполягала відпустити гілку і пробиватися до поверхні. Але тоді він іще більше ризикує життям — у сильній течії плисти було неможливо. При такому напорі води єдине, що він міг зробити, це вчепитися кігтями в гілку і триматися. «Зореклане, допоможи!» — ошаліло думав Вогнесерд.

Його почуття уже почали розчинятися у спокусливій темряві, коли гілка знову перевернулася і він виринув на поверхню. Вояк учепився в неї, задихаючись і відпльовуючись. Обабіч нього так само нуртувала вода, і берега не було видно. Він спробував підтягтися, але хутро просякло водою і було надто важке, а лапи задубіли від холоду. Вогнесерд не знав, скільки ще зможе так протриматися.

I щойно він зрозумів, що сил більше немає, щось рвучко зупинило гілку. Вона задрижала по всій довжині, так що Вогнесерд мало не відпустив її. З останніх сил намагаючись утриматися, він почув, як хтось вимовляє його ім'я. Труснувши головою, Вогнесерд побачив, що протилежний кінець гілки течією прибило до каменя, який врізався у воду.

На камені сидів Довгохвіст, схиливши до води.

— Воруясь, кицюні! — прогарчав він.

З останніх сил Вогнесерд почав дряпатися гілкою. Галузки шмагали його по обличчю. Він відчув, як гілка знову схитнулася, і кинувся на камінь, зачепившись за нього передніми лапами. Але задня частина його тіла була ще над водою. Заледве кіт торкнувся каменя, як гілку, за яку він тримався, закрутило і понесло потоком.

На єдину страшну мить Вогнесердові здалося, що його спіткає та ж доля. Камінь був гладенький — не вчепитися. Тоді Довгохвіст потягнувся вниз, і Вогнесерд відчув, як на його загривку змикаються щелепи. Так, за допомогою Довгохвоста, він і дряпався вгору, аж поки не опинився на самому вершечку каменюки. Тремтячи з голови до лап, кіт викашляв кілька ковтків річкової води, перш ніж підвести голову.

— Дякую, Довгохвосте, — тільки й видихнув Вогнесерд.

На обличчі вояка не смикнувся жоден м'яз.

— Нема за що.

А з-за скелі вже поспішав Тигрокіготь.

— Ти поранився? — запитав він. — Можеш іти?

Усе ще тремтячи, Вогнесерд підвівся. Він обтрусився від води, яка стікала з нього просто-таки потоками.

— Ус...усе гаразд, Тигрокігто.

Тигрокіготь відступив трохи назад, щоб уникнути зливи крапель, які розліталися з Вогнесердового хутра.

— Обережно, ми вже достатньо намокли, — він знову підійшов до Вогнесерда і похапцем його обнюхав. — Так. Ти повертаєшся в табір. Насправді, ми всі повертаємося. Ніхто не перейде через ці води, ти це чудово продемонстрував.

Вогнесерд кивнув і мовчки пішов за воєводою до лісу. Зараз, змерзлий і стомлений, він хотів лише одного — згорнутись

клубочком і подрімати десь на осонні.

Але хоч кінцівки його здавалися кам'яними, у голові крутився вихор страху і підозр. Тигрокіготь послав його на ту гілку, хоч кожному котові було ясно, яка вона небезпечна. Вогнесерд не міг відкараскатись від підозри, що воєвода зумисне розхитав її, щоб він напевне впав у розбурханий потік.

Але ж не на очах Довгохвоста?! Зрештою, Довгохвіст урятував його. Хоч Вогнесерд недолюблював Довгохвоста, він мусив визнати, що цей кіт учинив так, як велів правильник Клану — допоміг іншому вояку, який потрапив у халепу.

А все ж таки Тигрокіготь міг розхитати гілку так, щоб Довгохвіст цього не помітив або ж просто не зрозумів, що, власне, відбувається. Вогнесерд і радий був би запитати вояка, але знав, що той негайно повідомить про це самого Тигрокігтя.

Тоді він подивився на воєводу і побачив неприховану ненависть у його очах. Вогнесерд зустрівся з поглядом цих бурштинових очей, і Тигрокіготь примружився, демонструючи невимовлену погрозу. У цю мить усе стало зрозумілим: Тигрокіготь справді намагався його вбити. Цього разу не вдалося. *А як щодо наступного?* Втомлений мозок Вогнесерда відкинув найочевиднішу відповідь. Наступного разу Тигрокіготь подбає про те, щоб його задум був успішним.

* * *

Поки патруль дійшов до табору, тепленьке сонце новолисту підсушило Вогнесердове хутро, але сам він був настільки виснажений, що заледве перебирає лапами.

Піскошторма, яка саме вилежувалась на сонечку біля вояцького кубла, підвелася, щойно забачивши Вогнесерда, і негайно підійшла.

— Вогнесерде! — вигукнула вона. — Жахливо виглядаєш! Що трапилось?

— Нічого особливого, — промурмотів Вогнесерд. — Я просто...

— Вогнесерд трішки поплавав, от і все, — втрутився Тигрокіготь. Він глянув згори вниз намолодого вояка. — Ходімо, треба ще відвітити Синьозірці.

Воєвода рушив тереном до Високого Каменя, Довгохвіст дріботів за ним. Вогнесердові довелося рушити услід, однак Піскошторма не відставала, підтримуючи його на лапах своїм теплим тілом.

— Ну? — запитала Синьозірка, коли гурт котів постав перед нею. — Ви знайшли, де можна перейти убрід?

Тигрокіготь похитав своєю масивною головою.

— Неможливо. Вода надто висока.

— Але всі Клани повинні прийти на Зборище, — зауважила Синьозірка. — Зоряний Клан розлютиться, якщо ми бодай не спробуємо знайти сухий шлях. Тигрокігто, розкажи докладно, куди ви пішли.

Воєвода почав детально описувати вранішні події, включно з Вогнесеровою спробою перейти річку по гілці.

— Це був хоробрий вчинок, але геть дурний і нерозважливий, — прогарчав він. — Я вже подумав, що це вартуватиме йому життя.

Піскошторма озирнулась, явно вражена. Але Вогнесерд знов, як знов і Тигрокіготь, що в нього просто не було вибору: йому було наказано перейти потік по тій злощасній гілці.

— Будь обережнішим надалі, Вогнесерде, — застерегла його Синьозірка. — А зараз краще піди до Жовтоіклі, а то ще

застудиша.

— Зі мною все гаразд, — відповів Вогнесерд. — Мені просто треба поспати, от і все.

Синьозірка примружилася.

— Це був наказ, Вогнесерде.

З усіх сил намагаючись не позіхнути, він шанобливо схилив голову.

— Так, Синьозірко.

— Приходь до кубла, як закінчиш, — нявкнула Піскошторма, лизнувши його. — Я принесу тобі свіжини.

Вогнесерд вдячно нявкнув і нетвердою ходою рушив до Жовтоїклой. На галяві було порожньо, але коли він гукнув медикицьку на ім'я, вона негайно вистромила голову зі свого кубла в розколині каменя.

— Вогнесерде? Могутній Зореклане, та ти схожий на білку, що впала з дерева! Що з тобою трапилось?

Поки Вогнесерд розповідав, Жовтоїкла підійшла близче. Попелапка з'явилася слідом за нею. Молода кицька з широко розпліщеними очима слухала історію про те, як він мало не втонув.

Вогнесерд не зміг не пригадати, як Попелапка сама покалічилася біля Громошляху. Ще одне нещастя, сплановане Тигрокігтем? Це не кажучи вже про холоднокровне вбивство Рудохвоста. Йому вже голова йшла обертом від знемоги, але Вогнесерд не міг заспокоїтися. Він усе думав, як спинити ТигрокігтЯ, перш ніж іще хтось стане жертвою нестримних амбіцій воєводи.

— Добре, — кинула Жовтоїкла, уриваючи його неспокійні думки. — Ти сильний кіт і не мав би застудитися, але

пересвідчитись ніколи не зайде. Попелапко, які симптоми слід шукати, коли кіт отак промокне?

Попелапка негайно сіла струнко, обгорнувши лапи хвостом. Не зводячи погляду з Жовтоїклой, вона протараабанила:

- Ускладнене дихання, загальна слабкість, п'явки у шерсті.
- Чудово, — буркнула Жовтоїкла. — Уперед.

Попелапка дуже обережно заходилась обнюхувати Вогнесерда, лапкою прогортуючи хутро, щоб напевне не пропустити жодної п'явки, яка могла б присмоктатись до шкіри.

— Як дихається, Вогнесерде? — лагідно запитала вона. — Відчуваєш слабкість?

— Ні, усе гаразд, — відповів вояк. — Просто хочу проспати до наступної повні.

— Думаю, з ним усе гаразд, Жовтоїкло, — звітувала Попелапка. Вона притулилася до Вогнесерда і кілька разів лагідно його лизнула. — Тільки не стрибай більше в ріки, домовились?

Жовтоїкла гучно муркнула:

- Гаразд, Вогнесерде, можеш іти відпочивати.

Попелапка вельми здивувалась.

- А ти його хіба не перевіриш? Раптом я щось пропустила?

— Навіщо мені його перевіряти, — відповіла Жовтоїкла. — Я ж тобі, Попелапко, довірюю.

Стара кішка потягнулася, вигнувши дугою свою кощаву спину, а тоді знову розслабилась.

— Я тобі все одно мала дещо сказати, — провадила вона. — Тут стільки мишолових котів, що зустріти когось бодай

із половиною клепки вже велика радість. Ти швидко вчишся, та й ладнаєш із хворими котами.

— Дякую, Жовтоікло! — випалила Попелапка, ще більше чудуючись такій нечуваній похвалі з уст медикицьки.

— Ану тихо, я ще не закінчила. Так от, я старію, тож час мені подумати про те, щоб знайти собі учня. Попелапко, як ти ставишся до того, щоб стати наступною медикицькою Громового Клану?

Попелапка аж підскочила. Її очі сяяли, вона вся тримтіла від захвату.

— Ти це серйозно?

— Звісно ж, я це серйозно, — гаркнула Жовтоікла. — Я не базікаю просто тому, що в мене голосочек гарний.

— Ну, тоді я згодна, — промурмотіла Попелапка, з гідністю піднявши голову. — Я хочу цього більше за все-все на світі!

Вогнесерд відчув, як його серце закалатало швидше. Він так уболівав за Попелапку. Спершу коли думав, що вона може померти, потім коли зрозумів, що через каліцтво їй ніколи не бути вояком. Вояк пригадував, як його колишня учениця у безнадії гадала, яка від неї може бути користь у цьому житті. Аж ось, здається, Жовтоікла знайшла ідеальний варіант. Побачити молоду кицю такою щасливою й радісною, впевненою у своєму майбутньому — це було навіть більше, ніж Вогнесерд міг очікувати.

Окрилений вояк рушив до кубла, щоб розділити свіжину з Піскоштормою й нарешті посплати.

Коли ж він прокинувся, кубло вже заливало проміння призахідного сонця. Його штурхав Сіросмуг.

— Прокидайся, — нявчав друг. — Синьозірка збирає віче.

Вогнесерд вийшов із кубла і побачив Синьозірку, що вже стояла на верхівці Високого Каменя. Біля неї була Жовтоікла. Коли всі коти зібралися на терені, саме медикицька заговорила першою.

— Коти Громового Клану, — гукнула вона. — Я маю для вас оголошення. Як ви добре знаєте, я не молода киця. Пора мені взяти собі учня. Тож я обрала собі единственного кота, з яким можу нормальню ладнати... І единственного кота, який ладнає зі мною. Вашою наступною медикицею буде Попелапка.

Терен сповнився радісним муркотінням. Попелапка сиділа біля підніжжя каменя, її очі сяяли, а гладенька шерсть виблискувала. Вона сором'язливо опустила голову, коли весь Клан раптом заходився її вітати.

— Попелапко, — спромоглась перекричати шум Синьозірка. — Чи згодна ти стати ученицею Жовтоіклой?

Попелапка підвела голову і глянула в очі провідниці.

— Так, Синьозірко.

— Тоді на середині повні тобі належить вирушити до Уст Матері, щоб Зоряний Клан прийняв тебе у присутності інших медикотів. Із тобою будуть усі найщиріші помисли Громового Клану.

Жовтоікла зістрибнула, чи радше зісковзнула, зі скелі, щоб привітати Попелапку дотиком носа. Інші коти також скупчилися навколо учениці. Вогнесерд помітив Орляколапа, який щільно притулився до своєї сестри, аж палаючи від радощів. Навіть Тигрокіготь підійшов і нявкнув їй кілька слів. Очевидно, що Попелапка була популярним кандидатом на цю важливу посаду.

І собі вітаючи кицьку, Вогнесерд шкодував, що інші проблеми не вдається вирішити настільки легко.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 18

Сонце сідало вже втретє, відколи Вогнесерд мало не потонув. Молодий вояк саме вмивався біля свого кубла, вилизуючи хутро шорстким язиком. Йому з голови не йшла думка про ту пригоду на річці. Якби тоді не пощастило, він зараз би смакував річкову воду. Коли Вогнесерд повернув голову, щоб помити спинку, то почув шурхіт кроків, які поступово наблизалися. Не встиг він підвести голову, як над ним уже височів Тигрокіготь.

— Синьозірка хоче, щоб ти пішов на Зборище, — прогарчав воєвода. — Зустрінешся з нею біля її кубла. Ще приведеш Піскошторму і Сіросмуга.

Віддавши наказ, Тигрокіготь пішов геть, перш ніж Вогнесерд устиг щось відповісти. Вояк підвівся і роззирнувся. Побачивши Сіросмуга і Піскошторму, які вечеряли разом біля кропивного куща, Вогнесерд поквапився до них.

— Синьозірка обрала нас для походу на Зборище, — оголосив він.

Піскошторма доїла свого дрозда і облизнулася.

— А ми зможемо піти на Зборище? — збентежено нявкнула вона. — Я думала, жоден кіт не зможе перейти струмок.

— Синьозірка каже, що Зоряний Клан розсердиться, якщо ми хоча б не спробуємо, — відповів Вогнесерд. — Провідниця оце хотіла з нами поговорити. Може, у неї є план.

Сіросмуг прошамкав із повним ротом їжі:

— Я просто сподіваюся, що Синьозірка не запропонує нам туди плисти.

Проте його очі аж іскрилися захватом. Він швиденько проковтнув решту своєї порції та підвівся. Вогнесерд подумав, що його друг, мабуть, шукає нагоди зустріти Срібнострумку. Цікаво, чи бачились вони взагалі після того злощасного полювання для Річкового Клану.

Тоді Вогнесерд знову згадав про майбутніх кошенят Срібнострумки й замислився, як воно буде Сіросмугові бачити, що його діти зростають у іншому Клані. Чи зможе Срібнострумка коли-небудь сказати їм, що їхній батько — Сіросмуг, Громовий вояк? Вогнесерд з усіх сил намагався не думати про це, прямуючи із друзями до Високого Каменя. Синьозірка сиділа біля свого кубла, біля неї вже були Білошторм, Мишошубка і Верболоз. Ще за мить приедналися Тигрокіготь і Темносмуг.

— Як ви всі знаєте, сьогодні на небі повня, — почала Синьозірка. — До Чотиридерева нелегко буде дістатись, але Зоряний Клан сподівається, що ми знайдемо сухий шлях. Тож я обрала тільки вояків: у цій подорожі не місце новакам, старійшинам чи королевам, які виношують кошенят. Темносмуже, ти сьогодні вранці очолював патруль, який вирушав до струмка. Звітуй, що ти там знайшов.

— Вода опускається, — нявкнув Темносмуг. — Але надто вже повільно. Ми пройшли до самого Громошляху, і там ніде немає броду, всюди треба буде пробиратися вплав.

— Там угорі струмок нібито вужче, — нявкнула Верболоза. — Ми не можемо перестрибнути?

— Можемо, якщо відростимо крила, — відповів Темносмуг. — А якщо тільки лапами...

— Але там, мабуть, і варто буде спробувати, — наполягав Білошторм.

Синьозірка кивнула.

— Тож рушаємо, — вирішила вона. — Можливо, Зореклан направить нас до безпечного броду.

Провідниця встала й мовчки повела вояків із табору.

Сонце зайшло, і сутінки приховали обриси лісу. Десять віддалік ухкала сова, до Богнесерда долинав шурхіт здобичі в підліску, але вояки були надто зосереджені на своїй мандрівці, щоб відволікатись на полювання. Синьозірка вела їх навпротець через ліс до місця, де потічок протікав жорстким кам'яним тунелем попід Громошляхом. Їхній звичний маршрут до Чотиридерева не проходив настільки близько від Громошляху, тож Богнесердові було неабияк цікаво, що ж замислила провідниця. Біля тунелю вони побачили, що навіть там обабіч розлився паводок. У воді відбивалося бліде сяйво повні, яка щойно виринула з-за обрію. Затопило навіть Громошлях, по якому просто на очах у котів повільно сунула потвора, розбризкуючи брудну воду з-під своїх круглих чорних лап.

Щойно потвора зникла вдалині, Синьозірка підвела своїх котів до Громошляху. Провідниця принюхалась до води, зморшивши носа від смороду, і обережно ступила лапою в паводок.

— Тут доволі мілко, — нявкнула вона. — Можемо піти вгору Громошляхом, поки не вийдемо понад струмком, а тоді підемо до Чотиридерева уздовж межі з Тіньовим Кланом.

Піти вгору Громошляхом! Богнесерд відчув, як його хутро стало наїжауватись від страхітливої думки про те, щоб добровільно йти слідами потвора. Випадок із Попелапкою ясно дав зрозуміти, що ці потвори можуть зробити з котом, а вона ж навіть за узбіччя не вийшла.

— А що, коли прийде потвора? — запитав Сіросмуг, переляканій не менше за Богнесерда.

— Відійдемо вбік, — незворушно відповіла Синьозірка. — Сам бачиш, як повільно рухалась та потвора. Їм, мабуть, не дуже подобається мочити лапи.

Вогнесерд побачив, що Сіросмуга це не переконало. Він поділяв його тривогу, але заперечувати щось не було сенсу. Хіба що Тигрокіготь матиме зайву нагоду назвати їх боягузами.

— Одну хвилинку, Синьозірко, — озвався Білоштурм, коли провідниця вже зайдла у воду. — Згадай, наскільки низько лежать наші землі по той бік струмка. Щось мені підказує, що там усе затоплено. Я не думаю, що ми потрапимо до Чотиридерева, не заходячи на землі Тіньового Клану — там же височина.

Хтось із котів тихенько зашипів, а Вогнесерд відчув нову хвилю страху. Порушили кордони Клану, з яким нещодавно воювали? Якщо Громових вояків спіймає патруль, то їх звинуватять у вторгненні.

Синьозірка спинилася просто у воді та глянула на Білоштурма.

— Можливо, — визнала вона, — але доведеться нам на це наважитись — іншого шляху немає.

Провідниця знову рушила вперед, не залишивши своїм котам часу для заперечень. І вони всі пішли за нею. Вогнесерд плюхав по воді вздовж Громошляху просто позаду Білоштурма. Тигрокіготь замикав процесію, виглядаючи потвор, які могли наблизитися ззаду.

Спершу все було тихо і мирно, хіба що одна потвора проминула їх із протилежного боку Громошляху. Раптом Вогнесерд почув знайоме гарчання і плюскотіння потвори, що стрімко наблизалась.

— Обережно! — десь із хвоста процесії заволав Тигрокіготь.

Вогнесерд завмер і притулився до низенької стіни, що тяглася вздовж Громошляху там, де він перетинав струмок. Темносмуг вибрався на верхівку стіни і завмер. На мить дивне світло потвори відбилося у смердючих водах, а тоді з-під лап бризнула хвиля, яка намочила Вогнесерда аж по самісіньке хутро на животі.

Коли потвора зникла, Вогнесерд здивовано виявив, що знову може дихати.

Коти перейшли на той берег потічка і побачили, що Білошторм мав рацію. Низинні угіддя Громового Клану на протилежному березі справді затопило. Їм не залишалось нічого іншого, окрім як рухатись далі вздовж Громошляху, аж поки земля не піде вгору.

Вогнесерд радо зійшов із твердого Громошляху і підвів голову, трохи відкривши рота. Його нюхові залози вразив гострий, кислий запах — запах Тіньового Клану! Вони вийшли Громошляхом геть із території Громового Клану, і зараз від Зборища під Чотиридеревом їх відділяла смуга Тіньових угідь.

— Нам тут не місце, — неспокійно нявкнула Верболоза.

Якщо Синьозірка й почула це зауваження, то проігнорувала. Провідниця лише прискорилася, і усі, перейшовши на біг, рушили слідом за нею мокрим торфовищем. Дерев було небагато, а низенька трава не могла надійно заховати зграю котів. Серце рудого вояка шалено калатало — і не лише через швидкість подорожі. Якщо їх спіймають Тіньові коти, вони потраплять у халепу. Але Чотиридерево було недалечко, і хтозна, може, їм ще пощастиТЬ.

Раптом Вогнесерд запримітив темну тінь, що скрадалася попереду них із явним наміром перестріти Синьозірку, що йшла на чолі гурту. Слідом виринули нові тіні, і тиху ніч розітнув лютий вереск.

На якусь хвилю Синьозірка прискорила крок, наче сподівалася, що зможе виявитися швидшою. Тоді спинилася. Вояки також загальмували. Вогнесерд став, віддихуючись. Темрява навколо згустилася, а тоді з неї вийшли Тіньові коти зі своїм провідником Ночезором.

— Синьозірко! — зневажливо кинув Ночезір, зупиняючись перед Громовою провідницею. — Чому ти притягла свій Клан на наші землі?

— Через цю повінь ми не можемо дійти до Чотиридерева, — тихим спокійним голосом відповіла Синьозірка. — Ми не зашкодимо, Ночезоре. Ти ж знаєш, під час Зборища панує перемир'я.

Ночезір зашипів, прищулів вуха, а його шерсть наїжачилася.

— Перемир'я біля Чотиридерева, — вищирився він. — Тут нема ніякого перемир'я.

Вогнесерд інстинктивно став у захисну стійку. Тіньові коти півколом обстутили Громових вояків, яких переважали кількісно. Вони, як і Ночезір, наїжачилися, люто б'ючи хвостами об землю. В їхніх ворожих очах відбивалося холодне світло повні. Вогнесерд знов: якщо вже дійде до бійки, то Громовий Клан опиниться не в найкращому становищі.

— Ночезоре, мені шкода, — нявкнула Синьозірка. — Ми б нізащо не прийшли на твої землі, не маючи на те вагомої причини. Будь ласка, пропусти.

Її слова ніяк не вплинули на Тіньових котів. Озвався тільки Попелюх, воєвода Тіньового Клану, який нагадував сіру тінь від місячного сяйва.

— Гадаю, вони прийшли пошпигувати, — тихенько прогарчав він.

— Пошпигувати? — тут уже Тигрокіготь пройшов наперед і став біля Синьозірки, вступивши у Попелюха. Голови двох воєвод майже торкалися одна одної. — Що нам тут виглядати? Ми ж не біля вашого табору.

Попелюх закопилив губу, оголивши гострі як бритва зуби.

— Одне твоє слово, Ночезоре, і ми їх розтерзаємо.

— Ну спробуйте! — гаркнув Тигрокіготь.

Кілька миттєвостей Ночезір не відповідав. Вогнесерд напружився. Поруч із ним низько загарчав Сіросмуг. Мишошубка й собі вищирилася до найближчого Тіньового вояка, а блідо-золоті очі Піскощорми палали бажанням битися.

— Назад, — наказав своїм воякам Ночезір. — Пропустіть їх. Я хочу, щоб Громовий Клан був на Зборищі.

Хоча ці слова були начебто цілком приязні, він прошипів їх крізь стиснені зуби. Раптово насторожившись, Вогнесерд повернувся до Сіросмуга:

— Що він цим хотів сказати?

Сіросмуг знизав плечима.

— Та хтозна. Ми не стикалися з Тіньовим Кланом ще відколи почалась повінь.

— Ми навіть супроводимо вас, — тим часом провадив Ночезір, примруживши очі. — Просто для певності, що ви безпечно дістанетесь до Чотиридерева. Ми ж не хочемо, щоб Громовий Клан злякали якісь люті миші, правда?

Тіньові вояки замурмотіли, погоджуючись із провідником. Вони поставали так, щоб зусібіч оточити Громових котів. Коротко кивнувши, Ночезір став коло Синьозірки. Інші його коти поставали за ним так, що Тіньовий Клан рухався з Громовим лапа в лапу.

Громовий Клан рушив на Зборище в оточенні своїх ворогів.

* * *

Місяць саме був у зеніті, коли Богнесерда та інших Громових котів фактично привели до чотирьох дубів. Холодне світло осягало вояків Річкового та Вітряного Кланів, які вже прибули. Усі коти зацікавлено розглядали процесію, що спускалася схилом. Богнесерд знов, що вони зараз дуже схожі на в'язнів. Проте він гордо йшов, задерши голову і хвіст, самим своїм виглядом заперечуючи, що їх могли перемогти.

На його превелике полегшення, Тіньові коти знову пірнули в тіні, щойно спустилися вниз. Синьозірка з Тигрокітєм негайно рушили прямісінько до Великого Каменя. Богнесерд пошукував поглядом Сіросмуга і виявив, що його друг уже встиг зникнути. Ще за мить він побачив, як той підходить до Срібнострумки. Та Річкова кицька стояла серед вояків свого Клану, тож Сіросмуг міг хіба що розчаровано вештатися поблизу.

Богнесерд і сам мало не зітхнув. Він як ніхто знову, наскільки Сіросмуг хотів знову зустрітися зі Срібнострумкою. Особливо тепер, коли вона чекала на кошенят. Проте в таких зустрічах на Зборищі був і чималий ризик, бо ж перший-ліпший кіт міг спіймати їх на гарячому.

— Та що з тобою? — Мишошубка його так злякала, що він аж підстрибнув. — Ти так виглядаєш, ніби щось замислив.

Богнесерд витрішився на брунатнувойовницю.

— Я... та я все думав, що там Ночезір сказав, — на ходу вигадував кіт. — Чому це він хоче, щоб Громові вояки були на цьому Зборищі?

— Ну, я тільки одне знаю: він не надто добрий і милив, — сказала Піскошторма, підходячи разом із Верболозою. Вона лизнула лапу і провела нею по вухах. — А решту ми самі зараз почуємо.

— Кажу вам, будуть проблеми, — через плече нявкнула Верболоза, підійшовши до гурту Вітряних королев. — Лапами чую.

Занепокоєний Богнесерд позадкував до дерев, одним вухом слухаючи розмови, що велися навколо нього. Більшістю то були просто буденні плітки, обмін новинами з іншими Кланами, тож він не почув нічого про наміри Тіньового Клану. Проте вояк запримітив, що всі Тіньові коти поглядали на нього все ще дуже вороже. Двоє чи троє з них позирали на Великий Камінь, ніби не могли дочекатися початку віча.

Нарешті з вершини каменя пролунав крик, і мурмотіння котів унизу стихло. Богнесерд примостиився на самому краю гаяливини, звідки йому чудово було видно усіх чотирьох провідників, вірніше, їхні чорні обриси на тлі нічного неба.

Піскошторма всілася біля нього, підібгавши лапи.

— Починається, — очікувально промуркотіла вона.

Ночезір виступив уперед, аж тремтячи від ледве стримуваної люті.

— Коти всіх Кланів, слухайте мене! — виголосив він. — Слухайте і мотайте на вус. Аж до останнього зеленлиству Зорелом був провідником Тіньового Клану. Він був...

Високозорий, провідник Вітряного Клану, ступив уперед до Ночезора.

— Чому ти вимовляєш це ненависне ім'я? — прогарчав він. Його очі спалахнули, і Богнесерд зрозумів, що провідник не

забув, як його з власними вояками Клан Зорелома вигнав із рідних земель.

— Так, ненависне, — погодився Ночезір. — І не без причини, ти це знаєш краще за всіх, Високозорий. Він украв кошенят Громового Клану. Він змушував кошенят із власного Клану надто рано йти у бій, і ті помирали. І через цю кровожерність ми, його власний Клан, вигнали Зорелома. І де ж він зараз? — голос Ночезора радше нагадував виск. — Він помер у лісах, він животіс серед Двоногів? Ні! Бо тут серед нас є коти, які його пригріли. Вони порушили вояцький правильник, порушили перед усіма котами цього лісу!

Вогнесерд стривожено глянув на Піскошторму. Він бачив, до чого все йде. І, судячи з погляду, яким відповіла кицька, вона теж це бачила.

— Громовий Клан! — вереснув Ночезір. — Громовий Клан укриває Зорелома!

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 19

Вражені й розлючені коти здійняли гамір навколо Великого Каменя. Вогнесерд зібрав усі сили докупи, щоби змусити себе залишитися на місці й не втекти від їхньої люті. Піскошторма притулилася до його боку. Хоч він і тремтів, та відчував заспокійливе тепло її тіла.

Високозорий крутнувся на вершечку Великого Каменя й зустрівся поглядом із Синьозіркою.

— Це правда? — виширився він.

Синьозірка відповіла не відразу. Вона з неабиякою гідністю виступила вперед до Ночезора. Місячне сяйво переливалося в її хутрі так, що Вогнесердові здалося, ніби то воячка Зореклану спустилася до них зі Срібносмуги. Вона вичекала, поки знизу стихне гамір.

— Звідки ти знаєш? — холодно запитала вона Ночезора, коли всі замовкли. — Ви шпигували за нашим табором?

— Шпигували! — відрубав Ночезір. — Та нам і шпигувати не треба, твої новаки самі про все розпатякають. Мої вояки почули про це на останньому Зборищі. І зараз ти наважишся стати тут і заперечити їхні слова?

Вогнесерд згадав, що бачив Прудколапа із новаками Тіньового Клану наприкінці останнього Зборища. Не дивно, що той виглядав винуватим, якщо розповідав ворожим котам про полоненого Громового Клану. Особливо після того, як Синьозірка наказала всім мовчати про це!

Провідниця вагалася. Вогнесерд співчував їй усім серцем. Багато хто в її власному Клані був незадоволений рішенням прихистити осліплених Зорелома. То як їй було відстояти себе ще й перед іншими Кланами?

Високозорий пригнувся перед нею, прищупивши вуха.

— Це правда? — повторив він запитання.

Синьозірка промовчала, та зрештою виклично підвела голову.

— Так, це правда, — нявкнула вона.

— Зрадниця! — гаркнув Високозорий. — Ти знаєш, що вчинив із нами Зорелом.

Синьозірка смикнула кінчиком хвоста. Навіть зі свого місця під каменем Вогнесерд бачив її напружені м'язи й розумів, яких зусиль коштувала провідниці така спокійна поведінка.

— *Nixto* не посміє називати мене зрадницею! — прошипіла вона.

— Я смію, — відрізав Високозорий. — Ти зрадила вояцький правильник, коли вирішила прихистити того... той шматок лисячого гною!

По всій галевині коти Вітряного Клану скочили на лапи і почали горланити вслід за своїм провідником:

— Зрада! Зрада!

Біля підніжжя Великого Каменя Тигрокіготь та Мертвоніг, воєвода Вітряного Клану, виширилися один проти одного, ледь не торкаючись носами.

Вогнесерд також інстинктивно підскочив. Він помітив Верболозу, що гарчала на Вітряних королев, з якими ще мить тому ділилася язиками. Кілька Тіньових вояків загрозливо наближалися до Темносмуга, і до нього приєдналася Мишошубка, готуючись до атаки.

— Зупиніться! — крикнула Синьозірка з Великого Каменя. — Як ви можете порушувати перемир'я? Невже ви хочете

розгнівити Зореклан?

Тісі ж миті місячне сяйво згасло. Коти на галявині завмерли. Богнесерд підвів голову і побачив хмару, яка затулила місяць. Вояк здригнувся. Чи це була пересторога, щоб Клани не порушували священного перемир'я? Одного разу місяць уже ховався за хмарами. Це був знак, що Зореклан розгнівався, і Збройще довелося завершити.

Коли хмара пройшла і галявину знову залило місячне сяйво, переломний момент минув. Більшість котів повернулися на свої місця, хоч і продовжували глядіти одне на одного. Білошторм протиснувся між Мертвоногом та Тигрокігтем і почав спішно щось нявкати останньому на вухо.

На Великому Камені Кривозір виступив уперед і став біля Синьозірки. Він виглядав спокійним. Богнесерд згадав, що у Річкового Клану найменше причин ненавидіти Зорелома. Він не вдирається на їхні землі й не викрадав їхніх кошенят.

— Синьозірко, — нявкнув він, — поясни нам, чому ти так вчинила.

— Хвостолом, колишній Зорелом, осліп, — голосно відповіла Синьозірка, щоб її почув кожен кіт на галявині. — Він уже старий і немічний, ні для кого більше не становить загрози. Ви би викинули його помирати з голоду в лісі?

— Так! — вигукнув Ночезір. — Він заслуговує на смерть!

Запінений провідник Тіньового Клану різко повернувся до Високозорого і прогарчав:

— Невже ти пробачиш котові, який вас витурив?

Богнесерд не міг зrozуміти, чому Ночезір був такий лихий і так намагався збурити Високозорого. Він же став провідником. Чим йому шкодив сліпий бранець?

Високозорий здригнувся і відступив на крок від Тіньового провідника, насторожений його злістю.

— Ти знаєш, як це багато важить для моого Клану, — нявкнув він. — Ми ніколи не пробачимо Зореломові.

— Тоді ви не маєте рації, — пронявшала Синьозірка. — Вояцький правильник учить нас пробачати. Високозорий, чи ти не пам'ятаєш, що зробив для вас Громовий Клан, коли ви зазнали біди? Ми знайшли вас і повернули додому, а потім билися на вашому боці проти Річкового й Тіньового Кланів. Чи ти вже встиг забути?

Слова Синьозірки не лише не заспокоїли Високозорого, а ще більше його розлютили. Він наблизився, наїжачивши хутро.

— То Громовий Клан уже вважає нас своєю власністю? — відребав провідник. — То це *тому* ви повернули нас, щоб виконувати ваші забаганки і погоджуватися з усім, що ви скажете? Чи ти вважаєш, що у Вітряного Клану немає честі?

Синьозірка схилила голову під натиском люті Вітряного провідника.

— Високозорий, — нявкнула вона. — Ти маєш рацію: жоден Клан не належить іншому. Я не це мала на увазі. Та згадай себе, коли ви були у скруті, і спробуй проявити співчуття. Якщо ми викинемо Хвостолома помирати в ліс, то чим же ми будемо кращі за нього?

— Співчуття? — кинув Ночезір. — Кошенятам своїм це розкажи! Яке співчуття проявляв Зорелом?

Коти на галявині підтримали провідника голосним нявкотом. Ночезір додав:

— Або ти виганяєш його зараз, Синьозірко, або я вимагатиму пояснень.

Синьозірка примружила очі так, що вони перетворилися на дві блакитні щілинки.

— Не вказуй мені, що робити з моїм Кланом!

— Послухай мене, — загарчав Ночезір. — Якщо Громовий Клан залишить у себе Зорелома, то у вас будуть проблеми. Тіньовий Клан про це подбає.

— І Вітряний Клан теж, — прошипів Високозорий.

Синьозірка не відповіла. Богнесерд був певен, що вона знає, як небезпечно зажити ворогів із двох Кланів одночасно. До того ж її власні коти були не в захваті від ідеї прихистити Хвостолома.

— Громовий Клан не підкорятиметься наказам інших Кланів, — нарешті пронявчала вона. — Ми чинимо те, що вважаємо правильним.

— Правильним? — перекривив її Ночезір. — Прихистити цього кровожерного...

— Досить! — перебила Синьозірка. — Тему вичерпано. Є інші речі для обговорення на Збориші, чи ти забув?

Ночезір та Високозорий перезирнулися. Поки вони вагалися, Кривозір вийшов наперед, щоб доповісти про повені та про шкоду, яку вони заподіяли Річковому табору. Ніхто його не перебивав, та Богнесердові здавалося, що мало й хто слухав. У повітрі бриніло обурення через Хвостолома.

Піскошторма притулилася ближче до Богнесерда і нявкнула йому на вухо:

— Я відчувала, що буде сварка через Хвостолома, вже коли Ночезір узяв слово.

— Я знаю, — відповів кіт. — Та Синьозірка не може його зараз вигнати. Виглядатиме так, ніби вона здалася. Після цього

її ніхто не поважатиме — ні Громові, ні будь-які інші коти.

Піскощорма муркнула, погоджуючись із ним. Вогнесерд спробував зосередитися на іншій частині Зборища, але це важко вдавалося. Він не міг абстрагуватися від ворожих поглядів котів Вітряного та Тіньового Кланів і всім серцем бажав, щоб Зборище скоріше закінчилось.

Час тягнувся довго, та зрештою місяць почав танути на небі, і коти зібралися вирушати по домівках. Громові вояки мовчки приєдналися до Синьозірки, як тільки вона зійшла з Великого Каменя, і оточили її захисним колом. Вогнесерд подумав, що вони всі, мабуть, були непевні того, чи протримається перемир'я.

Коли вояки стали довкруж Синьозірки, Вогнесерд помітив Одновуса, який проходив повз них до загону Вітряних котів. Їхні погляди зустрілися, і Одновус зупинився.

— Мені шкода, що так вийшло, Вогнесерде, — тихо пронявчив він. — Я не забув, як ви повернули нам дім.

— Дякую, Одновусе, — відповів Вогнесерд. — Якби ж...

Він затнувся, побачивши ТигрокітЯ, що протиснувся в колої вищирився проти Одновуса. Вітряний вояк розвернувся і рушив далі до своїх котів. Вогнесерд уже приготувався до якогось уїдливого коментаря, та воєвода мовчки пройшов повз нього.

— Сподіваюся, ти задоволена собою, — зашипів ТигрокітЯ на Синьозірку, наблизившись до неї. — Тепер два Клани хочуть нашої смерті. Треба було давно вже викинути геть того гада.

Вогнесерда дуже здивувала така ворожість ТигрокітЯ до Хвостолома. Ще недавно він бачив, як вони ділилися язиками так, ніби воєвода змирився з його перебуванням у Клані. Та, зрештою, не дивно, що він був сердитий. Через сутичку з Вітряним та Тіньовим Кланами сердилися всі.

— Тигрокігтю, тут не місце для внутрішніх суперечок, — тихо відповіла йому Синьозірка. — Коли повернемося до табору...

— І як же ви збираєтесь повернатися? — перебив їх Ночезір, прослизнувши повз Громових вояків. — Часом не тим шляхом, яким прийшли? Ступіте хоч одною лапою на територію Тіньового Клану, і ми розірвемо вас на шмаття.

Він обернувся і пішов геть, не чекаючи на відповідь.

Якусь мить Синьозірка виглядала розгубленою. Іншого шляху додому в них не було, хіба що спробувати перепливти потік. Вогнесерд здригнувся від думки про стрімку течію, яка мало не забрала в нього життя. Невже їм доведеться залишитися біля Чотиридерева, аж поки не спаде повінь? Раптом він відчув запах Річкового Клану і повернувся. До них наблизався Кривозір із кількома вояками.

— Я все чув, — звернувся кіт до Синьозірки. — Ночезір дурницю впоров. У такі часи всім котам слід допомагати одне одному.

Провідник глянув на Вогнесерда. Мабуть, він згадав, як вони із Сіросмугом приносили їжу Річковому Кланові. Та про це не знав більше ніхто, крім Синьозірки. Навколо лунало спантеличене мурмотіння вояків.

— Ви можете повернутися через нашу територію, — продовжив Кривозір. — Ми переходили річку по мосту Двоногів. Ви можете піти з нами, і далі вниз за течією, а там перейти назад на свої землі по колоді.

Перш ніж Синьозірка встигла відповісти, Тигрокігтю зашипів:

— І чого б це ми мали довіряти Річковому Кланові?

Кривозір не звернув уваги на його слова. Його погляд був зосереджений на Синьозірці — він чекав на її відповідь. Вона з повагою схилила голову.

— Дякую, Кривозоре. Ми приймаємо твою пропозицію.

Провідник Річкового Клану коротко кивнув і повернувся, щоб вивести її з галевини. Громові коти все ще бурмотіли поміж собою, виходячи слідом за своєю провідницею. Коти з Тіньового та Вітряного Кланів злісно зашипіли, незважаючи на Річкових котів, що захищали Громовий Клан з усіх боків. Богнесерд раптом усвідомив, що впродовж одного Зборища змінився розподіл сил у лісі: Вітряний Клан став на бік своїх одвічних ворогів із Тіньового Клану, а Річковий Клан, навпаки, підтримував Громовий.

Коли вони дійшли до вершини схилу, Богнесерд полегшено зітхнув. Зборище залишилося позаду разом із новими та старими ворогами. Він помітив, що Сіросмут намагався йти якомога ближче до Срібнострумки, та між ними була якась інша Річкова королева.

— Ти впевнена, що не втомилася? — метушилася та. — Для вагітної кицьки така подорож надто довга.

— Ні, Яроквітко, все гаразд, — терпляче відповідала Срібнострумка, кисло поглядаючи тим часом на Сіросмуга.

Тигрокіготь замикав групу Громового Клану. Він крутив головою з боку в бік, ніби щоміті очікував нападу Річкових котів.

Синьозірку, натомість, не бентежила подорож з іншим Кланом. Коли вони відійшли достатньо далеко від Чотиридерева, вона залишила Кривозора вести котів, а сама відстала, щоби приєднатися до Мрячконіжки.

— Я чула, що ти мала кошенят, — тихо пронявчала вона. — Як вони?

Мрячконіжка виглядала трохи здивованою, що до неї звернулася провідниця Громового Клану.

— Так... двох із них змило річкою, — відповіла королева. — Вогнесерд із Сіросмугом їх порятували.

— Співчуваю. Ти, мабуть, дуже за них перелякалася, — промуркотіла Синьозірка. Її блакитні очі дійсно були сповнені співчуття. — Я рада, що коти Громового Клану змогли допомогти вам. Кошенята вже оклигали?

— Так, із ними все добре, Синьозірко, — Мрячконіжка все ще не могла зрозуміти, чому її так детально розпитує Громова провідниця. — Вони здорові. Скоро вже стануть новаками.

— Я певна, що вони будуть хорошими вояками, — лагідно нявкнула Синьозірка.

Дивлячись на свою провідницю, яка крокувала поруч із Річковою королевою, Вогнесерд усе думав, як схоже їхнє блакитно-сіре хутро переливалося в сяйві місяця. Обидві кішки були охайні й дрібненькі. І коли їм треба було перестрибнути через колоду, що перекривала шлях, вони пригиналися абсолютно однаково. Каменешуб, який ішов за ними, був копією своєї сестри — його хутро виблискувало сріблом, а граційним рухам можна було лише позаздрити.

Вогнесерд дивувався: якщо коти з різних Кланів виглядають так схоже, то чому вони не можуть схоже мислити? Чому тоді між ними так багато суперечок? Він згадав ворожість, з якою до них поставилися Тіньовий та Вітряний Клани, і те, як недобре вони сприйняли бажання Синьозірки прихистити Хвостолома. Крокуючи до моста, насторожений запахами Двоногів, Вогнесерд відчував наближення холодних вітрів війни.

* * *

Наступного світанку після Зборища Вогнесерд прокинувся у вояцькому кублі й побачив, що Сіросмуг уже пішов. Мох, на якому спав його товариш, устиг охолонути.

«Мабуть, пішов до Срібнострумки», — подумав Вогнесерд і приречено зітхнув. Це було й не дивно, адже Сіросмуг знов, що вона вагітна від нього. Значить, Вогнесердові знову доведеться покривати його відсутність.

Широко позіхнувши, кіт прослизнув крізь кущі й обтрусив мох зі свого хутра, одночасно роззираючись галевиною. Сонце сходило над заростями папороті, відкидаючи довгі тіні на голій землі. Небо було блакитне, без жодної хмаринки. Пташиний спів обіцяв легкі лови.

— Агов, Орляколапе! — гукнув Вогнесерд новакові, який сидів біля входу до свого кубла. — Хочеш піти на полювання?

Орляколап підскочив і побіг через галевину до Вогнесерда.

— Уже? — запитав новак. Його очі сяяли захватом.

— Так, уже, — нявкнув Вогнесерд, раптом загорівшись ентузіазмом Орляколапа. — Я б не відмовився від свіженької мишки, а ти?

Орляколап пішов до ялівцевого тунелю слідом за вояком. «Малий навіть не спітав, де Сіросмуг», — подумав Вогнесерд. Він шкодував, що його товариш ніколи не брав близько до серця свої обов'язки виховника. Із самого початку Сіросмуг був більше заклопотаний Срібнострумкою. Тим часом Вогнесерд сам став названим виховником Орляколапові. Йому подобалася серйозність новака, він любив тренуватися з ним. Та все ж Вогнесерда непокоїло те, що Сіросмуг забув про відданість своєму Кланові.

Коли вони з Орляколапом підіймалися байраком, Вогнесерд з усіх сил намагався відігнати ці думки. Коти норовили оминути болотистий потік, який уже потроху мілів. Важко було сумувати

й непокоїтися в такий теплий день. Повінь спадала, і загрози для Громового табору більше не було.

На вершині байраку Вогнесерд зупинився.

— Отож, Орляколапе, — нявкнув він, — добре принюхайся. Що ти відчуваєш?

Новак стояв, підвівши голову й заплюшивши очі. Він розкрив рота, щоб краще вловити запахи.

— Мишу, — нарешті відповів він, — кролика, дрозда і... ще якусь іншу пташку.

— Це дятел, — сказав йому Вогнесерд. — Що-небудь іще?

Орляколап зосередився і раптом різко розплющив очі.

— Лисиця!

— Запах свіжий?

Новак знову принюхався і заспокоївся, виглядаючи трохи присоромленим.

— Ні, старий. Два чи три дні вже, гадаю.

— Добре, Орляколапе. Тепер ти йди у цьому напрямі, аж до двох старих дубів, а я піду сюди.

Вогнесерд дивився на Орляколапа, як той повільно пересувався в тіні дерев, зупиняючись через кожні кілька кроків, щоб принюхатися. Шелест крил під кущем відволік його. Він повернув голову й побачив дрозда, який тріпотів крилами, намагаючись витягнути із землі черв'яка.

Кіт пригнувся і поплазував до птаха. Дрізд уже вицупив черв'яка і прийнявся його клювати. Вогнесерд приготувався до стрибка.

— Вогнесерде! Вогнесерде!

Різкий нявкіт Орляколапа пронизав тишу навколо. Новак з усіх сил біг до Вогнесерда. Під його лапами хрускотіло торішнє листя. Вогнесерд спробував упіймати дрозда, та сполохана пташка вже злетіла на гілку, панічно клекочучи.

— Що ти собі думаєш? — роздратовано обернувся Вогнесерд до учня. — Я мав упіймати того дрозда! А тепер він так кричить, що всі в лісі вже...

— Вогнесерде! — задихано крикнув Орляколап, зупинившись перед ним. — Вони йдуть! Я почув їхній запах, а потім побачив!

— Чий запах? Хто йде?

Очі Орляколапа округлилися від жаху.

— Тіньовий і Вітряний Клани! — нявкнув він. — Вони прийшли напасті на наш табір!

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 20

— Де вони? Скільки вояків? — одразу запитав Вогнесерд.

— Отам, — Орляколап махнув хвостом у гущавину. — Не знаю скільки. Вони пробираються підліском.

— Добре, — Вогнесерд швидко метикував, намагаючись не зважати на шалене серцебиття. — Біжи до табору. Попередь Синьозірку і Тигрокітга. Треба, щоб сюди відрядили вояків.

— Гаразд, Вогнесерде, — Орляколап повернувся і кинувся вниз.

Коли він пішов, Вогнесерд заглибився в ліс, із потроєною обережністю пробираючись під арками папоротей. Спершу все наче було тихо, але невдовзі він відчув кислий запах великого гурту котів Вітряного і Тіньового Кланів.

Десь попереду тривожно затьохкала пташка. Вогнесерд заховався за деревом. Він усе ще нікого не бачив, але його шерсть уже наїжачилася від передчуття...

Вояк присів на задні лапи, а тоді стрибнув угору, вчепившись кігтями у стовбур, аж поки дістався нижніх гілок. Там він затих і став спостерігати.

На лісовій долівці було порожньо, ані жучок не пробіжить. Тоді Вогнесерд побачив, як захвилювалася папороть. Зблиснуло й одразу зникло щось біле. За якусь мить із підліску просто під деревом вистромилася темна голова. Вогнесерд упізнав Ночезора.

Тіньовий провідник тихенько нявкнув:

— За мною!

Ночезір вийшов із хащ орляка і кинувся навпростець через смугу відкритої землі. Гурт котів побіг услід за ним. Вогнесерд захвилювався значно сильніше, коли побачив, як їх багато. Чи не всі вояки Вітряного і Тіньового Кланів разом мали напасти на його табір. Вогнесерд помітив там Високозорого і Попелюха, Мертвонога і Короткохвоста, Мокронога і Одновуса, які бігли настільки злагоджено, ніби змалечку разом тренувалися.

Не так давно ці коти билися одне з одним у засніженому Вітряному таборі. Зараз же вони об'єдналися у своїй ненависті до Хвостолома і Громового Клану, що надав йому притулок.

Вогнесерд знов, що йому доведеться з ними битися. Навіть попри те, Вітряні коти були для нього друзями. Вояк повинен стояти за свою провідницю і свій Клан.

Поки Вогнесерд спускався, до нього долинув лютий крик із табору, за яким залунав знайомий голос — Тигрокіготь закликав вояків до бою. Незважаючи на всю свою недовіру до воєводи, Вогнесерд відчув полегшення. Саме зараз Громовий Клан потребував несамовитої хоробрості Тигрокігтя, усіх його вояцьких навичок.

Вогнесерд зліз із дерева, вірніше, зістрибнув на усі чотири лапи, і кинувся в бій, не намагаючись більше ховатися від нападників. Коли він выбіг на узлісся, то побачив, що на схилі всходи шипли і терзали одне одного коті. Тигрокіготь і Ночезір зійшлися у двобої, люто гамселячи одне одного. Темносмуг повалив на землю якогось Вітряного вояка. Мишошубка, не тямлячись від люті, скочила на Попелюха. Ранньоквітка, Вітряна королева, вчепилася кігтями в бік Довгохвоста, і той, вирвавшись, кинувся униз зі схилу.

Вогнесерд стрибнув просто на Ранньоквітку, відчуваючи, як у його жилах пульсує лютъ. Якось само собою пригадалося, що він допомагав цій королеві нести її кошеня до табору під час повернення Вітряних котів після вигнання. Коли Вогнесерд приземлився біля киці, вона трохи подалася назад — лише для

того, щоб краще замахнутися. Кілька митей вороги пильно дивилися одне на одного. Погляд Ранньоквітки був сповнений гіркоти. Вогнесерд розумів, що вона теж пам'ятає, скільки всього вони звідали разом. Він не міг її вдарити, а королева, вичекавши ще якусь мить, позадкувала і зникла десь у гущавині котів.

Та не встиг Вогнесерд перевести дух, як у нього на бігу влетів інший кіт, збивши його на вологу землю. Громовий вояк марно намагався підвистися. Повернувши голову, він зустрівся з лютим поглядом Короткохвоста. Ще мить — і Тіньовий вояк глибоко впився зубами у Вогнесердове плече. Закричавши від болю, Вогнесерд задніми лапами затопив Короткохвосту в пузо, вириваючи звідти жмутки бурої шерсті. На нього бризнула кров, і Тіньовий вояк, поточившись від болю, побрів геть.

Вогнесерд підвісся і роззирнувся, віддихуючись. Найгарячіша битва зараз перемістилася до підніжжя схилу. Ворожі вояки напирали, явно плануючи увійти до табору. Переважені кількісно, Громові коти не могли більше стримувати їх. І де ж це Синьозірка?

А тоді Вогнесерд побачив її. Провідниця стояла разом із Білоштормом і Порохощубом на вході до табору, готова оборонити його навіть ціною життя. Одновус і Мокроніг уже прорвали оборону Тигрокіття, і нажаханий Вогнесерд побачив, як Мокроніг кинувся просто до Синьозірки.

Вогнесерд помчав гребенем яру. З усього Громового Клану лише йому та Жовоїклій було відомо, що Синьозірка проживала вже останнє зі своїх дев'яти життів. Якщо вона загине в цій битві, Громовий Клан втратить провідника.

Опинившись над входом до табору, Вогнесерд стрілою кинувся вниз, заледве торкаючись лапами крутого скелі. Він приземлився і різко загальмував просто в гущавині битви. Не гаючи часу, вояк відразу вчепився зубами в шию Мокронога, відтягуючи його від Синьозірки. Громова провідниця одразу ж

кинулась на сірого смугастого кота, аж поки не відігнала його геть.

У запалі битви Вогнесерд разом з іншими опинився майже поруч із входом у табір. Вояк інстинктивно кусав і дряпав, не знаючи навіть, із ким він б'ється. Чиєсь гострі кігті розпанахали йому чоло — очі залило кров'ю. Вогнесерд судомно вдихнув, здавалося, він ось-ось задихнеться від кислих запахів ворогів.

Раптом зовсім поруч крикнула Синьозірка:

— Вони проривають стіну! Всі назад — захищайте табір!

Вогнесерд якось спромігся не впасти, коли хвиля нападників із боєм прорвалася до самого тунелю. Гілки ялівцю шарпали його хутро, мов ворожі пазури. Тут неможливо було битися, тож він спробував розвернутися і кинувся вглиб, до табору.

На галявині Верболоза, Вітрогон і Піскошторма стали на захист ясел, королев та їхньої малечі. Довгохвіст стояв, похапщем зализуючи рані, біля кубла Хвостолома, поруч із Орляколапом. Серед гілок поваленого дерева Вогнесерд розрізняв темну смугасту шерсть і матовий блик невидючих очей колишнього Тіньового провідника. Колись жорстокий і деспотичний, кіт був винуватцем нападу на Громовий табір. Розуміючи це, Вогнесерд почувався геть розчавленим.

Ночезір з Одновусом перші прорвалися крізь тунель, кинувшись тереном одразу до кубла Хвостолома. Високозорий проліз крізь колючу огорожу і теж приєднався до них. За провідником Вітряного Клану повалили нові нападники.

— До мене! — закричав Вогнесерд, обганяючи на галявині вояків із власного Клану. — Ім потрібен Хвостолом!

Він кинувся на Ночезора, поваливши чорного кота на вкриту пилюкою землю. «Цікаво, — подумав Вогнесерд, — скільки Громових вояків насправді хотіли захищати колишнього Тіньового провідника?» Багато з них радо б позбулися

Хвостолома, віддали б його на розтерзання іншим Кланам. Але, з іншого боку, Вогнесерд не сумнівався, що всі Громові коти будуть віддані до останнього. Як би вони не ставились до Хвостолома, вони все одно битимуться за Громовий Клан.

Рудий вояк збив із лап Ночезіра, глибоко вчепивши зубами в кощаве плече провідника. Ночезір засмикався і, зрештою, таки підірвався на рівні. Вогнесерд утратив рівновагу і збагнув, що таки попався — Тіньовий провідник був старий, але дуже сильний.

Ночезір вищирив зуби і блиснув очима. Аж раптом він зненацька позадкував, відпустивши Вогнесерда. Обтрусили кров з очей, Вогнесерд побачив, що на Тіньового провідника кинувся Орляколап. Новак вчепився в спину ворога пазурами усіх чотирьох лап. Ночезір кілька разів марно пробував скинути його, а потім, зрештою, перекинувся на спину, вдаривши Орляколапа об землю. Новак розлучено закричав.

Вогнесерд замахнувся на Ночезора своїми кігтями, але між ними, ніби з-під землі, зринув Високозорий і спробував дістати Хвостолома у його кублі. На превеликий жаль, Вогнесерда відтіснили назад.

Зате Тигрокіготь підбіг саме вчасно. Великий воєвода був геть зранений і стікав кров'ю, його хутро було закаляне багном, але бурштинові очі все ще палали вогнем битви. Він ударив Високозорого свою масивною лапою, збивши його з ніг, і відкинув геть.

На допомогу Тигрокігтою підоспіли свіжі Громові коти: Білоштурм, Мишошубка, Вітрогон і сама Синьозірка. Хід битви було переломлено. Нападники почали відступати, безладно тікаючи до тунелю і прогалин у таборовій стіні. Важко дихаючи, Вогнесерд спостерігав, як Одновус одним з останніх вибігає з табору. Битва закінчилася.

Хвостолом так само сидів у кублі, як завжди опустивши голову і втупивши в землю невидючий погляд. Під час битви він

ані писнув. «Цікаво, — подумав Вогнесерд, — чи він узагалі знає, як заради нього щойно ризикував Громовий Клан?»

Неподалік на рівні важко підводився Орляколап. Шерсть у нього на плечі була геть розтрідана, шубка закаляна пилюкою і кров'ю, але його очі палали.

— Ти молодець, — нявкнув Вогнесерд. — Ти бився як вояк.

Очі новака засяяли ще яскравіше.

Тим часом добряче пошарпані Громові коти обступили Синьозірку. Всі вони були брудні, стікали кров'ю і виглядали настільки ж виснаженими, наскільки виснаженим почувався і сам Вогнесерд. Спершу коти сиділи тихо, понуривши голови. Вогнесерд не відчував тріумфу від іхньої перемоги.

— Ти накликала це на нас! — першим озвався Темносмуг, люто докоряючи провідниці. — Ти змусила залишити Хвостолома, а тепер нас просто пошматували, поки ми намагалися його захистити. Коли вже когось із нас уб'ють заради нього?

Синьозірка, здається, справді стривожилася.

— Я й не думала, що це буде легко, Темносмуже. Але ми мусимо робити те, що вважаємо правильним.

Темносмуг зневажливо кинув у відповідь:

— Заради Хвостолома? Та я його сам за «спасибі» прикінчу!

Ще кілька вояків підтримали його.

— Темносмуже, — Тигрокіготь вийшов із юрби і став біля Синьозірки. — Ти зараз до провідниці говориш. Май повагу.

Якусь хвилю Темносмуг дивився на них обох, а тоді схилив голову. Тигрокіготь обвів усіх котів поглядом, але більше нічого не сказав.

— Вогнесерде, сходи приведи Жовтоіклу, — нявкнула Синьозірка.

Вояк повернувся в напрямку до кубла медикицьки, але вона й сама вже поспішала галявиною. За нею, намагаючись не відставати, шкандиніала Попелапка. Обидві кішки негайно почали оглядати поранених вояків, відбираючи тих, кому потрібне було невідкладне лікування. Вогнесерд, чекаючи своєї черги, помітив кота, який щойно увійшов до табору. То був Сіросмуг. Його хутро було прилизане і чисте, у роті він тримав кілька шматків свіжини.

Перш ніж Вогнесерд устиг навіть поворухнутися, Тигрокіготь відійшов від Попелапки й перестрів Сіросмуга на середині галявини.

— І де ж ти був? — суворо запитав воєвода.

Сіросмуг виглядав геть ні в сих ні в тих. Він поклав на землю свіжину і нявкнув:

— Полював. Мамцю рідна, що тут трапилось?

— А на що це схоже? — пирхнув Тигрокіготь. — Вітряний і Тіньовий Клани напали, намагаючись захопити Хвостолома. Нам кожен вояк був потрібен, але тебе не було. То де ж ти вештався?

«Зі Срібнострумкою», — подумки відповів Вогнесерд. Він дякував Зореклану за те, що Сіросмуг принаймні приніс трохи здобичі, тож це могло пояснити його відсутність у таборі.

— Ну звідки я мав знати, що тут відбувається? — уже трохи роздратовано відповів Сіросмуг воєводі. — Чи треба питати твого дозволу?

Вогнесерда пересмикнуло. Сіросмугові варто було б подумати двічі, перш ніж провокувати Тигрокігтя.

Тигрокіготь загарчав:

— Як на мене, вас тут надто часто не буває — що тебе, що Вогнесерда.

— Ану зачекай! — не зміг не втрутитися Вогнесерд. — Я був тут, коли ці коти напали. І то не Сіросмугова провина, що його не було.

Тигрокіготь холодно глянув на Сіросмугу, тоді на Вогнесерда.

— Ви там обережніше, — кинув він. — Бо я за вами наглядаю — за вами обома.

Воєвода повернувся і побрів до Попелапки.

— Ніби мене це хвилює, — пробурмотів Сіросмуг, уникаючи дивитися Вогнесердові в очі.

Поки сірий вояк відносив свою здобич на купу свіжини, Вогнесерд побрів до Жовтоїклі, щоб і його рані полікували.

— Гм-гм! — прогарчала Жовтоїкла, оглянувши його оком професіонала. — Якби з тебе повисмикували ще трошки шерсті, ти був би схожим на вугра. Але жодна рана не глибока. Житимеш.

Попелапка підійшла до нього із клубком павутини і притиснула його до подряпини над оком. Тоді лагідно торкнулась до носа Вогнесерда.

— Ти дуже хоробрий, — прошепотіла вона.

— Не надто, — засоромився Вогнесерд. — Ми всі робили те, що повинні були робити.

— Але й це нелегко, — несподівано гаркнула Жовтоїкла. — Я свого часу теж повоювала, я точно знаю. Синьозірко, — продовжила вона, щиро глянувши на провідницю, — дякую тобі. Для мене дуже багато важить те, що ви ризикували життям, захищаючи Хвостолома.

Синьозірка похитала головою.

— Немає за що дякувати, Жовтоікло. Це справа честі.

Стара медикицька схилила голову. Тихенько нявкнула:

— Він накликав велику небезпеку на мій названий Клан, і за це я прошу прощення.

Синьозірка підійшла до неї і заспокійливо лизнула її шубку. В ту мить у її очах був такий вираз, який буває у мами, що втішає своє вередливе кошеня. І тут Богнесерд пригадав, як у ніч після Зборища провідниця йшла крізь ліс, а місячне світло грато на трьох сріблястих шубках — Синьозірки, Мрячконіжки і Каменешуба.

Богнесердові зненацька забракло повітря. Чи справді він бачив те, що бачив? Троє котів були настільки схожими, наче родичі? Мрячконіжка і Каменешуб — брат і сестра, це так... а Сиротоня сказала, що як тільки їх принесли, вони пахли Громовим Кланом.

Чи може бути таке, що кошенята Синьозірки не загинули? Чи може бути, що Мрячконіжка та Каменешуб — втрачені діти провідниці Громового Клану?

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 21

Щойно Попелапка закінчила обробляти Богнесердові рани, як він одразу ж рушив до Сіросмуга. Друг сидів у вояцькому кублі, а погляд його золотавих очей був геть стурбований.

Коли Богнесерд прослизнув досередини, він підвів голову.

— Мені шкода, — мовив Сіросмуг. — Я знаю, що мав бути в таборі. Але я *мусив* побачити Срібнострумку. Ще від Зборища не міг до неї підступитися.

Богнесерд зітхнув. На мить він пошкодував, що не може поділитися з товаришем підозрами стосовно Мрячконіжки та Каменешуба. Але Богнесерд і сам розумів, що Сіросмутові зараз не до цього, йому є чим перейматися.

— Усе гаразд, Сіросмуже. Будь-хто міг опинитися на твоєму місці. Але раджу тобі найближчі кілька днів сидіти в таборі, як приклесному, щоб Тигрокіготь це бачив.

Сіросмуг байдуже колупався в купці моху. Богнесерд здогадався, що він уже домовився ще раз зустрітися зі Срібнострумкою.

— Я тут тобі дещо хотів сказати, — нявкнув рудий вояк, розсудивши, що не варто через це сваритися. — Про Орляколапа.

Богнесерд швидко переповів, як вони з новаком раненько пішли тренуватися і як Орляколап ще здалеку зачув нападників.

— І він дуже відважно бився, — відзначив Богнесерд. — Гадаю, час йому стати вояком.

Сіросмуг муркнув — він був не проти.

— Синьозірка вже знає?

— Ще ні. Ти ж виховник Орляколапа. Ти повинен його висунути.

— Але ж мене тут не було.

— Це неважливо, — Вогнесерд штурхнув свого друга. — Ходімо, треба зараз же поговорити із Синьозіркою.

Провідниця Громового Клану, як і більшість вояків, досі сиділа на галяві. Жовтоікла і Попелапка все так само розносili павутину від кровотечі та макові зерна від болю. Ряболиця вивела своїх кошенят назовні — глянути, що відбувається. Тож Хмарко уже сновигав галявиною, діймаючи кожного першого вояка питаннями про битву. Орляколап теж був на галявині. Вогнесерд глянув на новака, який саме вмивався, і з полегшенням відзначив, що його не дуже поранили.

Друзі рушили прямо до Синьозірки. Вогнесерд розповів їй про неабиякі вміlostі, які виявив Орляколап, та про його хоробрість у бою.

— Завдяки Орляколапу ми були хоч якось попереджені про напад, — нявкнув він.

— Ми думаємо, пора йому стати вояком, — додав Сіросмуг.

Синьозірка замислено кивнула:

— Я теж так гадаю. Орляколап сьогодні проявив себе з найкращого боку.

Провідниця підвелася, стала посеред котів і голосно мовила:

— Нехай усі коти, здатні спіймати собі здобич, зберуться під Високим Каменем на вічє Клану.

Одразу ж на цей клич із ясел вийшла Злотоквітка, за нею із кубла старійшин вилізли Крапохвістка і Дрібновух. Коли вони сіли біля Синьозірки, вона знову озвалася:

— Орляколапе, підійди.

Новак здивовано підвів голову і підійшов до Синьозірки. Вогнесерд бачив, що він нервус й гадки не має, нащо його покликали.

— Орляколапе, сьогодні ти попередив наш Клан про напад, ти хоробро бився проти ворогів, — нявкнула Синьозірка. — Час тобі стати вояком.

Новак роззвавив рота від здивування. Коли Синьозірка виголошувала ритуальні слова, він стояв, мов укопаний, але його очі сяяли від щастя.

— Я, Синьозірка, провідниця Громового Клану, закликаю моїх пращурів-вояків глянути на цього новака. Він старанно тренувався, щоб збегнути ваш шляхетний правильник. І ось я ставлю його перед вами вже як дозрілого вояка, — вона пильно глянула своїми блакитними очима на Орляколапа. — Орляколапе, чи клянешся ти невідступно слідувати вояцькому правильнику, захищати й обороняти свій Клан, навіть ціною власного життя?

Орляколап від хвилювання аж затремтів, однак голос його був рівним:

— Клянусь.

— Тоді волею Зоряного Клану я нарікаю тебе твоїм вояцьким іменем. Орляколапе, віднині тебе знатимуть як Орлякошуба. Зоряний Клан поважає твою завбачливість і твою рішучість, ми ж запрошуємо тебе до Громового Клану вже вояком.

Договоривши, Синьозірка підійшла до Орлякошуба і притулилася мордочкою до його похиленої голови. Орлякошуб шанобливо лизнув їй плече, а тоді підійшов до Вогнесерда і Сіросмуга.

Коти здійняли гам, вигукуючи ім'я новоспеченого вояка:

— Орлякошуб! Орлякошуб!

Усі вітали молодого кота, бажаючи йому успіхів. Його мама, Морозошубка, потерлась об нього мордочкою, не приховуючи радощів, якими сяяли її темно-сині очі.

— Сьогодні тобі належить стійкувати^[2] самому, — нявкнула Піскошторма, приязно штурхаючи Орлякошуба. — Хвала Зореклану! Принаймні решта Клану виспиться!

Орлякошуба настільки переповнювали почуття, що він навіть не міг як слід відповісти, тож обмежився глибоким, задоволеним муркотінням.

— Д-дякую, Сіросмуже, — затинаючись, сказав він. — І тобі, Вогнесерде.

Вогнесерд відчув такий прилив гордощів від того, що Орлякошуб став вояком, наче він був його учнем. Це трохи приглушувало біль від згадки про Попелапку. Так, вона не стане вояком, але Зоряний Клан приготував їй іншу долю. Тепер, коли церемонія закінчилася, Вогнесерда долала втома. Він уже думав піти до вояцького кубла, коли це запримітив Попелапку, що квапливо шкутильгала до свого брата.

— Орлякошубе! — нявкнула вона, радісно кидаючись на нього й облизуючи йому вуха.

Орлякошуб замуркотів і прищупив вуха, але його очі були стурбовані.

— Ти мала бути зараз зі мною, — промурмотів він, лагідно торкаючись її покаліченої ноги.

— Ні, мені так добре, — впевнено сказала Попелапка. — А тобі доведеться бути вояком за нас обох.

Вогнесерд захоплено глянув на сіру кицьку. Він знов, що Попелапка і справді мала за щастя стати ученицею Жовтої клієї. З неї буде гарна медикицька. Але і войовниця з неї була б теж чудова. «Який же неймовірний дух треба мати, — подумав Вогнесерд, — щоб отак радіти, не заздрити братовому тріумфу». Як завжди, Попелапка нагадала воякові про Тигрокігтя. Вогнесерд був упевнений в тому, що Тигрокігт я спричинив нещастя з Попелапкою, а нещодавно ще й намагався його втопити. А все ж сьогодні воєвода бився так, ніби був наділений силами Зореклану. Без нього вони б напевнено програли бій. «Ну доведеш ти його зраду, — казав сам собі Вогнесерд, — і хто ж тоді захистить Громовий Клан?»

* * *

Після нападу на Громовий табір Вогнесерд не без полегшення помітив, що Сіросмуг своєї обіцянки дотримав і від табору не відходить. Сірий вояк вирушав тільки в патруль, на полювання або допомогти Жовтої клієї із Попелапкою поповнити їхні запаси. Тигрокігт на це нічого не сказав, але Вогнесерд сподівався, що воєвода це бодай помітив.

Проте наступного ранку Вогнесерд прокинувся, почувши, як хтось ворується в сусідньому гнізді. Він розплющив очі саме вчасно, щоб помітити, як Сіросмуг вислизає з кубла.

— Сіросмуже?

Його друг зник, не гаючи часу на відповідь. Намагаючись не розбудити Піскошторму, яка спала з іншого боку, Вогнесерд підвівся і також прослизнув між гіллям. Він вийшов на галевину, кліпаючи від сонця, і побачив, що Сіросмуг уже зникає в тунелі. А ще вояк помітив Темносмугу, який з водяною мишею в зубах сидів біля купи свіжини і дивився просто на вихід із табору.

Вогнесерд відчув, як у нього похололо в животі. Якщо Темносмуг бачив, як Сіросмуг іде з табору, то й Тигрокіготь про це невдовзі дізнається. І тоді воєвода напевне захоче знати, де це вештався сірий вояк. Тигрокіготь може навіть простежити за Сіросмутом і заскочити його разом зі Срібнострумкою.

Аж мліючи від хвилювання, Вогнесерд кинувся вперед. Він намагався йти швидко, але без зайвого поспіху. Порівнявшись із купою свіжини, кіт гукнув:

— Доброго ранку, Темносмуже! Ми якраз на влови. Хто рано встав, той пташку спіймав, сам знаєш!

І, не чекаючи, поки Темносмуг відповість, він увійшов до тунелю. Вийшовши за терен, Вогнесерд одразу ж наддав ходу і кинувся на вершину схилу. Сіросмуг уже зник, але його запах досі був сильний — слід вів до Сонячних Скель.

«Але ж вони погодилися зустрічатись тільки біля Чотиридерева», — подумав Вогнесерд. Він мчав уперед, ігноруючи знадливі звуки та запахи здобичі в підліску. Йому треба було перехопити і завернути Сіросмуга, перш ніж той дістанеться до Срібнострумки. Адже Тигрокіготь уже міг бути в лісі.

Попереду виднілися Сонячні Склі, але від Сіросмуга все ще не було ні слуху ні духу. Вогнесерд спинився на узлісці та на повні груди вдихнув повітря. Сіросмуг був неподалік, це точно, а щечувся запах Срібнострумки. Але запах обох котів перекривав інший, від якого Вогнесердове хутро стало дики, — запах крові!

Тісі ж миті він почув тоненьке, моторошне скімлення, що лунало десь попереду, з-посеред скель. То, безсумнівно, був кіт, стривожений чимось до глибини душі.

— Сіросмуже! — заволав Вогнесерд. Він злетів на вершечок найближчої скелі й різко спинився від видовища, яке відкрилось його очам.

Унизу, в глибокій западині між цією скелею та сусідньою, на боці лежала Срібнострумка. Вогнесерд, сполотнівши, дивився, як потужна судома пробігла усім її тілом, аж смикунулись задні лапи. Вона знову пронизливо завищала.

— Сіросмуже! — тільки й видихнув Вогнесерд.

Сіросмуг припав до кицьки, знетямлено вилизуючи її бік, що важко здимався. Аж тепер він озирнувся на голос Вогнесерда.

— Вогнесерде! Це кошенята! Кошенята народжуються, і все пішло не так. Поклич Жовтоіклу!

— Але... — Вогнесерд проковтнув решту речення. Його лапи вже наче самостійно бігли, несли його вниз скелею й далі вузенькою смужкою відкритої землі до лісу.

Вогнесерд біг, як ніколи раніше. Але маленька часточка його мозку все одно підказувала, що це кінець. Тепер кожен кіт в обох Кланах знатиме про Сіросмуга і Срібнострумку. Що ж робитимуть Синьозірка і Кривозір, коли це все закінчиться?

Він прибіг до табору навіть раніше, ніж це усвідомив. Кіт практично скотився зі схилу, мало не збивши Попелапку, яка саме виходила з тунелю. Вона обурено нявкнула, розсипавши свої трави.

— Вогнесерде, якого...

— Де Жовтоікла? — важко дихаючи, урвав її Вогнесерд.

— Жовтоікла? — Попелапка нараз посерйознішала, вловивши відчай, який аж струмував від Вогнесердових слів. — Пішла до Зміїних Скель. Там найкраще збирати деревій.

Вогнесерд уже зібрався, щоб знову бігти, однак розчаровано спинився. Це надто довго — забирати Жовтоіклу зі Зміїних Скель. Срібнострумці допомога потрібна негайно!

— Що сталося? — нявкнула Попелапка.

— Там киця — Срібнострумка — Біля Сонячних Скель. Вона народжує, але щось пішло не так.

— Ох, Зореклан їй допоможи! — вигукнула Попелапка. — Я піду. Чекай тут, я маю дещо взяти.

Вона зникла в ялівцевому тунелі. Вогнесерд чекав, нетерпляче шкрябаючи лапами землю, аж поки в тунелі хтось знову не заворушився. Проте то була не Попелапка, а Орлякошуб.

— Попелапка послала мене по Жовтоїклу, — на ходу кинув він, здираючись угору схилом.

Нарешті повернулася Попелапка. У зубах вона тримала клубок трав, обгорнутий листям. Підійшовши до Вогнесерда, киця махнула йому хвостом — мовляв, показуй дорогу.

Кожнісінький крок цієї подорожі обертається мукою для Вогнесерда. Попелапка квапилася як могла, але покалічена нога дуже її сповільнювала. Час ніби тягнувся вічно. Вогнесерд із жахом пригадав свій сон про сріблясто-сіру безлику королеву, яка зникла, залишивши своїх кошенят безпорадно плакати в темряві. То була Срібнострумка?

Щойно попереду завидніли Сонячні Скелі, Вогнесерд випередив Попелапку та кинувся вперед. Добігши до піdnіжжя скелі, він побачив іншого кота, що сидів на верхівці й дивився в ту розколину, де були Сіросмуг та Срібнострумка. Вогнесердове серце ніби стиснули холоднічими лапами. Величезне тіло та темна смугаста шуба... Жодних сумнівів — це був Тигрокіготь. Темносмуг, мабуть, таки його попередив, тож воєвода просто пішов на запах Сіросмуга. Вогнесерд же дорогою до табору пробіг повз нього, навіть нічого не усвідомивши.

— Вогнесерде, — гаркнув Тигрокіготь, повертуючись до вояка, який саме вилазив на скелю. — Що ти про це знаєш?

Вогнесерд глянув униз, у розколину. Срібнострумка досі лежала на боці, потужні перелоги^[3] поступилися місцем коротким корчам. Вона більше не скімлила. Вогнесерд подумав, що киця надто виснажена болем. Сіросмуг припав до Срібнострумки і щось тихенько вуркотів глибоким грудним голосом, не зводячи з неї погляду своїх жовтих очей. Навряд чи ці двоє помітили присутність Тигрокіття.

Перш ніж Вогнесерд устиг відповісти на запитання воєводи, Попелапка прошмигнула між камінням до розколини, в якій лежала Срібнострумка. Вона кинула свої трави та обнюхала сріблясто-сіру королеву.

— Вогнесерде! — за мить гукнула Попелапка. — Спускайся сюди! Ти мені тут потрібен!

Ігноруючи розлютоване шипіння Тигрокіття, Вогнесерд зістрибнув у розколину, боляче проїхавшись кігтями по шорсткому каменю. Щойно його лапи торкнулися землі, Попелапка кинулась навпередими. Вона тримала малесеньке кошеня — його оченята були ще заплющені, вушка прищулені, а сіра шерсть прилизана до тіла.

— Воно мертвє? — прошепотів вояк.

— Hi! — Попелапка поклала кошеня на землю й підштовхнула його до Вогнесерда. — Лижи, Вогнесерде! Зігрій його, розжени кров.

Ледь договоривши, кицька повернулася на вузенькому клаптику землі й знову схилилась над Срібнострумкою. Попелапка заступала її своїм тілом, тож він не бачив, що там відбувається, але чув, як новачка-медициця заспокійливо нявкає у відповідь на перелякані розпитування Сіросмуга.

Вогнесерд нахилився над кошеням і лизнув його крихітне тільце. Якийсь час воно не реагувало, тож кіт уже почав було думати, що Попелапка, можливо, помилилася і малюк таки

мертвий. Раптом він відчув, як маленьке тіло затремтіло, і побачив, як кошеня роззвялило ротика в безгучному няянні.

— Воно живе! — видихнув Богнесерд.

— Я ж казала, — озвалася Попелапка. — Ти тільки не зупиняйся. Зараз буде ще одне, будь-якої миті. Отак, Срібнострумко... ти молодчина.

Тигрокіготь тим часом спустився зі скелі й зараз стояв біля ущелини. Його суворий вигляд обіцяв грозу.

— Це Річкова кицька, — прошипів він. — Може, поясните, що тут відбувається?

Перш ніж хтось устиг відповісти, Попелапка знову тріумфально скрикнула.

— Ти це зробила, Срібнострумко! — уже за мить вона повернулася, тримаючи в роті ще одного малюка, і поклада його перед Тигрокігтем. — Ось. Лижи.

Тигрокіготь вирячився на неї.

— Я ж не медикіт.

Очі Попелапки аж спалахнули, коли вона повернулася до воєводи.

— Але ж язик у тебе є, правда? Лижи, бездарна ти купа шерсті. Чи ти хочеш, щоб воно померло?

Богнесерд здригнувся, майже чекаючи, коли ж Тигрокіготь кинеться на неї та розтерзає своїми кігтями. Натомість темний смугань схилив величезну голову й заходився вилизувати друге кошеня.

Попелапка знову повернулася до Срібнострумки. Богнесерд почув, як вона няячить до королеви:

— Тепер тобі треба з'їсти цієї трави. Треба спинити кровотечу.

Вогнесерд відірвався від свого кошеня. Його дихання вирівнялось, тож загалом, здавалося, небезпека минула. Зараз йому більш за все kortіло дізнатися, що відбувається просто перед ним. Вогнесерд чув, як гарчить Попелапка:

— Тримайся, Срібнострумко!

А тоді голосний, панічний крик Сіросмуга:

— Срібнострумко!

Почувши такий розpac у голосі свого друга, Вогнесерд більше не зміг залишатися остоpонь. Облишивши кошеня, він пробрався вперед, до Попелапки. Вояк нагодився саме тоді, коли Срібнострумка підвела голову і слабко провела язиком по обличчю Сіросмуга.

— Прощай, Сіросмуже, — прошепотіла вона. — Я кохаю тебе. Подбай про наших кошенят.

Її срібне смугасте тіло востаннє потужно здригнулося. Голова відкинулась назад, лапи смикнулись, і більше королева не ворушилася.

— Срібнострумко, — прошепотіла Попелапка.

— Ні, Срібнострумко, ні, — Сіросмуг нявчав дуже тихо й лагідно. — Не йди. Не залишай мене.

Він схилився над її обм'яклім тілом, лагідно тручись об нього. Але срібляста киця не ворушилася.

— Срібнострумко! — завив Сіросмуг, відкинувши голову назад. Його голосіння розітнулотишу повітря надвоє. — Моя Срібнострумка померла!

Попелапка ще якусь хвилю припадала до тіла, натискаючи на живіт, але, зрештою, визнала свою поразку. Вона сіла, просто втупившись у нікуди, її очі були безбарвні й холодні.

Вогнесерд устав і підійшов до майбутньої медикицьки.

— Попелапко, кошенята живі, — промурмотів він.

Вона відповіла йому поглядом, від якого йому похололо на серці.

— Але їхня мати мертвa. Я втратила її, Вогнесерде.

Жахливе голосіння Сіросмуга досі відлунювало серед скель. Тигрокіготь повернувся і, пройшовши повз котів, поклав свою масивну лапу сірому вояку на потилицю.

— Припини тут скиглити.

Сіросмуг затих, радше, мабуть, через шок і виснаження, аніж підкоряючись наказу воєводи.

Тигрокіготь обвів усіх поглядом.

— Ну а *тепер* хтось мені розкаже, що тут відбувалося? Сіросмуже, ти знаєш цю Річкову кішку?

Сіросмуг підвів голову. Його очі були порожні та холодні, як два камінці.

— Я її кохав, — прошепотів він.

— Що... і це *твої* кошенята? — геть сторопів Тигрокіготь.

— Мої зі Срібнострумкою, — у ньому зажевріла іскорка непокори. — І знаю я, що ти скажеш, Тигрокігтю. Можеш не напружуватись. Мені на це байдуже.

Сіросмуг знову повернувся до Срібнострумки, зарився носом у її хутро й заходився щось лагідно муркотіти.

Тим часом Попелапка очуяла достатньо, щоб оглянути двох кошенят.

— Гадаю, вони житимуть, — нявкнула вона, хоч, на думку Вогнесерда, уже не так впевнено, як до цього. — Треба зібрати їх до табору, знайти королеву, яка б їх вигодувала.

Тигрокіготь повернувся до неї.

— Чи ти здуріла? Чого б то Громовий Клан їх доглядав? Вони ж покручі. Їх жоден Клан не прихистить.

Попелапка його проігнорувала.

— Вогнесерде, бери свого, — наказала вона. — Я візьму іншого.

Вогнесерд смикнув вусами, погоджуючись, але перш ніж взяти кошеня, він підійшов до Сіросмуга і притулився до його сірого плеча.

— Ти не хочеш піти з нами?

Сіросмуг похитав головою.

— Я мушу залишитись і поховати її, — прошепотів він. — Тут, між Річковим і Громовим Кланами. Бо після цього навіть рідний Клан не буде її оплакувати.

Серце Вогнесерда розривалося від болю, але більше він нічого не міг зробити.

— Я заберу кошеня, а тоді повернуся, — пообіцяв він. І трошки тихіше, хоч його зовсім не хвилювало в ту мить, чи почус його Тигрокіготь, додав: — Я оплакуватиму її з тобою, Сіросмуже. Срібнострумка була хороброю, і я знаю, як вона тебе кохала.

Сіросмуг не відповів. Вогнесерд узяв кошеня й залишив свого друга біля киці, яку той любив більше за свій Клан, більше

за честь, більше за саме життя.

² Стійка, стійкування — нічні чати.

³ Так називаються судоми у тварин.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 22

Тигрокіготь пішов попереду. Тож поки Вогнесерд із Попелапкою дісталися до табору з кошенятами Срібнострумки, весь Клан уже зновував, що трапилось. Вояки й новаки мовчки спостерігали за ними. Вогнесерд нюхом відчуває шок і недовіру до того, що відбувається.

Синьозірка стояла біля входу до ясел, ніби чекаючи на них. Вогнесерд був готовий до того, що ось провідниця зараз накаже їм повернутися й відмовиться дбати про кошенят з іншого Клану, але вона просто тихенько нявкнула:

— Заходьте.

У гущавині ожинового куща панували півморок ітиша. Рябoliця лежала біля своїх кошенят, разом із ними скидаючись на купину сірого і піщано-рудого хутра, серед якої, наче клапоть снігу, виділялася біла шубка Хмарка. Поруч із нею, у гніздечку, вstellеному пташиним пухом, на боці лежала Злотоквітка, годуючи малюків. Один із них був блідо-рудим, як і мама, інший же — темний і смугастий.

— Злотоквітко, — промурмотіла Синьозірка. — Хочу тебе дещо спитати. Ти зможеш вигодувати ще двох? Їхня мама щойно померла.

Злотоквітка підвела голову, але її збентежений погляд одразу пом'якшав, коли вона побачила двох безпорадних пухнастиків у Вогнесерда і Попелапки. Вони ледве вовтузились, тоненько й тихенько нявкаючи від страху та голоду.

— Я думаю... — почала Злотоквітка.

— Чекай, — перебила її Крапохвістка, яка ввійшла до ясел услід за Вогнесердом. — Перш ніж ти відповіси, Злотоквітко, запитай Синьозірку, чи є це кошенята.

Вогнесерд раптом розхвилювався. Хоч Крапохвістка і була чудовою матір'ю, але норов мала крутий. Стара кицька, здається, зовсім не сприймала кошенят, які не належали до жодного Клану.

— Я все одно планувала сказати, — спокійно відповіла Синьозірка. — Злотоквітко, це кошенята Сіросмуга. Їхньою мамою була Срібнострумка — Річкова королева.

Очі Злотоквітки зачудовано збліснули, а Ряболиця, прокинувшись від дрімоти, нашорошила вушка.

— Сіросмуг же, певно, вислизав на побачення з нею, — прошипіла Крапохвістка. — Хіба справді відданий кіт учинив би так? Вони обое зрадили свої Клани. У цих кошенятах тече лиха кров.

— Маячня, — відрізала Синьозірка, а шерсть на її загривку наїжачилася. Вогнесерд здригнувся — нечасто він бачив провідницю настільки лютою. — Що б ми там не думали про Сіросмуга і Срібнострумку, кошенята невинні. Ти візьмеш їх, Злотоквітко? Без мами вони помрутъ.

Злотоквітка спершу завагалася, але гучно зітхнула:

— Ну і як я можу відмовити? У мене вдосталь молока.

Крапохвістка несхвально форкнула і демонстративно відвернулася, коли Вогнесерд і Попелапка акуратно поклали кошенят у гніздечко Злотоквітки. Блідо-руда королева вигнулася, щоб спрямувати малечу до свого живота. Вискотіння миттю стихло, коли вони припали до тепла її тіла і знайшли молоко.

— Дякую, Злотоквітко, — муркнула Синьозірка.

Вогнесерд побачив, що провідниця дивиться на малюків із якоюсь тugoю. Чи не тужить вона за власними втраченими кошенятами? Вогнесерд знову почав думати про те, що ж

насправді з ними трапилося. Чи можуть це бути Мрячконіжка і Каменешуб, які живуть у Річковому Клані?

Його думки перебила Попелапка, яка повернулася і різко вийшла з кубла. Вояк вийшов за нею і побачив, що кицька лягла на землю, опустивши голову на передні лапи.

— У чому справа? — запитав він.

— Срібнострумка померла, — Вогнесерд заледве розібрав її приглушену відповідь. — Я дозволила їй померти.

— Неправда!

Попелапка кліпнула і глянула на нього. Її очі були сповнені горем.

— Я ж маю бути медикицькою. Я ж маю рятувати життя.

— Ти врятувала двох кошенят, — нагадав Вогнесерд, присуваючись близьче і притуляючись до неї щокою.

— Але не врятувала Срібнострумку.

Вогнесерд безмежно співчував їй. Він розумів Попелапку й хотів запевнити, що їй нема за що винуватити себе, але не міг дібрати слів. Почуваючись геть непотрібним і безпорадним, вояк просто заходився лагідно її вилизувати.

— Що тут відбувається?

Підвівши голову, Вогнесерд побачив Жовтоіклу. Медикицька височіла над ними з виразом безмежного збентеження на сірому обличчі.

— Що це я щойно таке почула про Сіросмуга і якусь Річкову королеву?

Попелапка, здається, навіть не помітила її. Довелося пояснити Вогнесерду.

— Попелапка була неймовірна, — сказав він старенькій медикиці. — Без неї ці кошенята також померли б.

Жовтоікла кивнула.

— Я бачила Тигрокіття, — кинула вона. — Орлякошуб вів мене до Сонячних Скель, коли це назустріч — воєвода. Як же він лютився через тих кошенят! Але не на тебе злився Тигрокітть, Попелапко, — додала Жовтоікла. — Він знов, що ти виконувала обов'язок, як і будь-яка медикиця.

Аж тепер Попелапка підвела голову.

— Та не бути мені медикицею, — гірко мовила вона. — Користі з мене? Я дозволила Срібнострумці померти.

— Що? — люто пирхнула Жовтоікла, вигинаючи своє кощаве сіре тіло. — Це найбільша дурниця, яку мені доводилося чути.

— Жовтоікло... — Вогнесерд хотів попросити її трохи притихнути, але вона на нього навіть не глянула.

— Ти зробила все можливе, Попелапко, — гаркнула медикиця. — І ніхто не зробив би більше.

— Але я зробила замало, — байдуже зауважила Попелапка. — Якби ти була там, ти б її врятувала.

— Овва? Це тобі Зореклан розповів чи хто? Попелапко, іноді коти помирають, і ніхто з цим нічого не вдіє, — вона хрипко няvkнула, наполовину сміючись, наполовину сварячись. — Навіть я.

— Але я її втратила, Жовтоікло.

— Я знаю. І це важкий урок, — тепер у її голосі чулося якесь грубувате співчуття. — Але і я раніше втрачала котів. Кожна медикиця в цьому світі втрачала. Тобі треба з цим жити. Треба йти далі.

Вона штурхнула Попелапку своєю пошрамованою в битвах мордою. Тоді ще і ще, аж доки новачка не звелась на нетверді лапи.

— Ходімо, — пронявчала Жовтоїкла. — Ще багато роботи. Дрібновух знову нарікає на біль у суглобах.

Стара кицька повела Попелапку до свого кубла, але дорогою ще озирнулась на Вогнесерда.

— Не переймайся, — сказала вона йому. — З нею все буде добре.

Вогнесерд мовчки дивився, як дві киці йдуть галявиною, аж поки вони не зникли в кублі Жовтоїклі.

— Можеш повірити Жовтоїклій, — вояк озирнувся на звук тихого муркотіння. То була Синьозірка. — Вона допоможе Попелапці впоратися з цим.

Провідниця сиділа біля самого виходу з яселя, обгорнувши лапки хвостом. Незважаючи на сум'яття, що виникло після смерті Срібнострумки і викриття заборонених стосунків Сіросмуга, вона виглядала цілком спокійною.

— Синьозірко, — несміливо нявкнув Вогнесерд. — А що тепер буде із Сіросмугом? Його покарають?

Синьозірка замислилась.

— Я поки що не можу сказати, Вогнесерде, — врешті визнала вона. — Я маю обговорити це з Тигрокігтем та іншими вояками.

— Сіросмуг не міг нічого вдіяти, — став на захист друга Вогнесерд.

— Не міг нічого вдіяти, коли зраджував свій Клан і порушував вояцький правильник, щоб зустрітися зі Срібнострумкою? — очі Синьозірки спалахнули, але голос був не такий лютий, як можна було б очікувати. — Я тобі пообіцяю

дещо, — додала вона. — Я нічого не робитиму, поки не мине перший шок. Це все треба обережно обдумати.

— Але ж ти насправді не здивована? — наважився спитати Вогнесерд. — Ти вже все знала?

Він навіть не очікував, що Синьозірка відповість. Кілька довгих ударів серця провідниця пронизувала його своїм блакитним поглядом. У її очах сяяла мудрість і... біль.

— Так, я знала, — нарешті нявкнула вона. — Провідниці належить знати все. Та й не сліпну ж я під час Збориш.

— Тоді чому ти не поклала цьому край?

— Я сподівалася, що Сіросмуг сам згадає про відданість Клану, — відповіла Синьозірка. — Я знала, якщо він втратить голову, то рано чи пізно щось так чи інакше покладе цьому край. Якби ж тільки все не закінчилось так трагічно для них обох. Хоч я й не знаю, чи зміг би Сіросмуг дивитись на те, як його кошенята зростають в іншому Клані.

— Кому ж, як не тобі, це зрозуміти? — слова злетіли з язика, перш ніж Вогнесерд устиг подумати, що ж він, власне, каже. — Це ж сталося з тобою.

Синьозірка заціпеніла, і Вогнесерд аж сахнувся від раптового зблиску люті в її очах. Тоді вона розслабилась, і замість люті в її погляді зринули примари споминів і втрати.

— Отже, ти вгадав, — промурмотіла провідниця. — Я так і думала. Дійсно, Вогнесерде, Мрячконіжка і Каменешуб колись були моїми кошенятами.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 23

— Ходімо, — наказала Синьозірка.

Вона поволі рушила тереном до свого кубла, не залишивши Вогнесердові іншого вибору, окрім як піти за нею. Коли вони ввійшли, провідниця наказала йому сісти, а сама всілась на підстилку.

— Що ще ти знаєш? — запитала вона, намагаючись подивитися прямо в очі Вогнесерду.

— Тільки те, що Дубосерд приніс двох Громових кошенят до Річкового Клану, — зізнався вояк. — Він сказав Сиротоні, — то вона їх вигодувала, — що не знає, звідки вони взялися.

Синьозірка вже тепліше кивнула.

— Я знала, що Дубосерд залишиться мені вірним, — промурмотіла вона. Тоді піднесла голову. — Він був батьком кошенят. Ти про це теж здогадався?

Вогнесерд похитав головою. Але тут сходилися кінці з кінцями, принаймні щодо того, чому Дубосерд так благав Сиротоню взяти кошенят.

— А що саме сталося із твоїми кошенятами? — поцікавився він, уже не дбаючи про обережність. — Дубосерд же їх не *викрав*, правда?

Провідниця нетерпляче смикнула вухами.

— Звісно ні, — її очі, зустрівшись із Вогнесердовими очима, раптом затуманились таким болем, який він не міг навіть уявити. — Ні, Дубосерд не крав. Я їх віддала.

Вогнесердові здалося, він щось не те почув. Йому залишалось хіба чекати, поки вона сама пояснить.

— Мос вояцьке ім'я було Синьошуба, — почала провідниця. — Як і ти, я хотіла лише служити своєму Кланові. Ми з Дубосердом зустрілись на одному Зборищі на самому початку гололисту. Наші стосунки тривали недовго. Коли я виявила, що в мене будуть кошенята, то вирішила виносити їх для Громового Клану. Ніхто мене не питав, хто їхній батько.

— Але тоді..? — обережно спитав Вогнесерд.

Синьозірка дивилася кудись удалину, наче виглядаючи далеке минуле.

— Тоді наша воєвода, Вохрошубка, пішла на спочинок. Я знала, що в мене дуже хороші шанси зайняти її місце. Наш медикіт уже сказав, що Зоряний Клан приготував мені велику долю. Проте я знала, що Громовий Клан нізаще не захоче мати воєводою молоду королеву.

— І ти їх віддала? — Вогнесердові погано вдалося приховати недовіру. — Хіба ти не могла почекати, поки малі виростуть з ясел?

— Це рішення було непростим, — надламаним від болю голосом сказала Синьозірка. — Був дуже суворий гололист. Клан замалим не голодував, мені ледве вистачало молока, щоб нагодувати кошенят. Я знала, що в Річковому Клані про них добре дбатимуть. У ті дні в річці ще було повно риби, тож Річкові коти ніколи не голодували.

— Але ж втратити дітей... — Вогнесерд аж здригнувся від болю та співчуття до неї.

— Вогнесерде, не мені тобі розповідати, наскільки важко дaloся це рішення. Чи ж одну ніч я провела в роздумах, що робити далі! Що було б найкраще для кошенят... що було б найкраще для мене... і що було б найкраще для Клану.

— Але ж були інші вояки, які могли б стати воєводою? — Вогнесерд просто не міг визнати, що Синьозірка настільки

амбітна й заради влади відмовилася від власних кошенят.

Провідниця несхвально смикнула підборіддям.

— О, так. Був ще Чортополох. Він був хороший вояк, сильний і хоробрий. Але його відповідю на кожну проблему була бійка. І я геть не хотіла спостерігати, як він стане спершу воєводою, а тоді провідником. Тоді б я вже не мала змоги зашкодити йому постійно втягувати Клан у непотрібні війни, — вона сумово похитала головою. — Він помер, як і жив, Вогнесерде, за кілька перемін погоди^[4] до твоєї появи у Клані, атакуючи Річковий патруль на кордоні. Дикий і шалений до кінця. Я не могла допустити, щоб він знищив мій Клан.

— І ти сама віддала своїх кошенят Дубосердові?

— Так. Я поговорила з ним на Зборищі, і він погодився їх забрати. Тож однієї ночі я вислизнула з табору, забрала малих до Сонячних Скель. Дубосерд уже чекав, двох із них він переніс через річку.

— Двох із них? — сторопів Вогнесерд. — Тобто кошенят було більше ніж двоє?

— Троє, — Синьозірка понурила голову, і її слова заледве можна було розчuti. — Третє кошеня було надто слабке, щоб пережити таку мандрівку. Воно померло біля мене, на березі.

— Що ж ти сказала решті Клану? — Вогнесерд подумав про Зборище, на якому Плямошкур згадав, що Синьозірка «втратила» своїх кошенят.

— Я... я все зробила так, щоб здавалося, ніби малюків із ясел викрали борсук або лис. Я проламала діру в стіні ясел, перш ніж вирушати, а повернувшись, сказала, що ходила на полювання.

Усе тіло провідниці здригнулося, і Вогнесердові здалося, що сповідь із власного життя болить їй сильніше, аніж сама втрата.

— Усі коти шукали кошенят, — продовжувала вона. — І

я шукала, хоч і знала, що знайти їх немає ні найменшої надії. І всі співчували мені.

Синьозірка опустила голову на лапи. На мить забувши, що перед ним провідниця, Вогнесерд підійшов до неї та лагідно лизнув її вушка.

Він знову пригадав свій сон, пригадав безлику королеву, яка зникла, полишивши заплаканих дітей напризволяще. Вогнесерд думав, що та королева була Срібнострумкою, проте зараз збагнув, що вона була і Синьозіркою. Той сон був і пророцтвом, і спогадом.

— Чому ти мені це розповідаєш? — запитав він.

Коли Синьозірка підвела голову, Вогнесерд заледве зміг витримати її сумний погляд.

— Із багатьох причин. Спочатку я спромоглася не думати про кошенят, — відповіла вона. — Я стала воєводою, потім провідницею, я була потрібна Кланові. Але останнім часом усі ці повені, загроза від Річкового Клану, а потім твої, Вогнесерде, відкриття, змусили мене знову прислухатись до моого внутрішнього голосу. Хоч я і так добре знала, що він каже... А тут ішле одна пара кошенят, наполовину Річкових, наполовину Громових. Можливо, цього разу я зважуся на правильне рішення.

— Але чому ти розповідаєш мені? — повторив запитання Вогнесерд.

— Мабуть, тепер, після всього цього, мені потрібно, щоб хтось зінав правду, — ледь спохмурнівши, нявкнула Синьозірка. — І я думаю, що з-поміж усіх котів саме ти, Вогнесерде, найкраще здатен мене зrozуміти. Іноді не існує правильного вибору.

Проте Вогнесерд не був певен, чи він узагалі щось зрозумів. Думки випереджали одна одну. З одного боку, кіт легко уявляв собі молоду войовницю Синьошубку, невимовно амбіційну,

сповнену прагнення принести своєму Кланові якомога більше користі, навіть ціною неймовірних жертв. з іншого боку, він бачив матір, що тужить за покинутими дітьми. І образ, який видавався йому найближчим до дійсності, — обдарована провідниця, що зробила найкращий, на її думку, вибір і зараз мучилася через його наслідки.

— Я не скажу більше ні кому, — пообіцяв він, нараз усвідомивши, наскільки довіряла йому Синьозірка, що так беззастережно віддалась його владі.

— Дякую, Вогнесерде, — відповіла вона. — Для всіх нас зараз складні часи. Кланові не потрібні нові проблеми.

Провідниця підвелась на лапи і потягнулась, ніби розминаючи затерплі від глибокого сну кінцівки.

— Зараз я мушу поговорити з Тигрокігтем. А тобі, Вогнесерде, краще вирушити на пошуки друга.

Коли Вогнесерд повернувся до Сонячних Скель, сонце почало хилитись до заходу. Річка стала схожою на стрічку, в якій відбивався вогонь. Сіросмуг сидів біля горбика свіжої землі на гребені берега, невідривно дивлячись на блискотливу воду.

— Я поховав її на березі, — прошепотів він, коли Вогнесерд підійшов і сів поруч. — Вона завжди любила річку.

Сірий вояк піdnіс голову до неба, на якому саме почали вигулькувати перші зірки Срібносмуги.

— Тепер Срібнострумка полює із Зоряним Кланом, — лагідно нявкнув він. — Колись я знову її знайду, і тоді ми будемо разом.

Вогнесерд не здобувся на відповідь. Він просто щільно притулився до Сіросмуга, і так двоє котів мовчки сиділи, поки на заході згасала кривава заграва.

— Куди ти забрав кошенят? — нарешті озвався Сіросмуг. — Їх треба поховати біля неї.

— Поховати? — перепитав Вогнесерд. — Сіросмуже, чи ти не зняв? Кошенята живі.

Сіросмуг витрішився на нього з роззявленим ротом, його золотові очі спалахнули.

— Вони живі? Кошенята Срібнострумки — мої кошенята? Де вони, Вогнесерде?

— У нас в яслах, — Вогнесерд тицьнув друга. — Їх годує Злотоквітка.

— Але ж вона не... Вона знає, що це кошенята Срібнострумки?

— Увесь Клан знає, — неохоче сказав Вогнесерд. — Тигрокіготь про це подбав. Але Злотоквітка ні в чому не винуватить кошенят, і Синьозірка не винуватить. Про них подбають, Сіросмуже. Справді подбають, кажу тобі.

Сіросмуг насили підвівся на лапи, важко рухаючись після свого довгого чатування біля могили Срібнострумки. У його очах досі був сумнів, наче він просто не міг повірити, що Громовий Клан прийме кошенят.

— Я хочу їх побачити.

— То ходімо, — нявкнув Вогнесерд, відчуваючи невимовне полегшення від того, що його друг знову готовий зустрітися із Кланом. — Синьозірка, власне, послала мене по тебе.

Вони йшли лісом. Уже швидко темніло. Сіросмуг не відставав, проте раз у раз озирався, наче досі не міг залишити Срібнострумку. Він не говорив, а Вогнесерд вирішив залишити його наодинці зі спогадами.

Коли коти прийшли до табору, вояки і новаки, що тихцем перемовлялися, розбившись на групки, уже вгамувалися. Тож усе більш-менш виглядало на нормальний, теплий вечір новолисту. Орлякошуб і Порохощуб сиділи біля кущика кропиви, ласуючи свіжиною. А біля новацького кубла Шиполап і Яснолапка жартома борюкалися, маючи Прудколапа за глядача. Тигрокіготь із Синьозіркою десь запопастилися.

Вогнесерд полегшено зітхнув. Він і хотів, щоб Сіросмуга залишили у спокої, принаймні поки він не побачить малюків. Треба щоб хоч зараз вояки не турбували його, ні в чому не звинувачували, не виказували ворожості, яку рано чи пізно почнуть виказувати.

А тоді, дорогою до ясел, вони проминули Піскошторму. Вона рвучко спинилася, переводячи погляд із Вогнесерда на Сіросмуга і назад.

— Агов, — нявкнув Вогнесерд, намагаючись, щоб його голос звучав приязно, як завжди. — Ми йдемо навідати кошенят. Побачимось у кублі?

— Хіба що з *тобою*, — гаркнула Піскошторма, зиркнувши на Сіросмуга. — Тільки *його* тримай подалі від мене, от і все.

Войовниця побрела геть, високо задерши голову і тримаючи хвоста щіткою. Вогнесерду похололо у грудях. Кіт пам'ятав, як вороже до нього поставилась Піскошторма, коли він уперше приєднався до Клану. І чимало часу минуло, перш ніж між ними скресла крига. Скільки ж часу їй знадобиться, щоб знову приязно ставитися до Сіросмуга?

Сірий вояк винувато прищулів вуха.

— Вона не хоче, щоб я тут був. Ніхто не хоче.

— Я хочу, — промовив Вогнесерд, намагаючись підбадьорити друга. — Ходімо подивимось на твоїх кошенят.

⁴ Так у котів називаються пори року — новолист, зеленлист, падолист і гололист. Місяців коти не знають.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 24

Вогнесерд стрибав із каменя на камінь, перетинаючи бистроплинну річку. Паводок трохи відійшов, тож каміння знову проступило над водою. Вчора померла Срібнострумка. Небо затягло сірими хмарами, і почала сіятись мжичка, наче Зоряний Клан також тужив за сріблястою кицею.

Вогнесерд хотів принести Річковому Клану звістку про смерть Срібнострумки, хоч і не поспитав у Синьозірки дозволу. Він вислизнув із табору, нікому нічого не сказавши. Вогнесерд був упевнений: Клан Срібнострумки має право знати, що з нею сталося. А ще йому здавалося, що далеко не всі Громові коти погодилися б із цим рішенням.

Діставшись протилежного берега, вояк підняв голову, намагаючись вловити свіжі запахи. Один запах гостро відчувався майже одразу, а вже за мить маленький смугастий котик вигулькнув із папороті просто перед Вогнесердом.

Він явно збентежився і, здається, трохи завагався, перш ніж спуститися вниз берегом до Вогнесерда.

— Ти Вогнесерд, правда? — нявкнув Річковий котик. — Я тебе пам'ятаю з останнього Зборища. Що ти робиш із нашого боку ріки?

Малий намагався звучати впевнено, але було відчутно, що він нервував. Це був ще геть молоденький котик — ймовірно, новак, який дуже розхвилювався, вперше вийшовши з табору без виховника.

— Я не прийшов ні битися, ні шпигувати, — запевнив його Вогнесерд. — Я лише хочу поговорити із Мрячконіжкою. Можеш її привести?

Новак завагався, наче хотів запротестувати. Проте звичка підкорятися вояцьким наказам взяла гору, і він рушив уздовж

ріки до табору. Вогнесерд зачекав, поки той піде, а тоді виліз на прибережну кручу й заховався в хащах орляка, чекаючи на Мрячконіжку.

Її не було доволі довго, проте нарешті Вогнесерд помітив знайому сріблясто-сіру постать, яка швиденько дріботіла до нього. Доњка Синьозірки була як дві краплі води схожа на свою матір. І, на превелике щастя, вона була сама. Щойно Річкова королева спинилася принюхатись до повітря, він тихенько гукнув її:

— Мрячконіжко! Сюди!

Мрячконіжка смикнула вушками. За якусь мить вона опинилася біля нього в хащах папороті.

— У чому річ? — стурбовано нявкнула вона. — Щось про Срібнострумку? Я її звідчора не бачила.

Вогнесердові здалося, що в горлі застрияла велика кістка. Він проковтнув гіркий клубок.

— Мрячконіжко, — нявкнув вояк, — я в недобрий час. І мені прикро... Срібнострумка померла.

Мрячконіжка недовірливо втупила в нього погляд своїх пронизливих блакитних очей.

— Мертва? — повторила вона. — Не може бути! — і, перш ніж Вогнесерд устиг відповісти, трохи різкіше додала: — Що, хтось із ваших Громових вояків її там спіймав?

— Ні, ні, — швиденько заперечив Вогнесерд. — Вона була на Сонячних Скелях із Сіросмугом, коли раптом почалися пологи. Щось пішло не так... стільки крові було. Ми зробили все, що могли, але... Ох, Мрячконіжко, мені так шкода.

Поки він пояснював, біль застелив Мрячконіжці очі. Вона низько і протяжно завила, відкинувши голову назад і вчепившись пазурами в землю. Вогнесерд підійшов ближче,

щоб хоч трохи її втішити, і відчув, як кожнісінький м'яз її тіла аж бринить від напруги. Він не міг сказати нічого, що якось би їй зарадило.

Нарешті жахливе голосіння стихло, і Мрячконіжка трішки розслабилась.

— Я знала, що добра з цього не буде, — промурмотіла вона. У голосі королеви не було люті, лише втома і смуток. — Казала ж я їй не зустрічатися із Сіросмугом, але чи ж вона послухала? Аж не віриться, що я більше ніколи її не побачу.

— Сіросмуг поховав Срібнострумку біля Сонячних Скель, — пояснив Вогнесерд. — Якби ти колись зі мною там зустрілася, я би показав, де саме.

Мрячконіжка кивнула.

— Звісно, Вогнесерде.

— Кошенята її вціліли, — додав вояк, намагаючись хоч трохи полегшити біль королеви.

— Кошенята? — знову насторожилася кицька.

— Двійко, — нявкнув Вогнесерд. — Із ними все гаразд.

Мрячконіжка кліпнула, зненацька замислившиесь.

— А Громовий Клан прийме малюків — вони ж наполовину Річкові?

— Одна з наших королев їх вигодовує, — запевнив її Вогнесерд. — Клан гнівається на Сіросмуга, але ніхто не зганятиме злість на кошенятах.

— Ясно, — Мрячконіжка ще якусь мить мовчала, а тоді підвelasя. — Я маю піти до табору і розповісти Клану. Вони ж навіть не знають про Сіросмуга. Не уявляю, що мені казати батькові Срібнострумки.

Вогнесерд розумів, як вона почувається. Чимало батьків-вояків не визнавали своїх дітей, але між Кривозором та Срібнострумкою був тісний зв'язок. І до його горя через смерть доньки домішається злість на те, що вона зрадила Клан, покохавши Сіросмуга.

Мрячконіжка похапцем лизнула чоло Вогнесерда.

— Дякую, — нявкнула Річкова королева. — Дякую, що прийшов і розповів.

І вона пішла, миттю щезнувши серед папороті. А коли Мрячконіжки не стало видно,rudий вояк підвівся й рушив кам'янистим берегом до броду, який вів на його рідні угіддя.

* * *

Вогнесерд прокинувся від голоду. Роззираючись у темному вояцькому кублі, він побачив, що Сіросмуга вже немає. «О, ні! — роздратовано подумав Вогнесерд. — Він знову пішов до Срібнострумки!» А тоді пригадав.

Відколи Срібнострумка померла, вже двічі сходило сонце. Коли у Клані тільки-но дізнались про гульки Річкової киці із Сіросмугом, усі коти були шоковані й люті. Але зараз агресія почала вщухати, хоча й досі ніхто з вояків, окрім Вогнесерда та Орлякошуба, не говорив із Сіросмугом і не ходив із ним патрулювати. Синьозірка ще не оголосила, яка кара чекає відступника.

Вогнесерд потягнувся та позіхнув. Цілу ніч йому не давав заснути Сіросмуг: другувесь час крутився і штурхався. Але то була далеко не головна причина знемоги, яку він відчував. Вогнесерд просто не міг уявити, як Клан оговтається після удару, завданого відступництвом Сіросмуга. У таборі запанувала атмосфера непевності й недовіри, яка уривала всі бесіди і навіть обмежила звичні ритуали вмивання.

Рішуче обтрусившись від залишків сну, Вогнесерд вислизнув із кубла та рушив до купи свіжини. Саме сходило сонце, цяткуючи табір золотим промінням. Не встиг він нахилитися за тлustoю мишкою, як позаду озвався голосок:

— Вогнесерде! Вогнесерде!

Вояк озирнувся. З яセル до нього щодуху мчав Хмарко. Рябoliця з іншими кошенятами рухалася трохи повільніше, а поруч із нею, на превеликий подив Вогнесерда, йшла Синьозірка.

— Вогнесерде! — задихано сказав Хмарко, загальмувавши біля нього. — Я стану новаком! Я стану новаком *зараz*!

Вогнесерд упustив мишу. Вояк не міг не радіти, дивлячись на захват малого. Та до радощів домішувалася і нотка провини через те, що він забув про наближення шостої повні Хмарка.

— I ти, звісно, будеш його виховником — так, Вогнесерде? — нявкнула Синьозірка, підходячи до них. — Час тобі мати ще одного новака. Ти чудово попрацював із Орлякошубом, хоч він і не був твоїм учнем.

— Дякую, — нявкнув Вогнесерд, низенько опустивши голову на знак глибокої пошани.

Незважаючи на радість, у його думки вкрадався смуток спогадів про першу ученицю, Попелапку. Він завжди буде почуватися винним у тому нещасті, але цього разу, із Хмарком, Вогнесерд налаштований упоратися краще.

— Я працюватиму наполегливіше за всіх! — пильно дивлячись на нього, пообіцяв Хмарко. — Я буду найкращим новаком з усіх!

— Це ми ще побачимо, — нявкнула Синьозірка, а Рябoliця радісно замуркотіла.

— Він мене днями й ночами доймав, — вдоволено нявкнула руда королева. — Я знаю, що Хмарко буде найкращим. Він у мене сильний і розумний.

У Хмарка від її похвали заблищають очі. «Цей малий, здається, змирився з тим, що він кицюня, — подумав Богнесерд. — Але він примхливий і заледве знає, що таке взагалі вояцький правильник, не кажучи вже про повагу до нього. Чи варто було його сюди приводити?»

Це питання знову й знову не давало йому спокою. І було ясно, що процес навчання Хмарка не обіцяє бути легким.

— Я скличу віче, — нявкнула Синьозірка, прямуючи до Високого Каменя. Востаннє зиркнувши на Богнесерда, Хмарко чурнув за провідницею, а решта кошенят дріботіли за ним.

— Богнесерде, — нявкнула Ряболиця, — я тебе хочу дещо попросити.

Богнесерд стримався, щоб не застогнати.

— Так, у чому річ? — очевидно, до початку церемонії йому не судилося поїсти.

— Це про Сіросмуга. Я знаю, що випало на його долю, але він майже не вилазить із ясел, усе пильнує тих двох кошенят. Наче думас, що Злотоквітка не зможе про них подбати. Він нам усім уже печінки проїв.

— А йому ви про це казали?

— Намагались натякнути. Крапохвістка навіть запитала, чи він сам не збирається привести кошенят. А Сіросмуг і вусом не повів.

Богнесерд востаннє скрушно глянув на мишу.

— Я з ним поговорю. Він зараз там?

— Так, від самого ранку.

— Піду витягну його на віче.

Вогнесерд побрів галявиною й вже дібрався до ясел, коли з Високого Каменя пролунав клич Синьозірки. На вході до ясел він із превеликим здивуванням зустрів Тигрокітę, який саме звідти вилазив. Вояк відступив убік, пропускаючи воєводу, а сам замислився, що Тигрокітъ там забув. Раптом Вогнесерд згадав, що одне з кошенят Злотоквітки темно-смугасте. Либонь, Тигрокітъ — його батько.

В яслах було тепло, повітря просякло заспокійливим запахом молока. Біля Злотоквітки, що лежала у гнізді, сидів Сіросмуг, обнюхуючи кошенят.

— Їм достатньо молока? — стривожено випитував він. — Вони ще такі дрібні.

— Це тому що вони малі, — терпляче відповідала Злотоквітка. — Кошенята виростуть.

Підійшовши, Вогнесерд побачив, як четверо кошенят припали до теплого материного живота. Маленький смугастик і справді був викапаний Тигрокітъ. Сіросмугові котики були менші, але тепер, із сухими пухнастими шубками, вони виглядали цілком нормальними і здоровими. Одне кошеня було темно-сіре, як і Сіросмуг, іншому дісталась срібляста шубка від матері.

— Вони прекрасні, — прошепотів Вогнесерд.

— Кращі, ніж він заслужив, — форкнула Крапохвістка, вибираючись із ясел на клич Синьозірки.

— Не слухай ти Крапохвістку, — нявкнула Злотоквітка, коли стара королева пішла. Вона схилилась і торкнулася носом сріблястої кішечки. — Вона буде така ж гарна, як і її мама, Сіросмуже.

— А що, коли вони помрутъ? — бовкнув Сіросмуг.

— Вони не помрутъ, — наполягав Богнесерд. — Іх же доглядає Злотоквітка.

Королева дивилася на всіх чотирьох кошенят з однаковою любов'ю та обожненням, проте виглядала вона стомленою й виснаженою. Мабуть, четверо кошенят — це надто багато. Богнесерд відкинув цю думку. Зв'язок між матір'ю і дітьми дуже сильний, так, але не слабша й відданість Клану. Злотоквітка ладна була віддати цим кошенятам усю себе тільки через те, що в них є кров Громового Клану.

— Ходімо, — штурхнув Богнесерд свого друга. — Синьозірка скликала віче. Хоче зробити Хмарка новаком.

Сіросмуг якусь хвилю вагався, і Богнесерд уже думав, що той відмовиться йти. А тоді сірий вояк підвівся й рушив до виходу, постійно озираючись на своїх кошенят.

На терені вже зібрався цілий Клан. Богнесерд чув, як Верболоза радо розповідає Мишошубці та Вітрогону:

— Скоро мені вже йти до ясел. Я теж чекаю на кошенят.

Вітрогон радісно замуркотів, вітаючи подругу, а Мишошубка лизнула її вушка. Богнесерд мимоволі замислився, хто доводиться батьком тим кошенятам, а роззирнувшись, побачив Білошторма, який гордо дивився на них звіддалік. Новина про вагітність Верболози заспокоїла Богнесерда. Байдуже, які жахіття чекають на них попереду, — життя у Клані тривало.

Пліч-о-пліч із Сіросмугом вони пройшли вперед і сіли під Високим Каменем. Хмарко був неподалік, він, запишавшись, каменем сидів біля Рябoliцьої. Трохи далі примостиився Тигрокіготь, демонструючи невдоволення всім своїм виглядом. Богнесерд задумався, що мало трапитись цього разу, щоб воєвода поринув у свій звичний паскудний настрій.

— Коти Громового Клану, — гукнула Синьозірка з верхівки Високого Каменя. — У мене є дві новини: одна з них хороша, а інша — погана. Почну з поганої. Усі ви знаєте, що кілька днів тому померла Срібнострумка з Річкового Клану, а ми дали притулок кошенятам — її та Сіросмуга.

Юбою котів прошелестів неприязній шептіт. Сіросмуг припав до землі й затремтів, а Вогнесерд заспокійливо притулився до нього.

— Чимало з вас запитували мене, яким буде покарання для Сіросмуга, — говорила Синьозірка. — Я добре все обміркувала й вирішила, що сама смерть Срібнострумки — достатнє для нього покарання. Чи зможе хтось із вас придумати для нього щось гірше, ніж він уже пережив?

На цей виклик юбба вибухла протестами. Довгохвіст волав:

— Не треба нам його у Клані! Він зрадник!

— Якщо ти станеш провідником, Довгохвосте, тоді й прийматимеш власні рішення, — холодно нявкнула Синьозірка. — А доти попрошу тебе поважати мої. І я кажу, що кари не буде. Проте, Сіросмуже, наступні три повні ти не ходитимеш на Зборища. Це не на кару тобі, а для безпеки. На випадок, якщо якийсь особливо розлютований Річковий кіт надумає порушити перемир'я, дізнавшись про твої походеньки.

Сіросмуг схилив голову.

— Я розумію, Синьозірко. Дякую.

— Не дякуй, — нявкнула провідниця. — Ти краще працюй і бийся на благо Клану, віднині й надалі. Одного дня з тебе буде чудовий виховник для цих кошенят.

Вогнесерд побачив, як Сіросмуг трохи просвітлів від цих слів, наче в нього знову з'явилася якась надія. Тигрокіготь,

проте, спохмурнів іще більше. Певно, воєводі хотілося б покарати молодого вояка куди суворіше.

— А зараз я можу перейти до значно приємніших обов'язків, — нявкнула Синьозірка. — Хмарко уже прожив свою шосту повню, тож зараз він готовий стати новаком.

Провідниця зіскочила з каменя й помахом хвоста покликала Хмарка. Кошеня підбігло до неї. Воно аж тремтіло від захвату, його хвіст стирчав пухнастою щіткою, а вуса посмикувалися. Блакитні очі Хмарка блищаали, наче дві зірочки.

— Вогнесерде, — нявкнула Синьозірка, — ти готовий узяти нового учня, а Хмарко — кошеня твоєї сестри. Тобі й бути його виховником.

Вогнесерд підвівся та не встиг ступити і двох кроків до Високого Каменя, як Хмарко уже заспішив йому назустріч, високо задерши голову, щоб привітатися доторком носа.

— Не зараз! — крізь зуби просичав Вогнесерд.

— Вогнесерде, ти знаєш, як це — бути одним із нас, навіть народившись не в Клані, — продовжила Синьозірка, не звернувши уваги на імпульсивну реакцію Хмарка. — І я хочу, щоб ти передав Хмаркові все, що сам вивчив, щоб допоміг йому стати вояком, яким Клан буде пишатися.

— Так, Синьозірко, — Вогнесерд шанобливо схилив голову, нарешті дозволивши Хмаркові торкнутись його носа.

— Хмаролап! — тріумфально нявкнув новоспечений новак. — Я тепер Хмаролап!

— Хмаролап! — Вогнесерд відчув неабияку гордість за сестрине кошеня, коли інші коти Клану тісно обступили новака, щоб привітати його. При цьому особливу прихильність до нього виказували старійшини.

Проте Вогнесерд помітив, що не всі поділяли ці радощі. Тигрокіготь не зрушив зі свого місця біля піdnіжжя каменя. А Довгохвіст, як тільки Синьозірка виголосила своє слово, піdйшов і сів біля воєводи. Коли Вогнесерд віdstупив назад, щоб дати іншим привітати свого нового учня, його штовхнув плечем Темносмуг, прямуючи до вояцького кубла. Вогнесерд почув його злостивий, зумисне гучний нявкіт:

— Зрадники й кицюні! Невже порядному коту немає місця в цьому Клані?

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 25

Вогнесерд спинився на узлісці.

— Зачекай, — застеріг він Хмаролапа. — Ми біля угідъ Двоногів, маємо бути обережними. Що ти відчуваєш?

Хмаролап слухняно задер носа і принюхався. Відколи він став новаком, це вперше йому випало бути на справжньому тривалому патрулюванні. Вони з Вогнесердом пильнували кордони Клану й мітили територію. Тепер же коти опинилися неподалік будинку, де Вогнесерд жив іще кицюнею, і садочка Принцеси, мами Хмаролапа.

— Я відчуваю там багато котів, — нявкнув Хмаролап. — Але нікого з них не впізнаю.

— Це добре, — пояснив йому Вогнесерд. — Більшість із них кицюні, можливо, ще пара самітників. Котів із Кланів тут немає.

Сам він відчув ще запах Тигрокігтя, але вирішив не привертати до цього увагу Хмаролапа. Колись давно, коли на землі ще лежав сніг, Вогнесерд простежив воєводу аж сюди і виявив, що на його запах накладається запах багатьох чужих котів.

Зараз же запах підказував, що Тигрокігть знову був тут. Вогнесерд досі не міг сказати напевне, чи зустрічався воєвода з іншими котами, чи їхні запахи просто випадково перетнулися. Але з якого б то дива Тигрокігть підходив так близько до лігва Двоногів? Він же так люто ненавидів не тільки їх, але й усе, що з ними пов'язано.

— Вогнесерде, а можна ми зараз підемо побачимося з моєю мамою? — попросив Хмаролап.

— А ти відчуваєш собак чи свіжий запах Двоногів?

Новак знову принюхався і похитав головою.

— Тоді ходімо, — нявкнув Вогнесерд.

Обережно роззирнувшись, він виступив на відкриту місцину. Хмаролап рухався за ним із подвоєною обережністю, наче хотів показати, як же добре йому йде наука.

Відколи Хмаролапа зробили новаком, він був якийсь аж надміру мовчазний. Білий котик очевидно з усіх сил старався бути хорошим учнем, чемно, уважно та серйозно вислуховуючи все, що йому казав виховник. Проте Вогнесерд не міг не задаватись питанням, скільки насправді триватиме такий геть нетиповий для малого послух. Наказавши Хмаролапові чекати, він застрибнув на живопліт і зазирнув до саду. Під огорожею цвіли багнисто-жовті квіти, а просто посередині зі шпичастого, безлистого дерева звисали шубки Двоногів.

— Принцесо? — тихенько гукнув він. — Принцесо, ти тут?

У кущі біля будинку щось зашаруділо, і на траву обережно ступила смугасто-біла Принцеса. Побачивши гостя, вона зраділо нявкнула:

— Вогнесерде!

Кицька застрибнула на живопліт, усілася побіля брата і міцно-міцно притулилася.

— Вогнесерде, ми так давно не бачились! — муркнула вона. — Я рада, що ти прийшов.

— Я ще й декого привів, — сказав їй Вогнесерд. — Ось, унизу.

Принцеса глянула вниз і побачила Хмаролапа. Той сидів на землі й дивився вгору — прямо на неї.

— Вогнесерде! — зойкнула киця. — Та невже ж це Хмарко! Чи ж він не виріс?

Не чекаючи на запрошення, Хмаролап спробував заскочити на живопліт, марно дряпаючи кігтями гладеньке дерево. Вогнесерд схилився і схопив його зубами за карк, підтягнувши на останні кілька мишачих хвостів, поки малий не всівся біля своєї мами.

Хмаролап невідривно дивився на Принцесу своїми синіми очима.

— Ти справді моя мама? — запитав він.

— Справді, — муркнула Принцеса, дивлячись на свого сина поглядом, повним любові. — Ох, як же добре знову тебе побачити, Хмарку.

— До речі, я вже не Хмарко, — гордо заявив пухнастий котик. — Я тепер *Хмаролап*. Я став новаком.

— То це ж чудово! — Принцеса заходилася вилизувати свого сина, муркочучи так гучно, що не могла навіть набрати достатньо повітря, аби здобутися на слово.

— Ох, ти такий худий... Ти щось їси? Ти там знайшов друзів? Сподіваєшся, ти робиш усе, що тобі каже Вогнесерд.

Хмаролап навіть не намагався відповісти на зливу її запитань. Він ухилившся від материнських пестощів і позадкував від неї уздовж огорожі.

— Я скоро буду вояком, — випалив котик. — Вогнесерд навчає мене битися.

Принцеса на мить заплющила очі.

— Ти будеш таким хоробрим, — промурмотіла вона. На мить Вогнесердові здалося, що сестра жалкує про свій вчинок. Про те, що колись вирішила віддати сина у Клан. Але Принцеса розплющила очі й заявила: — Я так пишаюся вами обома!

Хмаролап, здавалося, ще повищав, почувши від неї такі слова. Він повернув голову й заходився вилизувати шубку своїм маленьким рожевим язичком. Поки малий відволікся, Вогнесерд прошепотів:

— Принцесо, ти тут останнім часом не бачила чужих котів?

— Чужих котів? — вона неабияк збентежилась, і Вогнесерд уже подумав, чи був узагалі сенс про це запитувати. Принцеса б не відрізнила волоцюг чи самітників від Громових котів.

Тоді Принцеса здригнулася.

— Так, я чула, як вони виють ночами. Мої Двоноги вставали і кричали на них.

— А ти не бачила серед них великого темно-смугастого кота? — запитав Вогнесерд, відчуваючи, як прискорюється серцебиття. — Із пошрамованою мордою?

Розплющивши очі, Принцеса похитала головою.

— Я їх тільки чула, а не бачила.

— Якщо побачиш тут темного смуганя, тримайся від нього подалі, — застеріг вояк.

Він гадки не мав, що саме Тигрокіготь забув так далеко від табору, якщо тільки то *дійсно* був Тигрокіготь. Та все одно Вогнесерд не дуже хотів, аби його сестра потрапляла на очі воєводі.

Принцеса так злякалася, що він швиденько перевів мову на інше, захотивши Хмаролапа розповісти про свою церемонію, про похід до кордонів. І скоро киця знову повеселішала, щасливо вигукуючи щось у відповідь на все, що їй розповідав синочок.

Сонце проминуло зеніт, коли Вогнесерд сказав:

— Хмаролапе, нам час додому.

Котик уже роззявив рота, ніби збираючись запротестувати, але вчасно схаменувся.

— Так, Вогнесерде, — покірливо нявкнув він. Тоді повернувся до Принцеси. — А чому ти з нами не підеш? Я б ловив тобі мишей, а ти могла би спати в моєму кублі.

Принцеса лагідно замуркотіла.

— Мені б цього майже хотілося, — зізналась вона. — Проте насправді я щаслива бути кицюнею. Я не хочу вчитися битися, не хочу спати надворі в холоднечу. Ти тільки приходь мене провідувати.

— Я прийду, чесно-чесно, обіцяю, — нявкнув Хмаролап.

— Я його приведу, — пообіцяв Вогнесерд. — І, Принцесо... — додав він, уже наготовившись плигнути на землю. — Якщо побачиш тут щось... дивне, не забудь мені розповісти.

* * *

По дорозі до табору Вогнесерд спинився на полювання. Поки вони з Хмаролапом добігли до височини, сонце схилилось до самого обрію, заливаючи ліс червоняним світлом і відкидаючи на землю довгі тіні.

Хмаролап гордо ніс землерийку, яку йому належало віддати старійшинам. Нарешті його рот був чимось зайнятий, і це поклаво край безкінечному базіканню. Вогнесерд же після цілого дня в його товаристві був просто виснажений. Хоча, слід визнати, новак вразив свого виховника значно більше, ніж можна було очікувати. Хоробрість та метикуватість Хмаролапа давали всі підстави сподіватися, що з нього виросте винятково хороший вояк. Коли коти спустилися вниз схилом, на якому вже

залигли тіні, Вогнесерд пригалъмував. Його ніздрі залоскотав незнайомий запах, принесений леготом, що шарудів у лісі.

Хмаролап теж зупинився і поклав землерийку.

— Вогнесерде, що це? — він принюхався до повітря й затамував подих. — Ти ж мені це щойно вранці показував. Це Річковий Клан!

— Дуже добре, — напружено нявкнув Вогнесерд. Він упізнав їх за мить перед Хмаролапом. Там, на верхівці схилу, він розрізняв трьох котів, що пробиралися через кругляки. — То дійсно Річкові вояки. І, здається, вони прямують сюди. Біжи до табору й розкажи все Синьозірці. Дай їй зрозуміти, що це не напад.

— Але я хотів... — варто було Вогнесердові насупитись, як малий новак прикусив язика. — Пробач, Вогнесерде. Уже біжу.

Хмаролап гайнув до входу в табір, забувши навіть про свою землерийку.

Вогнесерд залишився на місці. Він просто підвівся і чекав, поки трійко котів наблизяться. Це були Леопардошубка, Мрячконіжка і Каменешуб. Коли до них залишалося кілька хвостів, Громовий вояк гучно запитав:

— Чого вам треба? Чому ви на наших землях?

Хоч йому потрібно було зупинити їх, бо ці коти прийшли на Громові землі непроханими, він усе ж намагався не звучати вороже. Не хотілося зайдатися ще й із Річковим Кланом.

Леопардошубка спинилася попереду, відразу за нею — Мрячконіжка і Каменешуб.

— Ми прийшли з миром, — нявкнула вона. — У наших Кланів є деякі проблеми, які слід владнати. Кривозір послав нас поговорити з вашою провідницею.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 26

Вогнесерд спробував не звертати уваги на всі свої недобри передчуття і повів трьох Річкових вояків униз тунелем до табору. Клани нечасто навідували угіддя одне одного, і мало які нагальні справи не могли зачекати до наступного Зборища.

Попереджена Хмаролапом, Синьозірка вже сиділа біля піdnіжжя Високого Каменя, і Вогнесерда нітрохи не заспокоїло те, що поруч із нею був Тигрокіготь.

— Дякую, Хмаролапе, — нарешті скомандувала Синьозірка, коли Вогнесерд із новоприбулими зайшов на терен. — Віднеси свіжину старійшинам.

Хмаролап, здається, трохи засмутився тим, що його відіслали геть, однак пішов без жодних заперечень.

Леопардошубка наблизилася до провідниці й шанобливо скилила голову.

— Синьозірко, ми прийшли до вашого табору з миром, — почала вона. — Просто є справи, які нам слід обговорити.

Тигрокіготь недовірливо загарчав, усім своїм виглядом показуючи, що він би радше порвав цих зайд на пантлики, аніж став їх слухати. Проте Синьозірка не звернула на воєводу уваги.

— Неважко здогадатися, що вас сюди привело, — нявкнула Громова провідниця. — Але про що ж тут говорити? Що зроблено — те зроблено. Будь-яке покарання для Сіросмуга призначатиме його Клан.

Хоч Синьозірка і зверталася до Леопардошубки, її очі постійно перебігали з Мрячконіжки на Каменешуба. Вогнесерд уперше бачив їх усіх разом, відколи провідниця визнала, що ці Річкові вояки — її діти. І невимовний смуток у очах Синьозірки більше не здавався йому плодом його уяви.

— Правду кажеш, — погодилась Леопардошубка. — Двійко молодих котів наробили дурниць, але Срібнострумка мертвa, а про покарання Сіросмуга не мені, та й не моєму Клану вирішувати. Ми прийшли сюди через кошенят.

— А що з ними? — запитала Синьозірка.

— Вони — Річкові, — нявкнула Леопардошубка. — Ми прийшли забрати їх додому.

— Річкові кошенята? — примружилася Синьозірка. — Чому ти так гадаеш?

— І звідки тобі це відомо? — люто вигукнув Тигрокіготь, зриваючись на лапи. — Ви шпигували? Чи хтось вам розповів?

На останній фразі воєвода повернувся до Вогнесерда, але той не зворухнувся. Мрячконіжка теж мовчала, не виказавши його ані поглядом. Не міг же Тигрокіготь знати, що саме він розповів усе Мрячконіжці. А сам Вогнесерд не шкодував про скоене — Річковий Клан мав право знати.

— Сядь, Тигрокігтю, — муркнула Синьозірка.

Вона також зиркнула на Вогнесерда, і той збагнув, що провідниця напевне здогадалася, хто повідомив Річкових котів. Але вона його не видала.

— Хтозна, може, Річковий патруль усе бачив? Свіжини в купі листя не втайш. Але, Леопардошубко, — продовжила вона, — ці кошенята наполовину Громові. Одна з наших королев дбає про них. Чому б ми мали їх віддавати?

— Кошенята належать до Клану матері, — пояснила Леопардошубка. — Якби Срібнострумка не померла, вони б виросли в Річковому Клані, навіть не знаючи свого батька. Ці кошенята наші по праву.

— Синьозірко, не можна так просто віддати кошенят! — не зміг не втрутитись Вогнесерд. — Сіросмуг тільки ними й живе.

Тигрокіготь знову загарчав, проте Синьозірка відповіла першою:

— Вогнесерде, цить. Тебе це не стосується.

— Стосується, — наважився няvkнути Вогнесерд. — Сіросмуг — мій друг.

— Мовчати! — шикнув Тигрокіготь. — Тобі що, провідниця має двічі повторювати? Сіросмуг у цьому Клані — зрадник, ніхто. Немає в нього прав ні на кошенят, ні на що інше.

Вогнесерд спалахнув від люті. Чи в Тигрокігтя не було найменшої поваги до горя Сіросмуга? Він рвучко повернувся до воєводи, не кинувшись на нього тільки тому, що поруч були коти з іншого Клану. Тигрокіготь виширився у відповідь.

Синьозірка люто відмахнулася від них обох.

— Досить! — наказала вона. — Леопардошубко, я визнаю, що Річковий Клан має певні права на кошенят. Такі само, як і Громовий. До того ж кошенята ще маленькі та слабкі. Вони не можуть подорожувати.

Хутро Леопардошубки наїжачилося, а очі звузились до тоненьких щілин.

— Це все відмовки.

— Hi, — наполягла Синьозірка. — Не відмовки. А ти готова ризикнути життям кошенят? Я обдумаю це питання, обговорю з моїми вояками і дам тобі відповідь на наступному Зборищі.

— А зараз забирайся з нашого табору, — гаркнув Тигрокіготь.

Леопардошубка вагалася, наче хотіла ще щось додати. Але Синьозірка ясно дала зрозуміти, що на цьому розмову закінчено. Якийсь час у повітрі ще висіла напруга, однак зрештою річкова воєвода опустила голову й повернулася йти.

Мрячконіжка і Каменешуб рушили услід. Тигрокіготь провів їх через увесь терен аж до тунелю.

Коли Вогнесерд залишився наодинці із Синьозіркою, то відчув, як пригасає його лють, але він все одно продовжував її вмовляти:

— Не можна віддати цих кошенят! *Tu* ж знаєш, як почуватиметься Сіросмуг.

Холодний погляд очей Синьозірки навів Вогнесерда на думку, що цього разу він зайде далеко.

— Так, Вогнесерде, я знаю, — голос провідниці був напрочуд лагідний. — І я багато на що готова, щоб їх зберегти. Але на що готовий Річковий Клан? Вони битимуться? Скільки Громових вояків захоче ризикувати життям заради кошенят, які наполовину з Річкового Клану?

Вогнесерд похолосив від картини, яку йому малювала провідниця. Клани, що воюють за малесеньких кошенят. Або ще гірше — розколотий навпіл Громовий Клан, і вояки, що б'ються одне з одним. Невже це і є приготована Зоряним Кланом доля, про яку казала Плямолистка: «Вода може загасити вогонь»? Можливо, то не паводок знищить Громовий Клан, а коти, що прийдуть із земель за річкою.

— Тримайся, Вогнесерде, — підбадьорила Синьозірка. — Нам не треба битися просто зараз. Я виграла достатньо часу, аж до Зборища. І хто знає, що може трапитись доти?

Вогнесерд не поділяв її впевненості. Проблема з кошенятами нікуди не зникла. Проте зараз йому не залишалось нічого, окрім як шанобливо кивнути й піти до вояцького кубла. «І що я маю сказати Сіросмугові?» — у відчай думав він.

Перш ніж небом встигла простягнутися Срібносмуга, весь Громовий Клан дізнався, чому приходили Річкові коти.

Вогнесерд здогадувався, що Тигрокіготь розповів усе своїм улюбленицям, а ті вже рознесли новину табором.

Як і передбачала Синьозірка, думки розділилися. Більшість котів вважали, що чим швидше Клан позбудеться кошенят-напівкровок, тим краще. Проте дехто всерйоз ладнався до бою, адже віддати кошенят означало дозволити Річковому Клану перемогти.

Поки точилися ці розмови, Сіросмуг ніяк до них не долучався, увесь час сидячи у вояцькому кублі. Вояк тільки раз вийшов із нього — до ясел. Коли Вогнесерд приніс йому свіжину, він відвернувся. Сіросмуг нічопісінько не єв, відколи померла Срібнострумка, тож зараз виглядав недужим.

— Ти можеш щось із ним зробити? — запитав Вогнесерд Жовтоіклу, прийшовши до неї ще вдосвіта наступного дня. — Він не єсть, не спить...

Стара медикицька похитала головою.

— Нема трави, яка лікує розбите серце, — промурмотіла вона. — Його лікує тільки час.

— Я почиваюся таким безпомічним, — зізнався Вогнесерд.

— Твоя дружба допоможе, — зітхнула Жовтоікла. — Сіросмуг, може, зараз цього не розуміє, але згодом...

Вона урвала мову, коли з кубла вийшла Попелапка і поклала клубок різноманітних трав до лап Жовтоіклі.

— Оці потрібні? — запитала молода кицька.

Жовтоікла неуважно принюхалась.

— Так, вони. Тобі перед церемонією їсти зась, — додала медикицька, — а я поїм. Я вже надто стара й немічна, щоби йти аж до Високих Каменів і назад, не підкріпившись.

Жовтоікла схилилась до трав і похапцем заходилася їсти.

— Високі Камені? — повторив Вогнесерд. — Церемонія? Попелапко, що діється?

— Сьогодні півмісяць, — радісно нявкнула Попелапка. — Ми з Жовтоікллою рушаємо до Уст Матері, і там я стану справжньою новачкою.

Попелапка грайливо вигнула спинку. Подивившись на колишню ученицю, Вогнесерд відчув неабияке полегшення від того, що вона переборола відчай після смерті Срібнострумки і знову раділа своєму майбутньому, де їй належало бути медикицькою. В очах Попелапки знову грали бісики, однак десь на дні їхніх синіх глибин з'явилася мудрість.

«Вона росте», — подумав Вогнесерд, відчуваючи якийсь дивний жаль. Його запальна, іноді навіть розбитна учениця поступово ставала кищею, наділеною неабиякою внутрішньою силою. Він зізнав, що повинен радіти долі, яку накреслив Зоряний Клан для Попелапки. Та якась його часточка досі шалено хотіла, щоб вони удвох могли знову вистежувати здобич.

— Я піду з вами сьогодні, якщо захочеш, — запропонував Вогнесерд. — Принаймні до Чотиридерева.

— Ой, справді, Вогнесерде? Дякую! — нявкнула Попелапка.

— Але тільки до Чотиридерева, — застерегла Жовтоікла, підводячись й облизуючись. — Сьогодні біля Уст Матері належить бути лише медикотам.

Стара кішка обтрусила від пилуки та вийшла на терен.

Вогнесерд, ідучи услід за Попелапкою, помітив Хмаролапа, що вмивався біля новацького кубла. Білий котик побачив Вогнесерда і миттю кинувся до нього.

— А ви куди? — узявся розпитувати він. — А можна з вами?

Вогнесерд глянув на Жовтоіклу, а позаяк та ні словом не заперечила, відповів:

— Чудово. Буде для тебе гарне завдання, ще зможемо щось уполяювати на зворотній дорозі.

Отож, прямуючи вгору схилом за двома кицями, вояк пояснював Хмаролапові, куди це вони йдуть і як Попелапка з Жовтоіклю далі виrushать самі аж до Високих Каменів. Там, глибоко в тунелі, відомому як Уста Матері, стоїть Місяцескея. Коли на неї сяє місяць, вона мерехтить сліпучим сяйвом. Церемонія Попелапки відбудуватиметься у цьому неземному світлі.

— А далі що? — допитувався Хмаролап.

— Ця церемонія потаємна, — гаркнула Жовтоікла. — Тож не розпитуй Попелапку, коли вона повернеться. Їй не можна розповідати.

— Але всі коти знають, що Зоряний Клан наділяє медикицьку якимись надзвичайними силами, — додав Вогнесерд.

— Надзвичайними силами! — Хмаролапові очі округлились. Він вирячився на Попелапку, ніби сподівався, що вона просто тут і зараз почне виголошувати пророцтва.

— Не бійся, я буду все тією ж Попелапкою, — запевнила вона лагідним муркотінням. — Це ніколи не зміниться.

Четверо котів наблизилися до Чотиридерева, а сонце пекло все дужче. Вогнесерд був вдячний за густі тіні попід деревами, за прохолодну свіжість високих трав і хащі папороті, що огортали його вогнисте хутро. Усі чуття вояка були насторожі, а ще він постійно просив Хмаролапа доповідати, які запахи той відчуває. Вогнесерд іще не забув нападу Тіньового і Вітряного Кланів. Того разу нападники зазнали поразки, проте це не означало, що вони не спробують вдруге вбити Хвостолома. До

того ж Богнесерд майже напевне очікував проблем від Річкового Клану через кошенят Сіросмуга. Він зітхнув. Нелегко було думати про напади і смерть такого прекрасного ранку, коли на деревах шелестіла свіжа зелень, а здобич мало не вистрибувала на дорогу, щоб її спіймали. Проте, незважаючи на тривогу Богнесерда, коти дійшли до Чотиридерева без жодної лихої пригоди. Коли вони пірнули в кущі, що спускалися до самої долини, Богнесерд сповільнився і пішов в ногу з нерівними кроками Попелапки.

— Ти впевнена в тому, що робиш? — тихенько запитав він. — Ти точно цього хочеш?

— А ти сам не розумієш, Богнесерде? — Попелапка, раптом стурбувавшись, зустріла його погляд. — Я мушу вивчити все, що зможу. Щоб ніхто більше не помер через те, що я не зуміла його врятувати, як Срібнострумку.

Богнесерд здригнувся. Він і хотів би переконати молоду кицьку, що смерть Срібнострумки — то не її провина, але знов: усі зусилля будуть марними.

— І ти станеш щасливою від цього? Ти ж знаєш, медикицям не можна мати кошенят, — нагадав вояк, пригадуючи, як Жовоікла змушенена була віддати Хвостолома і тримати в тасмниці свій зв'язок із ним.

Попелапка заспокійливо няvkнула.

— Моїми кошенятами будуть усі коти Клану, — пообіцяла вона. — Навіть вояки. Жовоікла каже, що в них іноді не більше клепки, ніж у немовлят!

Попелапка підбігла на кілька кроків уперед, порівнявшись із Богнесердом, і потерлась об його мордочку своєю.

— Але ти залишишся моїм найкращим другом, Богнесерде. Я ніколи не забуду, що ти був моїм виховником.

Вогнесерд лизнув її вухо.

— Бувай, Попелапко, — лагідно няvkнув він.

— Я ж не назавжди йду, — заперчила сіра киця. — Повернусь завтра до заходу сонця.

Проте Вогнесерд знов, що Попелапка, у багатьох сенсах, справді йде назавжди. Повернувшись, його колишня учениця матиме нові сили, на ній лежатиме нова відповідальність, яку на неї накладе вже не провідниця, а Зоряний Клан. Вони пліч-опліч пройшли видолинком аж до чотирьох великих дубів і видерлись на дальній схил, де на них уже чекали Жовтоікла і Хмаролап. Перед котами стелилось неозоре торфовище, на якому холодний вітер ворушив густі вересові чагарі.

— А Вітряний Клан не нападе на вас за те, що ви йдете їхніми землями? — стривожено няvkнув Хмаролап.

— Усім Кланам гарантовано безпечний прохід до Високих Каменів, — пояснила Жовтоікла. — І жоден вояк не наважиться напасті на медикицьку. Зореклане борони! — повернувшись до Попелапки, вона запитала: — Ти готова?

— Так, уже йду, — Попелапка востаннє лизнула Вогнесерда і рушила за своєю виховницею на поросле муравою болото. Легіт лагідно куйовдив її шерсть, а вона швидко шкутильгала геть, жодного разу не озирнувшись.

Вогнесерд дивився услід Попелапці, відчуваючи тягар на серці. Вояк знов, що попереду в неї нове, щасливіше життя, але він не міг опиратися солодкавій тузі за життям, яке могла б прожити ця киця.

* * *

— Тигрокіготь хоче, щоб я сьогодні вирядив Хмаролапа самого на полювання, — нявкнув Вогнесерд.

Сіросмуг здивувався:

— Та ж рано ще, хіба ні? Він тільки-тільки став новаком.

Вогнесерд знизвав плечима.

— А Тигрокіготь думає, що Хмаролап готовий. Усе одно воєвода наказав мені стежити за всім, що малий робитиме. Хочеш піти разом?

Розмова точилася вранці після того, як Попелапка повернулася від Уст Матері. Вогнесерд перестрів її, коли вона спускалась донизу схилом. Вони радісно привіталися. І хоча Попелапці не вільно розповідали, крізь що вона пройшла, все було зрозуміло і без слів: з її обличчя ще не зійшов вираз захвату, а в очах, здавалося, сяяв місяць. Вогнесерд із усіх сил відганяв від себе відчуття, наче він втратив Попелапку на якомусь незнаному шляху.

Зараз же вояк сидів біля куща кропиви, насолоджуючись соковитою мишкою. Сіросмуг умостився неподалік, дивлячись на сороку, яку дістав із купи свіжини, але ледве до неї доторкнувся.

— Ні, дякую, Вогнесерде, я не можу піти, — нявкнув він. — Я пообіцяв Злотоквітці, що зайду подивитися на кошенят. Їхні оченята вже розплющились, — додав сірий вояк не без нотки гордощів.

Вогнесерд знову згадав про Злотоквітку, щаслива, коли Сіросмуга немає поблизу, але навіть не намагався переконати свого друга залишити кошенят.

— Згоди, — нявкнув він. — То побачимось пізніше.

Проковтнувши останній шматочок миші, Вогнесерд рушив на пошуки Хмаролапа.

Тигрокіготь того ранку був заклопотаний, виряджаючи один патруль на чолі з Білоштормом, щоб поновити мітки на кордоні з Річковим Кланом, інший — із Піскоштормою, на полювання біля Сонячних Скель. Тож воєвода забув сказати, куди треба вести Хмаролапа на полювання. А Вогнесерд не дуже й поспішав юому нагадувати.

— Підеш до угідь Двоногів, — нявкнув він новакові. — Щоб не плутатись під лапами в інших патрулів. Ти мене не побачиш, але я буду стежити за тобою. Зустрінемось біля Принцесиної огорожі.

— А можна з нею поговорити, коли буду там? — поцікавився Хмаролап.

— Добре, тільки якщо доти наполюєш достатньо здобичі. Але тобі зась шукати її у садах Двоногів чи їхніх гніздах.

— Не буду, — Хмаролап блиснув оченятами, його білосніжне хутро стирчало навсібіч від захвату. Вогнесерд мимоволі пригадав, як сам нервував перед першим самостійним полюванням. Хмаролап же, навпаки, аж сяяв упевненістю.

— Тоді вперед, — нявкнув Вогнесерд. — Спробуй дістатись туди перед сонцепіком.

Він стояв і дивився вслід маленькому новаку, що вибігав із табору через тунель.

— І тримай крок! — гукнув навздогін. — Тобі ще далеко бійти!

Але Хмаролап навіть не сповільнився. Вогнесерд, радше втішений, ніж роздратований, знизав плечима і розширнувся в пошуках Сіросмуга. Проте друга ніде не було видно. Сорока так і лежала біля куща кропиви. «Він, певно, в яслах», — подумав Вогнесерд і рушив із табору вслід за Хмаролапом.

Запах новака був дуже сильний — судячи з усього, малий сновигав лісом навсібіч у пошуках здобичі. Купка вищипаного пір'я розповідала, що осьде він спіймав дрозда, а краплі крові на траві підказували, що тут до його лап потрапила мишка. Неподалік від Високих Сосен Богнесерд знайшов схованку, де Хмаролап запорпав упольовану свіжину, щоб повернутись по неї пізніше.

Приємно вражений такими мисливськими успіхами свого новака, вояк наддав ходу, сподіваючись наздогнати його і підгледіти, як той полюс. Але не встиг Богнесерд дійти до угіддя Двоногів, як Хмаролап сам з'явився перед ним. Білий котик мчав назад власними слідами, його хутро геть розкошлатилося, а в очах сяяло щось дике.

— Хмаролапе! — Богнесерд кинувся йому навпереди, зненацька охоплений незрозумілим жахом.

Хмаролап різко спинився, здійнявши справжню зливу із хвої і мало не врізавшись у Богнесерда.

— Щось не так! — видихнув новак.

— Що? — Богнесерд відчув, наче йому в живіт впилися крижані пазури. — Це не Принцеса?

— Ой, ні, зовсім ні. Але я бачив Тигрокігтя, а з ним якісь чужі коти.

— В угідді Двоногів? — різко нявкнув Богнесерд. — Там, де ми відчули запахи того разу, коли навідували Принцесу?

— Саме так, — Хмаролапові вуса смикнулися. — Коти зійшлися докупи якраз на узлісся. Я намагався підібратися ближче і підслухати їхню розмову, але боявся, що вони помітять мое біле хутро. Тож я прийшов до тебе.

— І добре зробив, — пояснив йому вояк, сам напруженого міркуючи. — Що то за коти? У них є запах Клану?

— Hi, — Хмаролап наморщив носа. — Від них тхне воронячим їдлом.

— І ти їх не впізнав?

Хмаролап похитав головою.

— Худющі й голодні. Хутро скуйовджене. Вони просто *жахливі*, Вогнесерде!

— І вони собі говорили з Тигрокігтем, — спохмурнів Вогнесерд.

Це хвилювало його чи не найбільше. Він здогадувався, що то були за чужі коти — колишні Тіньові вояки, які покинули свій Клан разом із Хвостоломом. Зараз у лісі не було більше жодних волоцюг. Але незрозуміло, що з ними робив Тигрокігтъ.

— Добре, — нявкнув Вогнесерд до Хмаролапа. — За мною. І щоб тихо, ніби до мишкі підкрадаєшся.

Вояк обережно рушив у напрямку угідь Двоногів, нечутно переставляючи лапи, щоб не хрускотіло сухе листя внизу. Ще задовго до узлісся він відчув міцний сморід котів. Розпізнати можна було лише запах Тигрокігтъ. І, наче прикликаний самою думкою, воєвода негайно постав перед очима Вогнесерда — він скрадався серед дерев у напрямку табору.

Під соснами не було жодного підліску, в якому можна було б сковатися. Вогнесерд і Хмаролап могли хіба розпластатися в борозні, проораній потворою Дереворізкою і молитися Зореклану, щоб їх не помітили.

За Тигрокігтем брів гурт обдертих вояків. Їхні роти були жадібно роззявлени, а в очах палав недобрий вогонь. Усі коти так зосереджено йшли по сліду, що навіть близько не помітили Вогнесерда і Хмаролапа, які припали до землі всього за кілька кролячих стрибків від них.

Вогнесерд підвів голову і стежив поглядом за цією підозрілою компанією, аж поки вони не зникли з поля зору. На якусь мить він просто застиг від жаху, не здатний у це повірити. Волоцюг було більше, аніж у тій групці, яка пішла із Хвостоломом кілька повені тому. Тигрокіготь десь найняв ще самітників. І зараз вів їх прямісінько до Громового Клану!

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 27

— Біжи! — наказав своєму учневі Вогнесерд. — Біжи, як ніколи раніше!

Сам він уже мчав серед дерев, не дбаючи, наскільки Хмаролап устигає за ним. У нього практично не було надії обігнати Тигрокігтя і вчасно застерегти Клан.

«Воєвода розіслав усі ці патрулі вранці, — переборюючи паніку, думав Вогнесерд. — А мені сказав стежити за Хмаролапом. Він залишив табір без жодного вояка, здатного оборонятися. Та це ж усе зумисне продумано!»

Вогнесерд мчав крізь дерева, його могутні м'язи ритмічно напружувалися і розслаблялися, штовхаючи тіло вперед. Але, вибравшись на схил, він збагнув, що все одно біг недостатньо швидко. Хвіст останнього волоцюги саме зник серед папоротей, що приховували вхід до тaborу.

Кинувшись униз крутосхилом у супроводі Хмаролапа, Вогнесерд щосили загорlopанив:

— Громоклане! Вороги! Напад!

Та щойно він заліз до тунелю, як попереду, з терену, пролунав інший крик:

— До мене, Громоклане!

Вояк знов згадав цей бойовий клич, тільки ось голос належав Тигрокігтеві. І тут Вогнесердові подумалось: що, коли він помилився? Можливо, волоцюги *переслідували* Тигрокігтя, а не йшли за ним?

Він вибіг на галявину і побачив, як Тигрокігті кидається на зграю нападників, які зі скавулінням ухилялись від його ударів. Воєвода справді виглядав так, наче був рішуче

налаштований вигнати ворогів із табору. Але Вогнесерд опинився достатньо близько і побачив, що його пазури заховані. Вояку похололо на серці. Хоробрість Тигрокіття на цьому полі бою була просто ширмою. Він привів сюди ворогів, але був достатньо хитрим, щоб приховати свою зраду.

Часу на роздуми не було. Волоцюги вже напали на табір, і зараз неважливо, як вони сюди потрапили. Вогнесерд повернувся до Хмаролапа.

— Біжи! Знайди патрулі та приведи їх сюди, — наказав він. — Білоштурм на кордонах із Річковим Кланом, а Піскоштурма десь біля Зміїних Скель.

— Добре, Вогнесерде, — і новак кинувся геть.

Вогнесерд напав на найближчого волоцюгу, темного плямистого кота, і ввігнав пазури йому між ребра. Ворог зашипів і повернувся, замахнувшись лапами для удару. Він спробував збити Вогнесерда з ніг, проте Громовий вояк із силою штовхнув його задніми лапами в живіт, і волоцюга зі скавулінням кинувся геть.

Вогнесерд підвівся, а тоді знову припав до землі, наїжачивши хутро і визираючи наступного суперника. Біля входу до ясел Сіросмуг боровся зі світлошубим волоцюгою, обос вони валялися по землі, намагаючись вчепитися одне в одного зубами та кігтями. Ряболиця та Крапохвістка билися з удвічі більшим за них нападником. Біля вояцького кубла Мишошубка вчепилась передніми кігтями у плече великого смугастого кота, а задніми лупила його в бік.

А тоді Вогнесерд просто заціпенів. На противлежному кінці галевини Хвостолом накинувся на свого сторожа, Порохощуба, і впився зубами в горло молодого кота. Порохощуб відчайдушно пручався. Хоча Хвостолом і осліп, боєць із нього досі був неабиякий, і вчепився він намертво. Із жахом Вогнесерд збегнув, що колишній провідник вступив у бій на боці своїх дружків — котів, які разом із ним покинули Тіньовий Клан. Хвостолом

зрадив Громовий Клан, який ризикував усім, щоб захистити його, покаліченого й усіма покинутого.

У пам'яті Вогнесерда зринув образ: ось Тигрокіготь і Хвостолом лежать собі вкупі та діляться язиками. То був не вияв співчуття від воєводи. *Тигрокіготь спланував усе це з колишнім тираном Тіньового Клану!*

Але тепер не час про це думати. Вогнесерд кинувся тереном на допомогу Порохощубові, та раптом його збили з лап. Гострі кігті шарпнули шкру, і тілом розлився тупий біль. Зелені очі ворога палали за якийсь мишаший хвіст від його власних. Вогнесерд оголив ікла і спробував учепитися у плече нападника, але той відштовхнув його. Кігті впилися у вухо Вогнесерда. Живіт його був нічим не захищений, а вирватись було ніяк. Аж раптом волоцюга завищав і випустив вояка. Вогнесерд помітив Шиполапа, який своїми зубками вчепився у хвіст приблуди. Ворог кинувся навтьоки, тягнучи за собою новака через пилку, аж поки той не розтиснув зубів. Нападник утік.

Хапаючи ротом повітря, Вогнесерд зіпнувся на рівні.

— Дякую, — відсапуючись, видихнув він. — Добре зроблено.

Шиполап кивнув і кинувся до Сіросмуга, який досі бився зі своїм суперником біля входу до ясел. Вогнесерд знову роззирнувся. Порохощуб десь запропастився, а от Хвостолом відійшов у глиб терену і закричав якимось химерним криком. Хай навіть сліпий, колишній Тіньовий провідник був наділений страхітливою силою, яка, здавалося, підносила його над усіма смертними.

Галявина повнилася котами, які билися між собою. Не встиг Вогнесерд знову кинутись у бій, як помітив дещо, від чого його кров, здавалося, застигла в жилах. *Де Синьозірка?*

За якусь мить він збегнув, що Тигрокігтя також ніде не видно. Кожнісінька часточка його тіла просто волала про те, що щось не так. Прямуючи до кубла провідниці, вояк обминув

Верболозу, яка вчепилась у спину куди більшого за неї волоцюги, шматуючи зубами його вухо. На щастя, коли Богнесерд підійшов до входу в кубло, то почув, як усередині нявкотить Синьозірка:

— Про це потурбусмося пізніше, Тигрокігтю. Зараз ми потрібні Клану.

Минав час, а відповіді не було. Тоді до Богнесерда знову долинув невпевнений голос Синьозірки:

— Тигрокігтю?

У відповідь — гарчання:

— Передавай привіт Зореклану, Синьозірко.

— Тигрокігтю, ти про що? — цього разу голос був різкіший, на межі з гнівом, а не страхом. — Я провідниця твого Клану, чи ти забув?

— Ну це ж ненадовго, — просичав Тигрокігтю. — Я уб'ю тебе, а тоді уб'ю ще раз. Стільки, скільки буде потрібно, щоб ти навіки приєдналася до Зореклану.

Відповідь Синьозірки урвав різкий звук лап, що гупнули об тверду долівку кубла. А далі — тільки страхітливе гарчання.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 28

Вогнесерд підірвався й кинувся крізь ширму лишайників. Тигрокіготь і Синьозірка зчепилися на долівці кубла. Провідниця знову і знову дряпала кігтями плече Тигрокігтя, але воєвода, навалившись усією вагою, не давав їй підвистися з м'якого піску. Тигрокіготь учепився іклами в горлянку Синьозірки, а кігтями несамовито шматував її спину.

— Зрадник! — вереснув Вогнесерд.

Він кинувся на Тигрокігтя, мітячи тому в очі. Воєвода позадкував, вимушено відпустивши Синьозірку. Вогнесерд відчув, як його кігті шарпнули вухо Тигрокігтя, здійнявши в повітря бризки крові.

Провідниця відповзла вбік, геть знетямлена. Вогнесерд не міг визначити, наскільки важко вона поранена. Його самого скрутило від болю, коли воєвода вдарив у бік своїми могутніми задніми лапами. Вогнесердові ж лапи ковзнули піском, і він, утративши рівновагу, бухнувся на землю — Тигрокіготь поклав його на лопатки.

Вояк зустрівся поглядом із бурштиновими очима воєводи.

— Ах ти гівнюк! — прошипів Тигрокіготь. — Я з тебе *шкуру спущу*, Вогнесерде. Як же довго я чекав такої нагоди.

Вогнесерд зібрав кожну крихітку сили та навичок, які мав. Він був за крок від смерті, але почувався навдивовижу вільним. Брехням і вивертам настав кінець. Таємниці Синьозірки й Тигрокігтя було викрито. Залишилась тільки небезпека битви.

Вогнесерд націлився в горло Тигрокігтеві, але воєвода відхилив голову, і пазури вояка влучили в гущу смугастого хутра. Проте цей удар змусив воєводу послабити хап. Вогнесерд відкотився убік, ледве уникнувши смертоносного укусу в шию.

— Кицюня! — дражнився Тигрокіготь, готуючись до нового стрибка. — Ходи глянь, як б'ється справжній вояк.

Він кинувся на Вогнесерда, проте той в останню мить ухилився. Тигрокіготь спробував розвернутися в тісному кублі, але лапи його не втрималися на слизькій від крові долівці, і він упав на бік.

Вогнесерд миттю побачив нагоду. Він ударили кігтями згори донизу, уздовж Тигрокігтевого живота. Хутро воєводи просякло кров'ю. Він високо та пронизливо вереснув. Вогнесерд напосів на нього, знову ввігнавши кігті в пузо та заразом вчепившись зубами в шию. Тигрокіготь заборсався, марно намагаючись вивільнитися, а його гарчання ставало все тихішим, поки з живота струменем текла кров.

Вогнесерд відпустив шию воєводи, не приираючи, проте, лап із його кінцівок і грудей.

— Синьозірко! — гукнув вояк. — Допоможи притримати його!

Провідниця тихенько сиділа у своєму вимощеному мохом гніздечку. Її чолом струменіла кров, проте вигляд крові насторожив Вогнесерда не так сильно, як вираз її очей. Вони були розгублені, їхня синява поблякла. Синьозірка незмігно дивилася перед собою, наче спостерігаючи загиbel' усього, над чим вона працювала.

Коли Вогнесерд заговорив, провідниця смикнулася, ніби її щойно розбудили зі сну. Рухаючись із тією ж сонною неквапливістю, вона пройшлася кублом і вляглася просто впоперек задніх лап Тигрокігтя, притиснувши його до землі. Навіть із ранами, які б надовго вивели з ладу меншого кота, воєвода силкувався вирватись. Його бурштинові очі палахкотіли ненавистю, він сипав прокляттями направо й наліво, закликаючи громи і блискавки на Вогнесерда та Синьозірку.

Вхід до кубла перегородила чиясь тінь, і Вогнесерд почув хрипке, уривчасте дихання. Він повернув голову, очікуючи побачити ще одного зайду, але то був Сіросмуг. Вогнесерда охопила тривога — вигляд у його друга був жахливий. Бік сірого вояка серйозно кровив, кровила лапа, навіть із рота вилізла кривава бульбашка, коли він простогнав:

— Синьозірко, ми... — кіт затнувся й витрішився на них. — Вогнесерде, що трапилось?

— Тигрокіготь напав на Синьозірку, — швидко пояснив йому товариш. — Ми весь час мали рацію. Він справді зрадник. Восвода привів сюди волоцюг, які на нас напали.

Сіросмуг дивився перед собою, навіть не кліпаючи, а тоді раптом струснувся, наче випірнувши з глибокої води.

— Ми програємо бій, — няvkнув він. — Їх там надто багато. Синьозірко, нам потрібна твоя допомога.

Провідниця глянула на Сіросмуга — і не відповіла. Вогнесерд бачив, що її погляд так само порожній та невидиющий, наче викриття правди про Тигрокігтя остаточно зломило її дух.

— Я піду, — запропонував Вогнесерд. — Сіросмуже, не допоможеш Синьозірці тримати Тигрокігтя? З ним розберемося після бою.

— Ну, спробуеш, кицюнко, — крізь купу піску прошамкав Тигрокіготь.

Сіросмуг пошканчивав на місце Вогнесерда, поклавши лапи на груди воєводи. Вогнесерд на мить завагався, не впевнений, чи зможуть поранений Сіросмуг і переляканана Синьозірка впоратися з Тигрокігтем. Але у воєводи досі не спинилася кровотеча, тож він явно слабшав. Вояк повернувся і прудко побіг надвір.

На перший погляд, на терені були тільки волоцюги, наче всіх Громових вояків уже вигнали. Тоді Вогнесерд почав тут і там розрізняти знайомі постаті. Довгохвіст із усіх сил викручувався з-під великого смугастого кота. Плямошкур ухилявся від кощавого сірого бандита, намагаючись кігтями вдарити його по носі, аж поки випадково не врізався в іншого нападника.

Вогнесерд відчував, як його покидають сили. Битва з Тигрокігтем виснажила вояка, а рани пекли вогнем. Він не уявляв, скільки ще зможе протриматись. І тільки інстинктивно, напівсвідомо вчасно відкотився від рудої кішки, яка спробувала вчепитися йому в спину. Краєм ока Вогнесерд помітив зgrabну, блакитно-сіру постать, що мчала галявиною, вигукуючи клич.

«Синьозірка!» — радо подумав він, замисливши водномить, що ж трапилося з Тигрокігтем. Але тоді збагнув: ця войовниця не Синьозірка. То Мрячконіжка!

Ціною величезних зусиль Вогнесерд вирвався від рудої кішки й підвівся. Із тунелю бігли Річкові вояки: Леопардошубка, Каменешуб, Чорнокігть... За ними примчав Білоштурм у супроводі свого патруля. Ці коти були сповнені сил і, б'ючи хвостами з люті, налетіли на загарбників, випустивши кігті.

Нажахані раптовою появою підкріплени, волоцюги поздкували. Руда кішка, що напосіла на Вогнесерда, завила від жаху й кинулась наутькою. Інші — за нею. Вогнесерд підганяв їх ішце якихось кілька кроків, шиплячи і клацаючи зубами. Але в цьому вже не було потреби. Геть збиті з пантелику, коли перемога була вже майже в їхніх лапах, та ще й позбавлені лідера — Тигрокігтя, нападники втратили будь-який бойовий запал.

За кілька митей вони всі щезли. Залишився тільки Хвостолом, у якого сильно кровоточили голова і плечі. Осліплий кіт дряпав кігтями землю й няячав, наче маленьке кошеня.

Річкові коти збилися разом та почали вдоволено муркотіти. Вогнесерд рушив до них.

— Дякую, — нявкнув він. — Я ще жодному коту не був настільки радий.

— Я впізнала деяких Тіньових вояків, — понуро сказала Леопардошубка. — Тих, що пішли із Хвостоломом.

— Так, — Вогнесердові поки не надто хотілося згадувати про втручання Тигрокігтя. — Як ви дізналися, що нам потрібна допомога? — здивовано запитав він.

— А ми й не знали, — відповіла Мрячконіжка. — Ми прийшли поговорити із Синьозіркою про...

— Не зараз, — перебила Леопардошубка, хоч Вогнесерд уже здогадався, що вона хотіла сказати «про кошенят». — Громовому Клану потрібен час, щоб оклигати, — вона делікатно схилила голову перед Вогнесердом. — Ми раді, що змогли допомогти. Передай провідниці: ми скоро повернемось.

— Так, я передам, — пообіцяв Вогнесерд. — І ще раз дякую.

Він спостерігав, як ідуть Річкові коти, а тоді роззирнувся, відчуваючи, що втома буквально хилить його до землі. Терен був закаляний шерстю і кров'ю. Жовоїкла з Попелапкою вже почали оглядати поранених котів. Хоч Вогнесерд і не бачив медикиць у бою, на обох були відмітини ворожих кігтів.

Він глибоко вдихнув. Час розібрatisя з Тигрокігтем, але сил для цього майже не залишилося. Рани Вогнесерда шалено боліли, а кожнісін'кий м'яз нив від найменшого поруху. Поки він прямував до кубла Синьозірки, позаду нього пролунав голос:

— Вогнесерде! Що тут сталося?

Озирнувшись, вояк побачив Піскошторму, яка щойно повернулась на чолі мисливського патруля. За нею плентався

Хмаролап. Войовниця роззиралась тереном, наче не могла повірити своїм очам.

Вогнесерд стомлено похитав головою.

— Хвостоломові бандити, — буркнув він.

— Знову? — гидливо буркнула Піскошторма. — Можливо, тепер Синьозірка двічі подумає про те, чи варто нам укривати Хвостолома.

— Усе набагато складніше, — Вогнесерд не мав сил пояснювати їй щось просто зараз. — Піскоштормо, ти зможеш дещо для мене зробити, нічого не запитуючи?

Войовниця підозріливо на нього глянула.

— Залежить від того, що саме.

— Піди в кубло до Синьозірки і спробуй дати раду з тим, що там знайдеш, але краще візьми собі ще вояка на підмогу. Орлякошубе, підеш? Синьозірка розкаже вам, що робити.

«Принаймні я на це сподіваюся», — подумки додав Вогнесерд, коли похмура Піскошторма легенько кивнула Орлякошубові та пішла до Високого Каменя. З усього, що трапилося, найбільше Вогнесерда стривожив стан Синьозірки. Вона, здається, втратила будь-яке бажання бути провідницею власного Клану.

Знесилений Вогнесерд стояв просто посеред галевини, спостерігаючи, як Жовтоїкла оглядає Хвостолома і наполовину підштовхує, наполовину тягне його до свого кубла. Колишній Тіньовий провідник був ледь притомний, з кутика його рота витікала цівочка крові. «Що ж, вона й досі дбає про нього, — збентежено подумав Вогнесерд. — Навіть зараз Жовтоїкла пам'ятає, що колись він був її кошеням».

Відвернувшись від медикицьки, вояк побачив Піскошторму, що виходила з кубла під Високим Каменем. За нею ледве брів

Тигрокіготь. Його хутро було закаляне пилом і кров'ю, одне око заплющене. Він спробував спинитись під каменем, але не втримався на лапах і впав на землю.

Орлякошуб невідступно слідував за в'язнем, готовий кинутись будь-якої миті, якщо воєвода захоче напасти чи втекти. За ним ішла Синьозірка. Її голова була низько опущена, а хвіст волочився в пилиці. Справджувалися найгірші жахи Вогнесерда. Та сильна провідниця, яку він поважав, здається, зникла, залишивши замість себе лякливу, невпевнену кицю.

Насамкінець із кубла виліз Сіросмуг і бухнувся просто на бік у тіні Високого Каменя. Попелапка кинулась до нього й заходилася стурбовано оглядати рані.

Синьозірка підвела голову, розширнувшись.

— Підходьте всі, — крекнула вона, даючи знак помахом хвоста.

Поки коти збиралися, Вогнесерд підійшов до Попелапки і попросив:

— Можеш дати Тигрокігтеві ліки від його ран? Щось, щоб полегшити біль?

Йому понад усе хотілося завдати поразки Тигрокігтю, але він не міг просто дивитися, як колись великий воєвода стікає кров'ю на піску.

Попелапка підвела голову від Сіросмуга. Вогнесерд подумав, що за прохання подбати про воєводу-зрадника кицька може й накинутися на нього, але вона спокійно нявкнула:

— Звісно. І для Сіросмуга чогось принесу.

Попелапка пошкандибала в напрямку кубла. А коли вона повернулася, коти вже порозідалися на своїх місцях. Вогнесерд помітив, як вони дивляться одне на одного, трохи знервовано гадаючи, що це все може означати.

Попелапка принесла в зубах клубочок трав. Частину з них кицька поклала біля Тигрокігтя, решту віднесла Сіросмугові. Воєвода підозріливо принюхався до листочків і тільки тоді заходився жувати.

Синьозірка якусь мить спостерігала за ним, перш ніж заговорити.

— Перед вами лежить Тигрокіготь, в'язень. Він...

Здавалося, на терені заговорили всі водночас. Коти вражено й перелякано дивились одне на одного. Вони досі не зрозуміли, що відбувається.

— В'язень? — перепитав Темносмуг. — Та ж Тигрокіготь — твій воєвода. Що він зробив?

— Я розповім, — голос провідниці трохи вирівнявся, проте Богнесерд бачив, чого їй коштувало це зусилля. — Щойно Тигрокіготь напав на мене в кублі. І він убив би мене, якби вчасно не нагодився Богнесерд.

Знову здійнялися крики — заперечення і недовіри. Десять позаду юрби моторошно завив старійшина. Темносмуг зірвався на лапи. Наскільки було відомо Богнесердові, цей вояк належав до найпalkіших прихильників Тигрокігтя, але навіть він зараз виглядав не дуже впевнено.

— Тут має бути якась помилка, — випалив Темносмуг.

Синьозірка підняла голову вище.

— Думаєш, я не зрозумію, коли хтось захоче мене вбити? — сухо поцікавилася вона.

— Але ж Тигрокіготь...

Тут уже не витримав Богнесерд.

— Тигрокіготь — зрадник Клану! — кинув він. — То воєвода сьогодні привів сюди волоцюг.

Темносмуг повернувся до нього.

— Та ніколи б він такого не зробив. Доведи, кицюю!

Вогнесерд зиркнув на провідницю. Та кивнула і сама закликала його:

— Вогнесерде, розкажи Кланові, що ти знаєш.

Рудий вояк поволі підійшов до Синьозірки. Тепер, коли настав час зірвати всі завіси з таємниці, йому чомусь зовсім не хотілося цього робити. Вогнесерд почувався так, наче йому належало посунути Високий Камінь. Він знов, що дороги назад немає і вже ніколи не буде так, як раніше.

— Коти Громового Клану, — почав Вогнесерд. Голос його пищав, наче в маленького кошенята, тож він зробив паузу, щоб опанувати себе. — Коти Громового Клану, пригадуєте, коли загинув Рудохвіст? Тигрокіготь сказав, що його вбив Дубосерд, але він збрехав. То Тигрокіготь убив Рудохвоста!

— Як ти знаєш? — то озвався Довгохвіст зі звичним виразом презирства на морді. — Тебе в тій битві не було.

— Я знаю, бо розмовляв із тим, хто там був, — спокійно відповів Вогнесерд. — Круколап мені казав.

— Ой, як зручно! — гаркнув Темносмуг. — Круколап теж загинув. Ти тепер можеш що завгодно з його слів заливати, ніхто тобі не заперечить.

Вогнесерд завагався. Правду про Круколапову втечу він тримав у таємниці, щоб захистити свого друга від Тигрокігтя, але ж зараз воєвода був ув'язнений і більше не становив загрози...

— Він не мертвий, — тихенько пояснив вояк. — Я забрав Круколапа з угідь Кланів після того, як Тигрокіготь спробував його убити.

Знову здійнявся гамір, кожен кіт щось запитував чи протестував. Очікуючи, поки всі вгамуються, Вогнесерд глянув на Тигрокігтя. Трави Попелапки вже проявили свою цілющу дію — до великого смуганя поволі поверталися сили. Він підвівся і неживими очима втупився в юрбу, наче кидаючи виклик усім і кожному. Новина про Круколапа, мабуть, приголомшила його, але воєвода цього не виказав ні найменшим поруходом.

Коли стало ясно, що гамір і не думає стихати, Білоштурм тукнув на всі легені:

— Тихо! Нехай говорить Вогнесерд.

Вогнесерд вдячно кивнув білому вояку та продовжив:

— Круколап розповів мені, що Дубосерд загинув у каменепаді. Рудохвіст вчасно відскочив від падаючого каміння, влетівши просто у Тигрокігтя. Тигрокіготь же напав на нього і вбив.

— Це правда, — десь у тіні підвів голову Сіросмут, доки Попелапка прикладала цілющі трави до його ран. — Я був там, коли Круколап розповідав це все Вогнесердові.

— А ще я говорив із Річковими котами, — додав Вогнесерд. — Вони розповідають ту саму історію, що Дубосерд загинув під час обвалу.

Вогнесерд очікував, що зараз здійметься ще гучніший гамір, але ніхто ані писнув. Увесь Клан моторошно мовчав, наче всім нараз відняло мову. Коти просто дивилися одне на одного, наче намагаючись прочитати на обличчях причини цих страхітливих одкровень.

— Тигрокіготь розраховував, що стане наступним воєводою, — вів далі Вогнесерд. — Але натомість Синьозірка обрала Левосерда. Коли Левосерд загинув у битві з Тіньовим Кланом, Тигрокіготь нарешті вдовольнив свої пожадання. Але воєводства йому було замало. Я... я гадаю навіть, що то він влаштував пастку для Синьозірки біля Громошляху, проте натомість у неї потрапила Попелапка.

Він перевів погляд на молоду медикицю й побачив, як у неї округлюються очі й роззявляється рот від подиву. Синьозірка також виглядала приголомшеною.

— Вогнесерд розповів мені про свої підозри, — муркнула провідниця. Її голос трептів. — Я не повірила — не змогла повірити йому. Я вірила Тигрокігтеві, — вона схилила голову. — І помилялась.

— Але як Тигрокіготь міг розраховувати на провідництво, якби вбив тебе? — запитала Мишошубка. — Клан би нізащо його не підтримав.

— Оце, гадаю, і є причина того, що він спланував цей напад, — замість Синьозірки відповів Вогнесерд. — Тигрокіготь хотів змусити нас думати, що то один із бандитів убив Синьозірку. Зрештою, — тут його голос несподівано зміцнів, — хто б міг подумати, що Тигрокіготь, відданий воєвода, здійме лапу на свою провідницю?

Вогнесерд замовк. Він дрижав усім тілом і почувався безпорадним, як новонароджене кошеня.

— Синьозірко, — озвався Білошторм. — А що тепер буде з Тигрокігтем?

На його питання коти майже хором почали кричати:

— Вбити його!

— Осліпiti його!

— Вигнати його з лісу!

Синьозірка сиділа непорушно із заплющеними очима. Вогнесерд відчував біль, який наче хвилями струменів від неї, — біль від гіркоти зради, гіркоти правди про те, що її воєвода вже так давно мав чорне серце.

— Тигрокігтю, — нарешті нявкнула провідниця, — що ти можеш сказати на свій захист?

Тигрокігтю повернув голову і вступився у Синьозірку своїми бурштиновими очима.

— На свій захист перед *тобою*, безвольна ти пародія на войовницю? Що з тебе за провідниця? Підтримувати мир з іншими Кланами. *Допомагати* їм! О так, ти заледве покарала Вогнесерда і Сіросмуга за те, що вони підгодовували Річковий Клан, і ти ж їх послала привести Вітряний Клан додому! Я б ніколи не поводився так м'яко — просто як кицюня. О, я повернув би дні Тигрового Клану. Я підняв би Громовий Клан з колін!

— І скільки котів повинні були для цього загинути? — тихенько, практично сама до себе муркнула Синьозірка. Вогнесерд здогадався, що провідниця думає про Чортополоха — жорстокого і кровожерного вояка, якого вона не змогла пустити на місце воєводи.

— Якщо тобі нічого більше сказати, Тигрокігтю, я засуджую тебе до вигнання, — оголосила Синьозірка. Кожне слово, здавалося, вилітало з її рота ціною неабияких зусиль. — Ти негайно залишиш Громові землі, і якщо хтось побачить тебе завтра після сходу сонця, він має мій дозвіл убити тебе.

— Убити мене? — зневажливо озвався Тигрокігтю. — Хотів би я бачити, як вони спробують.

— Вогнесерд тебе переміг, — озвався Сіросмуг.

— Вогнесерд? — Тигрокіготь перевів погляд на свого давнього ворога. Вогнесерд відчув, як у нього на карку заворушилася шерсть від неприхованої ненависті, що горіла в бурштинових очах воєводи. — Ще раз перейди мені дорогу, смердючий ти клубок хутра, і ми побачимо, хто сильніший.

Рудий вояк підірвався на лапи, відчуваючи, як лють заміняє йому сили, і кинув:

— Коли тобі завгодно, Тигрокігтю.

— Hi, — гаркнула Синьозірка. — Жодних бійок. Тигрокігтю, геть з-перед очей.

Великий смугастий кіт повільно підвівся. Він хитав своєю масивною головою туди-сюди, роззираючись у юрбі.

— Не думайте, що це кінець, — прошипів він. — Я ще буду провідником. І добре подбаю про кожного кота, який захоче піти зі мною. Темносмуже?

Вогнесерд витягнув шию, щоб побачити головного послідовника Тигрокігтія. Він навіть очікував, що ось Темносмуг устане і приднається до воєводи, але ошатний смугастий котик не зворухнувся, згорьовано опустивши плечі.

— Я довіряв тобі, Тигрокігтю, — відмовився він. — Я думав, ти найкращий вояк у цьому лісі. А ти змовлявся із цим... цим тираном... — Вогнесерд знав, що мова про Хвостолома, — але і слова мені не сказав. І зараз хочеш, щоб я пішов із тобою?

Темносмуг демонстративно відвернувся, а Тигрокіготь лише знизав плечима.

— Мені потрібно було заручитися підтримкою Хвостолома, щоб налагодити контакт із волоцюгами. Хочеш сприймати це як щось особисте — що ж, справа твоя, — гаркнув воєвода. — Довгохвосте?

Довгохвіст нервово здригнувся.

— Піти з тобою, Тигрокігтю? У вигнання? — його голос стрибав. — Я — ні, я не можу. Я відданий Громовому Клану!

«А ще ти боягуз», — про себе додав Вогнесерд, відчуваючи запах страху, який залишив по собі Довгохвіст, пірнаючи у глиб юрби.

Уперше на морді Тигрокігтя промайнула непевність, коли один за одним його зреклися навіть ті коти, яким він довіряв.

— А що ж ти, Порохощубе? — допитувався воєвода. — Зі мною ти матимеш більше наживи, аніж будь-коли мав би у Громовому Клані.

Молодий брунатний вояк підвівся і пройшов повз котів, аж поки не став віч-на-віч із Тигрокігтем.

— Я рівнявся на тебе, — нявкнув Порохощуб чистим, гучним голосом. — Я хотів бути схожим на тебе. Але Рудохвіст був моїм виховником. Йому я зобов'язаний більше, ніж будь-кому іншому. А ти його вбив, — від тамованих горя й люті у нього затремтіли лапи, але він вів далі. — Ти вбив його, а ще зрадив Клан. Я радше помру, ніж піду за тобою.

Порохощуб повернувся й пішов геть. Коти, які уважно слухали цю розмову, схвально замурмотіли, а Білошторм прошепотів:

— Гарно сказано, юначе.

— Тигрокігтю, — втрутилась Синьозірка. — Годі цього. Зникни.

Тигрокігтю підвівся на весь ріст, його очі палахкотіли люттю.

— Я йду. Але я повернуся, будь певна. І помщуся вам усім!

Кремезний кіт пошкутильгав геть від Високого Каменя. Наблизившись до Вогнесерда, він спинився і востаннє

вищирився.

— Що ж до тебе... — зашипів Тигрокіготь. — Тримай оченята розплющеними. Вуха тримай нашорошеними. Постійно озирайся. Тому що одного дня я тебе знайду, і стане з тебе вороняче їдло.

— Ти сам уже вороняче їдло, — відрубав Вогнесерд, намагаючись перебороти страх.

Тигрокіготь плюнув, тоді повернувся і пішов геть. Коти Громового Клану розступилися, пропускаючи його. Усі до одного проводжали поглядами колишнього воєводу. Великий вояк досі нетвердо тримався на лапах. Мабуть, рани сильно турбували його, незважаючи на трави Попелапки. Але Тигрокіготь жодного разу не озириувся, поки його не поглинули хащі папороті.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Розділ 29

Спостерігаючи, як зникає з поля зору переможений ворог, Вогнесерд не відчував ані найменшого тріумфу. Дивовижно, але він шкодував про те, що сталося. Тигрокіготь був видатним вояком, його звершення могли б переповідати багатьом поколінням кошенят, якби все склалося не так, як склалося. Вогнесердові хотілося вити в порожнечу.

Довкола знову лунали голоси, коти занепокоєно перемовлялися одне з одним про те, що допіру трапилось.

— Хто ж буде наступним воєводою? — почув він запитання Вітрогона.

Вогнесерд глянув на Синьозірку. Чи не думає вона зараз зробити оголошення? Але провідниця тільки майнула хвостом біля Високого Каменя і зникла у своєму кублі. Синьозірка низько опустила голову, ледве переставляючи лапи, наче була хвора. Їй було явно не до оголошень.

— Думаю, Вогнесерд має стати воєводою! — заявив Хмаролап, вистрибуючи від надлишку енергії. — Він чудово впорався!

— Вогнесерд? — примуржлив очі Темносмуг. — Кицюня?

— А що поганого в тому, щоби бути кицюнею? — напосівся Хмаролап на значно більшого за нього вояка.

Вогнесерд хотів уже підійти до них, щоб розборонити, коли це між Темносмугом і новаком вклинився Білошторм.

— Ану досить, — гаркнув він. — Синьозірка повідомить нам про свій вибір до місяцепіку.

Вогнесерд трохи розслабився, коли Хмаролап попрямував до інших новаків. Він бачив, що його учень просто не може

збагнути того, що допіру трапилося. Старші вояки, які добре знали Тигрокігтя, так дивились одне на одного, ніби стався кінець світу.

— То що ж, Вогнесерде, — пожвавішав Сіросмуг, коли Вогнесерд підійшов до нього з Попелапкою. — Хочеш бути воєводою?

У його очах і досі був біль, з рота цівочкою сочилася кров, проте сірий вояк виглядав значно краще, аніж після смерті Срібнострумки. Здавалося, битва і викриття лиходійства Тигрокігтя на деякий час відволікли Сіросмуга від горя.

Вогнесерд не міг опиратись легенькому вогнику амбіції, що жеврів десь глибоко всередині. Воєвода Громового Клану! Тоді він зрозумів, наскільки це буде важка робота — зібрати всіх цих розпорощених котів разом, знову об'єднати їх у сильний Клан.

— Ні, — сказав він Сіросмугові. — Та й Синьозірка нізащо мене не обере.

Вогнесерд підвівся й похитав головою, наче намагаючись витрусити з голови думки.

— Як ти почуваєшся? — запитав він друга. — Рани дуже болять?

— Житиме, — нявкнула Попелапка. — Але йому подряпали язик, кров і досі тече. Я не знаю, що робити з подряпаним язиком. Вогнесерде, не приведеш Жовтоіклу?

— Звісно.

Коли Вогнесерд востаннє бачив Жовтоіклу, вона тягla Хвостолома до свого кубла. Медикицька не вийшла на терен, коли виганяли Тигрокігтя. Вогнесерд рушив галівиною до папоротяного тунелю. Розгорнувши м'які зелені гілки, він почув голос Жовтоіклі. Щось у ньому — можливо, лагідність, така

незвична для старої кицьки — змусило його на мить затриматись під прихистком папоротей.

— Лежи тихо, Хвостоломе. Ти втратив життя, — муркотіла Жовтоікла. — Усе буде добре.

— Що ти кажеш? — форкнув Хвостолом, хоч і дуже слабким від крововтрати голосом. — Якщо це не останнє моє життя, чому рані досі болять?

— Зоряний Клан залікував тільки ті рані, які вбили тебе, — пояснила Жовтоікла тим само шовковим голосочком, від якого по спині Вогнесерда бігали крижані мурашки. — Інші рані потребують лікування медикицьки.

— То чого ж ти чекаєш, блошиця обдерта? — зашипів Хвостолом. — Лікуй швидше. Дай мені щось від цього болю.

— Як скажеш, дам, — голос Жовтоіклії раптом закрижанів, а Вогнесерда просто пересмикнуло від жаху. — Ось. З'їж цих ягід, і біль відступить назавжди.

Визирнувши з чагарів, Вогнесерд побачив, як медикицька лапкою щось підштовхує до Хвостолома. Акуратно, обережно вона підкотила три яскраво-червоні ягідки до пораненого сина, скеровуючи його лапу, аж поки той зміг до них дотягтися. Зненацька Вогнесерд перенісся у сніжний день колись посеред гололисту. Хмарко, тоді ще не новак, дивився на маленький темнолистий кущик, на якому висіли багряні ягоди, а Попелапка повчала: «Ці ягоди настільки отруйні, що їх називають душогубницями. Навіть одненька може тебе вбити».

Вогнесерд зібрався було застерегти Хвостолома, але той уже жував їх.

Жовтоікла спостерігала за цим із кам'яним лицем.

— Мій Клан вигнав мене, і я прийшла сюди, — прошипіла вона йому на вухо. — Мене ув'язнили, як і тебе. Але Громовий

Клан добре до мене ставився, зрештою, вони довірили мені стати їхньою медикицькою. Ти також міг здобутись на їхню довіру. А зараз хто тобі знову повірить?

Хвостолом зневажливо зашипів:

— Ти думаєш, мені є діло?

Жовтоїкла присіла поруч і подивилася на нього своїми палахкими очима.

— Я знаю, що тобі до всього байдуже, Хвостоломе. Тобі байдужий твій Клан, байдужа твоя честь, байдужа навіть твоя рідня.

— Я не маю рідні, — відмахнувся Хвостолом.

— Помиляєшся. Рідня була до тебе близчче, ніж ти міг подумати. Я твоя мати, Хвостоломе.

Сліпий вояк здобувся на якийсь горловий хrip, ніби жахливу пародію на сміх.

— Тобі в голові вже павуки сітки плетуть, стара. У медикицьок не буває кошенят.

— Ось тому я тебе й віддала, — пояснила йому Жовтоїкла, і цього разу в кожному слові відчувалася гіркота. — Але ніколи не забувала про тебе... ніколи. Коли ти був молодим вояком, я так тобою пишалась, — її голос стишився до ледь чутного гарчання. — А тоді ти вбив Зорещерба. Власного батька. Ти вбив кошенят із власного Клану, а винною зробив мене. Ти знищив би і весь Тіньовий Клан, якби тебе не зупинили. Тож настав час покласти край усім цим зрадам.

— Край? Що ти кажеш, стара ти... — Хвостолом спробував підвистися, але лапи його не слухались, і він важко бухнувся на бік. Голос кота перетворився на тоненьке виття, від якого Вогнесерд геть похолов.

— Що ти зробила? Я ж не... лап не відчуваю. І дихати не можу...

— Я дала тобі душогубниць, — очі Жовтоїклої, яка схилилася впритул до сина, нагадували дві щілинки. — Я знаю, що це твоє останнє життя, Хвостоломе. Медикоти завжди знають. Ти більше нікому не заподішеш шкоди.

Хвостолом роззявив рота й заверещав від страху та люті. Богнесердові здалося, що він чує в цьому крику ще й жаль, проте сліпий вояк не здатен був вкласти таке почуття в слова. Лапи нещасного судомно смикалися, збовтуючи пилику, груди важко здіймалися в марному намаганні вдихнути.

Богнесерд не міг більше на це дивитись, він повернувся і, тримаючи, позадкував геть, аж поки звуки Хвостоломової агонії не стихли вдалині. Тоді, пам'ятаючи прохання Попелапки, вояк змусив себе повернутися. Богнесерд подбав, щоб цього разу Жовтоїклі почула, як він пробирається крізь орляк.

Хвостолом нерухомо лежав посередині невеличкої галявини. Стара медикицька сиділа біля тіла, притиснувшись носом до його боку. Коли підійшов Богнесерд, вона підвела голову. В очах у неї був тільки біль, Жовтоїкла виглядала старішою і тендітнішою, ніж будь-коли. Проте Богнесерд добре знат, яка сильна ця кішка, знат, що туга, яку вона відчувала за Хвостоломом, не зломить її.

— Я зробила все, що змогла, але він помер, — пояснила Жовтоїкла.

Богнесерд не міг зізнатися старій медикиці, що знає правду. Він ніколи й нікому не скаже про те, що йому довелось тут почуті і побачити. Намагаючись говорити якомога рівніше, вояк нявкнув:

— Попелапка послала мене запитати, що робити з подряпаним язиком.

Жовтоікла нетвердо встала, наче і вона зазнала впливу душогубниць.

— Скажи, я зараз прийду, — крекнула медикицька. — Треба тільки підібрати правильну траву.

І досі не надто твердим кроком вона рушила до свого кубла, жодного разу не озирнувшись на нерухоме тіло Хвостолома.

* * *

Вогнесерд боявся, що не зможе заснути, але цей день дуже його виснажив. Тож ледве скрутівши клубочком у своєму гнізді, він негайно провалився у глибокий сон. Вояку снилося, що він стояв десь на височині, вітер куйовдив його шерсть, а зорі Срібносмуги крижаним вогнем палали високо над головою.

Ніздрі лоскотав теплий знайомий запах — Вогнесерд озирнувся і побачив Плямолистку. Вона підійшла і лагідно торкнулася його своїм носом.

— Зоряний Клан кличе тебе, Вогнесерде, — промуркотіла киця. — Не бійся.

Плямолистка розтанула, залишивши рудого кота наодинці з вітром і зірками. «Зоряний Клан мене кличе? — збентежено подумав Вогнесерд. — То я помираю, чи що?»

Від жаху він прокинувся, але потім полегшено зітхнув, з'ясувавши, що знаходиться в безпеці, у тьмяно освітленому кублі. Рани після бою досі нили, кінцівки шалено боліли, проте сили повернулися до нього. Вогнесерд увесь дрижав.
Плямолистка щойно напророкувала йому смерть?

А тоді він збегнув, що тремтить не тільки від страху. У кублі, зазвичай зігрітому теплом тіл поснулих котів, зараз було холодно й порожньо. Надворі перемовлялось чимало котів. Коли

Вогнесерд вийшов надвір, то побачив, що замалим не весь Клан сидів на галявині. Бліде досвітнє сяйво вже почало жевріти на сході.

Крізь юрму котів до нього пробилася Піскошторма.

— Вогнесерде! — стривожено нявкнула вона. — Місяцепік уже проминув, а Синьозірка досі не назвала нового воєводу!

— Що? — Вогнесерд злякано витріщився на руду кицю. Порушене вояцький правильник! — Зоряний Клан розсердиться.

— Нам *необхідно* мати воєводу, — провадила Піскошторма, нетерпляче вихляючи хвостом. — Але ж Синьозірка навіть із кубла не виходить. Білошторм спробував із нею поговорити, та вона його відіслала.

— Вона досі вражена вчинком Тигрокігтя, — зауважив Вогнесерд.

— Синьозірка — провідниця нашого Клану, — відрізала Піскошторма. — Вона не може скрутитися собі клубочком у кублі та просто так покинути нас.

Вогнесерд розумів, що це правда, але й не міг не співчувати Синьозірці. Він знов, наскільки вона покладалася на Тигрокігтя, самовіддано захищаючи його від звинувачень. Провідниця обрала цього кота воєводою, довірилась йому в надії, що він допоможе їй розумно керувати Кланом. І коли збагнула, що гірко помилялася, це її знищило. Синьозірці ніколи більше не доведеться покладатися на силу та вміlostі Тигрокігтя.

— Але ж вона не забуде... — почав Вогнесерд, та відразу осікся.

Зі свого кубла до Високого Каменя брела Синьозірка. Вона виглядала старою і безмежно ви-снаженою. Провідниця сіла біля Високого Каменя, навіть не спробувавши вилізти на нього.

— Коти Громового Клану, — видихнула вона, недостатньо голосно, щоб перекричати схвильоване муркотіння. — Слухайте, бо зараз я призначу нового воєводу.

Усі до одного коті повернулись до провідниці, і на галявині запала мертві тиша.

— Я промовляю ці слова перед Зоряним Кланом, щоб духи наших предків почули і схвалили мій вибір.

Синьозірка знову замовкла й опустила погляд на свої лапи, так що Вогнесерд уже захвилювався, чи не забула вона, що хотіла казати. Можливо, провідниця досі ще не обрала, хто має бути воєводою.

Один чи двоє котів неспокійно замуркотіли, однак щойно Синьозірка підвела голову, замовкли.

— Новим воєводою буде Вогнесерд, — чітко виголосила вона.

І, ледь договоривши, підвелася та побрела назад за камінь, так важко ступаючи, ніби її лапи в неї були кам'яні.

У весь Клан просто заціпенів. Вогнесерду здалося, що його серце простромили гострим шпичаком. Йому належить бути воєводою? Він хотів покликати Синьозірку і сказати їй, що сталася прикра помилка. Та ж він воякую без року тиждень!

А тоді він почув пронизливий писк Хмаролапа:

— Я так і знав! Вогнесерд — новий воєвода!

Темносмуг, що стояв неподалік, зневажливо форкнув:

— Справді? Ну, я не збираюся виконувати накази кицюні!

Кілька котів підійшли до Вогнесерда і привітали його. Сіросмуг і Піскошторма були в перших рядах, а Хмаролап,

щасливо муркочучи, протиснувся наперед і радісно облизав йому мордочку.

Та значно більше котів, як помітив Вогнесерд, тихенько зникли, не сказавши йому ні слова. Вибір Синьозірки вразив їх не менше, ніж самого Вогнесерда. Чи не про це Плямолистка казала уві сні, коли попереджала, що його кличе Зоряний Клан? Кличе до нових обов'язків у своєму Клані? «Не бійся», — сказала вона йому.

«Ох, Плямолистко, — у відчай подумав Вогнесерд, відчуваючи, як йому паморочиться в голові від страху й непевності. — Як же мені не боятися?»

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acsa.ua

Розділ 30

— Ну що ж, воєводо, — нявкнув Білоштурм йому на вухо. — Які розпорядження?

Вогнесерд усвідомив, що звертання вояка було щирим, і він вдячно глянув на білого велетня. Білоштурм і сам міг би стати воєводою, тож його підтримка була для Вогнесерда дуже важливою упродовж наступних днів.

— Так, зараз... — почав він, гарячково згадуючи першочергові потреби Клану. Раптом Вогнесерд зрозумів, що намагається уявити, як би вчинив Тигрокіготь. — Їжа. Нам всім потрібно пойсти. Хмаролапе, віднеси свіжини старійшинам. Передай іншим новакам, щоби допомогли королевам у яслах.

Хмаролап змахнув хвостом і побіг виконувати доручення.

— Мишошубко, Темносмуже, знайдіть ще двох чи трьох вояків і вирушайте на полювання. Поділіть між собою територію. Нам зараз потрібно якомога більше свіжини. І слідкуйте заразом, щоб ті волоцюги не повернулися.

Мишошубка мовчки кивнула і разом з Орлякошубом та Верболозою вийшла з табору. Темносмуг стояв на місці й довго дивився на Вогнесерда. Новоспечений воєвода вже почав думати, що буде робити, коли вояк відмовиться слухатися. Але Темносмуг нарешті обернувся й покликав із собою Довгохвоста й Порохощуба.

— Усі троє — прибічники Тигрокігтя, — сказав Білоштурм, дивлячись на них. — Тобі доведеться за ними приглядати.

— Так, знаю, — визнав Вогнесерд. — Та вони ж показали, що більше віддані Клану, ніж Тигрокігтеві. Сподіваюся, ці коти приймуть мене, якщо я не буду дуже на них напосідатися.

Білоштурм тільки зітхнув у відповідь.

— Є для мене якась робота? — запитав Сіросмуг.

— Так, — Вогнесерд лизнув вухо товариша. — Піди до свого кубла і відпочинь. Тебе вчора дуже поранили. Я принесу тобі поїсти.

— Ох, гаразд. Дякую, Вогнесерде.

Сіросмут лизнув його у відповідь і пішов до кубла.

Воєвода підійшов до купи зі здобиччю й побачив Попелапку, яка вицупила собі сороку. Запаси помітно змаліли.

— Я віднесу це Синьозірці, — сказала вона. — Мені треба оглянути її рану. А тоді занесу щось поїсти Жовтоіклій.

— Гарна ідея, — няvkнув Вогнесерд, почуваючись уже впевненіше. Здавалося, його швидкі накази повертали всіх до нормального життя. — Передай Жовтоіклій, якщо потрібно допомогти зібрати якісь трави, можна послати Хмаролапа. Хай він закінчить зі старішинами.

— Гаразд, — зраділа Попелапка. — Видно, ти добре знаєш, чим зайняти своїх новаків, Вогнесерде.

Кицька взяла в зуби сороку й одразу ж її виплюнула, кривлячись від огиди. М'ясо мертвової пташки відпало від кісток. Під ним роїлися сотні білих личинок. Вогнесерд зморщився від смороду, що вдарив йому в ніс.

Попелапка позадкувала, раз по раз проводячи язиком по губах, намагаючись змити присмак. Вона невідривно дивилася на сороку. Сире хутро кицьки настовбурчилось, а очі округлилися.

— Мертвечина... — прошепотіла вона. — Падаль поміж свіжини. Що це означає?

Вогнесерд не міг зрозуміти, як туди потрапила зігнила сорока. Жоден кіт її би не приніс — навіть найменші новаки

знають, що це не їжа.

— Що це означає? — повторила Попелапка.

Воєвода раптом усвідомив, що вона питала не про реальну причину того, чому зогнила сорока потрапила до їхніх запасів.

— Думаеш, це лихий знак? — прохрипів він. — Повідомлення від Зореклану?

— Можливо, — Попелапка здригнулася і глянула на нього своїми великими блакитними очима. — Вогнесерде, Зореклан ще не промовляв до мене від церемонії біля Місяцескелі. Не знаю, знак це чи ні, та якщо так...

— То він, очевидно, для Синьозірки, — закінчив за неї Вогнесерд.

У нього пробігли мурашки по спині. Це вперше проявилися сили Попелапки як медикиці.

— Ти ж збиралася віднести сороку їй.

Вогнесерда пройняв жах від самої думки, що цей знак міг пророчити. Невже Зореклан намагався сказати, що провідництво Синьозірки гнило зсередини, хоч навіть і загроза від Тигрокіття зникла?

— Ні, — твердо сказав він. — Це не може бути правдою. Негоди для Синьозірки скінчилися. Хтось просто був неуважний і випадково приніс сюди вороняче ідло.

Та воєвода сам не вірив у власні слова, і Попелапка, очевидно, також.

— Я запитаю в Жовтоіклой, — нявкнула вона і спантеличено тріпнула головою. — Вона може знати.

Попелапка швидко вихопила з купи польову мишу і пошкутильгала через галявину.

Вогнесерд гукнув її:

— Не кажи ні кому, окрім Жовтої клої. Кланові не потрібно це знати. Я закопаю сороку.

Молода медикицька змахнула хвостом на знак згоди і зникла між папоротями.

Вогнесерд роззирнувся, аби переконатися, що ніхто їх не підслухав чи не побачив зогнилу сороку. До горла йому підступила жовч, коли він схопив птаху за крило та потяг до краю галевини. Кіт не заспокоївся, поки не викопав достатньо глибоку яму для неї.

Та навіть опісля він не міг викинути цей випадок із голови. Якщо мертвечина насправді була лихим знаком, то які ще злигодні Зореклан приготував для Громового Клану і його провідниці?

* * *

До сонцепіку Клан знову зібрався разом. Мисливські патрулі повернулися, всі коти були нагодовані, і Вогнесерд подумав, що настав час піти до Синьозірки й поговорити з нею про те, як керувати Кланом.

Раптом його увагу привернув якийсь рух в ялівцевому тунелі. На галевину вийшли четверо Річкових котів — тих самих, які приєдналися до їхньої битви днем раніше: Леопардошубка, Мрячконіжка, Каменешуб та Чорнокіготь.

Леопардошубка мала свіжий шрам через плече, а вухо Чорнокігтя було роздерте на кінчику — свідчення того, що вони боролися разом із Громовим Кланом проти волоцюг. Вогнесерд хотів би вірити, що Річкові коти прийшли тільки дізнатися, як справи у Громових вояків. Та в душі він знову знає, що справа була в кошенятах *Сіросмуга*. Намагаючись приховати смуток,

Вогнесерд перейшов через галевину і схилив голову перед Леопардошубкою — але не так, як вояк вітає воєводу. Це було поштиве привітання між рівними.

— Віншу! — нявкнула Леопардошубка, здивувавшись новому статусу Вогнесерда. — Нам потрібно поговорити з вашою провідницею.

Вогнесерд завагався, як їм усе пояснити. Розповідати про зраду Тигрокіття і про вибір нового воєводи довелося би до самого вечора. Та за мить він вирішив нічого не казати гостям. Навіть Річковий Клан, незважаючи на теперішню їхню дружелюбність, міг би скористатися зі слабкості Громового Клану й напасти. Нехай вони дізнаються про все на наступному Зборищі. Воєвода знову вклонився і пішов по Синьозірку.

Провідниця сиділа у своєму кублі й закінчувала трапезу. Вона вже трохи прийшла до тями, відколи на неї напав Тигрокітоть. Коли Вогнесерд гукнув Синьозірку біля входу до кубла, вона ковтнула останній шматок миші й підвела голову. Тоді смачно облизнулася і нявкнула:

— То ти, Вогнесерде? Заходь. Нам треба багато всього обговорити.

— Так, Синьозірко, — нявкнув він, — але не зараз. Прийшли Річкові вояки.

— А... — провідниця підвелася на лапи й потягнулася. — Я цього очікувала, хоча й не думала, що вони прийдуть аж так швидко.

Вона вийшла зі свого кубла на галевину, де на них чекав Річковий патруль. Сіросмуг теж був там і зараз ділився новинами із Мрячконіжкою. Вогнесерд сподівався, що товариш не бовкне зайвого, бо сам він уже вирішив нічого не казати Річковому Клану.

Інші коти також підходили, зацікавлені візитом Річкового патруля.

Коли Синьозірка привіталася з гостями, Леопардошубка взяла слово.

— Ми довго обговорювали долю кошенят Срібнострумки й вирішили, що їхнє місце у Річковому Клані. Вчора загинули двоє наших кошенят. Вони були недоношенні. Їхня мама погодилася вигодувати малих. За ними будуть добре доглядатимуть.

— За ними і тут непогано доглядають! — вигукнув Богнесерд.

Леопардошубка кинула на нього короткий погляд і знову звернулася до Синьозірки:

— Кривозір послав нас забрати кошенят.

Річкова воєвода говорила тихо, але рішуче, показуючи, що широко вірить у права свого Клану на цих малюків.

— До того ж, — додала Мрячконіжка, — вони вже підрости і зможуть самі дійти з нами до табору.

— Власне, — нявкнула Леопардошубка, схвально глянувши на молодшу воячку, — ми могли й раніше їх забрати, та ми піклуємося про них не менше, ніж ви.

Синьозірка підвелаася. Хоча вона й важко рухалася та досі виглядала розбитою, але принаймні знову поводилася із упевненістю провідниці.

— Кошенята наполовину Громової крові, — нагадала вона Леопардошубці. — Я вже вам казала, що виголошу своє рішення на наступному Збориші.

— Це не тобі вирішувати, — прозвучав крижаний голос Річкової воєводи.

На ці слова коти на галявині заперечливо занявшали.

— Це нахабство! — вигукнула Піскошторма. — За кого вона себе має, що приходить сюди і вказує нам, що робити?

Вогнесерд підійшов до Синьозірки і промурмотів їй на вухо:

— Синьозірко, це кошенята Сіросмуга. Ми не можемо їх просто віддати.

Провідниця смикнула вухами.

— Передайте Кривозорові, — спокійно звернулася вона до гостей, — що Громовий Клан буде відстоювати цих кошенят боєм, якщо доведеться.

Леопардошубка виширила ікла й загарчала. Громові вояки схвально загули.

Раптом над хором голосів пролунав один-єдиний:

— Hi!

У Вогнесерда пробігли мурашки спиною. Це був Сіросмуг.

Сірий вояк підійшов до Синьозірки. Вогнесерд побачив підозріліві погляди, які на нього кидали Громові коти, і як вони відступали, коли він проходив повз. Та Сіросмуг, здавалося, не зважав на їхню ворожість. Поглянувши спочатку на Річковий патруль, а потім на свій Клан, він сказав:

— Леопардошубка має рацію. Кошенята належать Кланові матері. Я думаю, що нам треба їх віддати.

Вогнесерд застиг на місці. Він хотів заперечити, та не міг вимовити і слова. Решта Клану також мовчала, і тільки від Жовтоіклової почулося:

— Він здурів.

— Сіросмуже, подумай ще раз, — попросила його Синьозірка. — Якщо я віддам цих кошенят Леопардошубці, то для тебе вони вже втрачені. Малі виростуть в іншому Клані й навіть не знатимуть, що ти їхній батько. Одного дня ти, можливо, навіть битимешся проти них.

Вогнесерд чув смуток у її голосі. Провідниця глянула на Мрячконіжку та Каменешубу. Слова Синьозірки були сповнені таким гірким досвідом, що він дивувався, як жоден кіт ще не зрозумів правди про її власних утрачених кошенят.

— Я розумію, — погодився Сіросмуг. — Та я вже достатньо лиха приніс своєму Кланові. Я не хочу, щоб Громові коти ще й билися за моїх кошенят, — він спинився і звернувся до Леопардошубки. — Якщо Синьозірка дастъ згоду, я принесу їх до броду на заході сонця. Обіцяю.

— Сіросмуже, не треба... — крикнув Вогнесерд.

Сіросмуг звернув свої жовті очі на друга. У його погляді, крім болю та горя, була й рішучість. Вогнесерд усвідомив, що його товариш мав щось іще на думці — щось невідоме.

— Не треба... — тихо повторив Громовий воєвода, але Сіросмуг не відповів.

Піскошторма торкнулася носом Вогнесерда і промурмотіла кілька заспокійливих слів, та він не мав сил відповісти. Ніби в тумані бачив Попелапку, яка штурхала Піскошторму з іншого боку й шепотіла:

— Не зараз. Залишимо його у спокої, ми нічим не допоможемо.

Синьозірка склонила голову. Вогнесерд відчув, як швидко покидають її сили, які вона так важко зібрала докупи. Провідниці дуже потрібно було відпочити. Врешті вона сказала:

— Сіросмуже, ти певен?

Вояк підвів голову.

— Цілком.

— Що ж, тоді, — продовжила Синьозірка, звертаючись до Леопардошубки, — я пристаю на твої вимоги. Нехай Сіросмуг принесе кошенят до броду.

Леопардошубка ніяк не могла повірити в таку швидку перемогу. Вона переглянулася з Чорнокігтем, ніби гадаючи, чи була тут якась підстава.

— Тоді ми маємо твоє слово, — нявкнула воєвода, повернувшись до провідниці Громового Клану. — І нехай Зореклан буде свідком того, що ти його дотримаєш.

Вона вклонилася Синьозірці й пішла геть разом зі своїм патрулем. Вогнесерд провів їх поглядом, а тоді повернувся, щоб поговорити із Сіросмугом, та той уже зник у яслах.

* * *

Сонце котилося вниз за дерева. Вогнесерд чекав біля ялівцевого тунелю. Вгорі шелестіло листя, і повітря повнилося ароматами пізнього новолисту, та кіт заледве помічав щонебудь. Його думки роїлися навколо Сіросмуга. Він не міг дозволити товарищеві просто так віддати кошенят, не міг не спробувати ще раз переконати його.

Нарешті з ясел показався Сіросмуг із двома кошенятами, які тулилися до нього, непевно тримаючись на тоненьких лапках. Дивлячись на дрібного попелястого котика, можна було вже сказати, що з нього виросте добрий вояк. А от киця з її сріблястою шубкою була викапана мама й обіцяла стати такою ж гарною та граційною.

Злотоквітка вийшла з ясел слідом за ними. Вона схилилася і торкнулася носом обох кошенят.

— Бувайте, мої любі, — сумно пронявчала королева.

Малі спантеличено занявчали, коли Сіросмуг почав підштовхувати їх уперед, а власні котики Злотоквітки тулилися до мами, ніби хотіли її втішити.

— Сіросмуже... — почав було Вогнесерд, коли товариш підійшов із кошенятами.

— Не кажи нічого, — перебив Сіросмуг. — Ти скоро зрозумієш. Підеш зі мною до броду? Мені потрібна допомога, щоби віднести малих.

— Звичайно, якщо ти хочеш.

Вогнесерд був готовий на все, якби тільки це змогло переконати Сіросмуга змінити своє рішення і залишити кошенят.

Двійко вояків крокували лісом. Вони несли в зубах котиків, які скрущно нявлчали і пручалися, ніби хотіли йти самі. Вогнесерд не уявляв, як їхній батько міг від них відмовитися. Цікаво, чи Синьозірка почувалася так само, коли востаннє дивилася на своїх дітей перед тим, як Дубосерд їх забрав?

Громові коти дійшли до призначеного місця, червоне світло сонця вже згасало. Піднявся місяць, і ріка перетворилася на сріблясту стрічку, в якій віддзеркалювалося небо. Повітря повнилося тихим дзюркотом води, а висока трава на березі присмно холодила лапи своєю свіжістю.

Вояки обережно поклали кошенят на травичку. Тоді Сіросмуг відійшов на кілька кроків, покликавши Вогнесерда йти за ним.

— Ти мав рацію, — нявкнув сірий вояк. — Я не можу їх віддати.

Раптом Вогнесерда переповнила радість. Сіросмуг передумав! Вони могли повернути кошенят додому, вони би побороли Річковий Клан заради цього. Та його серце застигло, коли Сіросмуг продовжив:

— Я йду з ними. Вони — єдине, що в мене залишилося від Срібнострумки, а вона наказала піклуватися про малечу. Я би помер, якби нас розділили.

Вогнесерд витріщився на нього з розкритим ротом.

— Що? Ти не можеш! — крикнув він. — Ти ж належиш до Громового Клану.

Сіросмуг похитав головою.

— Більше ні. Мене там ненавидять, відколи дізналися про Срібнострумку. Вони ніколи не довірятимуть мені знову. І я навіть не знаю, чи хочу цього. Не думаю, що в мені зсталася бодай крихта віданості Клану.

Слова друга пронизали Вогнесерда, ніби пазури ворога.

— Ох, Сіросмуже... — прошепотів він. — А як же я? Я хочу, щоб ти був у Клані. Я довірю тобі всім серцем, і я б ніколи тебе не зрадив.

Жовті очі Сіросмуга сповнилися смутком.

— Знаю, — промурмотів він. — Ніхто ніколи не мав такого друга, як ти. Я б за тебе життя віддав, ти знаєш.

— То залишся у Громовому Клані!

— Не можу. Це єдина річ, якої я не можу зробити для тебе. Я мушу бути зі своїми кошенятами, а вони належать до Річкового Клану. Ох, Вогнесерде, Вогнесерде... — у його голосі лунав розпач. — Мене ніби розривають надвое!

Вогнесерд притулився до друга й почав вилизувати йому вухо. Сіросмугувесь здригався від жалю. Вони стільки пережили разом. Сіросмуг був першим, хто взагалі заговорив із домашнім котиком, що загубився в лісі — першим його другом у Громовому Клані. Вони разом тренувалися й разом принесли вояцьку присягу. Разом полювали й у спекотні дні зеленлиству і в жорстокі морози гололисту. Разом вони відкрили правду про Тигрокігтя та ризикували накликати на себе гнів Синьозірки.

А тепер усе закінчувалося.

Та найгірше те, що Вогнесерд не міг знайти слів, аби заперечити другові. Це правда — Громовий Клан усе ще звинувачував Сіросмуга за його зв'язок із Річковою королевою, і навряд чи вони коли-небудь прийняли би цих кошенят. Навіть якби й боролися за них, то це було би тільки заради честі Клану. Вогнесерд не бачив нормального майбутнього для Сіросмуга чи його малюків у Громовому Клані.

Нарешті Сіросмуг повернувся й покликав кошенят. Вони подибали до нього, тоненько й жалібно нявкаючи.

— Уже пора, — тихо сказав сірий вояк Вогнесердові. — Зустрінемося на наступному Зборищі.

— Це вже не буде так само.

Сіросмуг кілька довгих митеї дивився на товариша.

— Ні, не буде.

Тоді він повернувся й поніс одне кошеня через річку, перестрибуючи з каменя на камінь. На іншому березі з'явилася сіра постать, яка чекала, поки Сіросмуг повернеться з іншим кошеням.

Вогнесерд упізнав Мрячконіжку — найкращу подругу Срібнострумки. Він знов, що вона любить цих кошенят, як

рідних. Та ніхто не любитиме Сіросмуга так, як любив його Вогнесерд цей довгий рік.

«Це кінець усьому, — ниділо його серце. — Більше жодних спільніх патрулів, жодних жартівливих бійок. Ніколи вони вже не ділитимуться язиками після важкого дня. Більше разом не сміятимуться та не потраплятимуть разом у халепи. Усьому кінець».

Вогнесердові нічого було сказати чи зробити. Він безпорадно дивився, як Сіросмуг із другим котиком переходить на той берег. Друг привітався із Мрячконіжкою, і королева обнюхала кошенят. Тоді, за мовчазною згодою, коти вхопили малих за карк і зникли в комишах.

Вогнесерд ще довго стояв там, дивлячись у глибину сріблястої води, яка омивала берег. Коли місяць піднявся над деревами, кіт підвівся на лапи й попрямував назад до лісу.

Вогнесердові було сумно й самотньо, як ніколи раніше в житті. Та в той самий час у ньому вирувала якась дивна енергія. Він вивів Тигрокігтя на чисту воду й не дав зруйнувати Клан. Синьозірка виявила йому нечувану шану, призначивши своєю правою лапою. Тепер Вогнесерд міг почати все наново, керуючись мудрими порадами провідниці та під наглядом Плямолистки й Зореклану.

Рудий кіт мимохіть пришвидшив крок і вже за мить біг байраком. Його вогнисте хутро відсвічувало сріблом місяця. Він біг, щоб почати нове життя воєводи у Громовому Клані.

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

Эта книга куплена *mrgaser* для персонального использования.

© ASSA, 2018

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua